

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s): Andersen, H. C.
Titel | Title: Eventyr, fortalte for Børn.
Udgivet år og sted | Publication time and place: Kbh. : Reitzel, 1837
Fysiske størrelse | Physical extent: VIII, 61, 76, 60 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

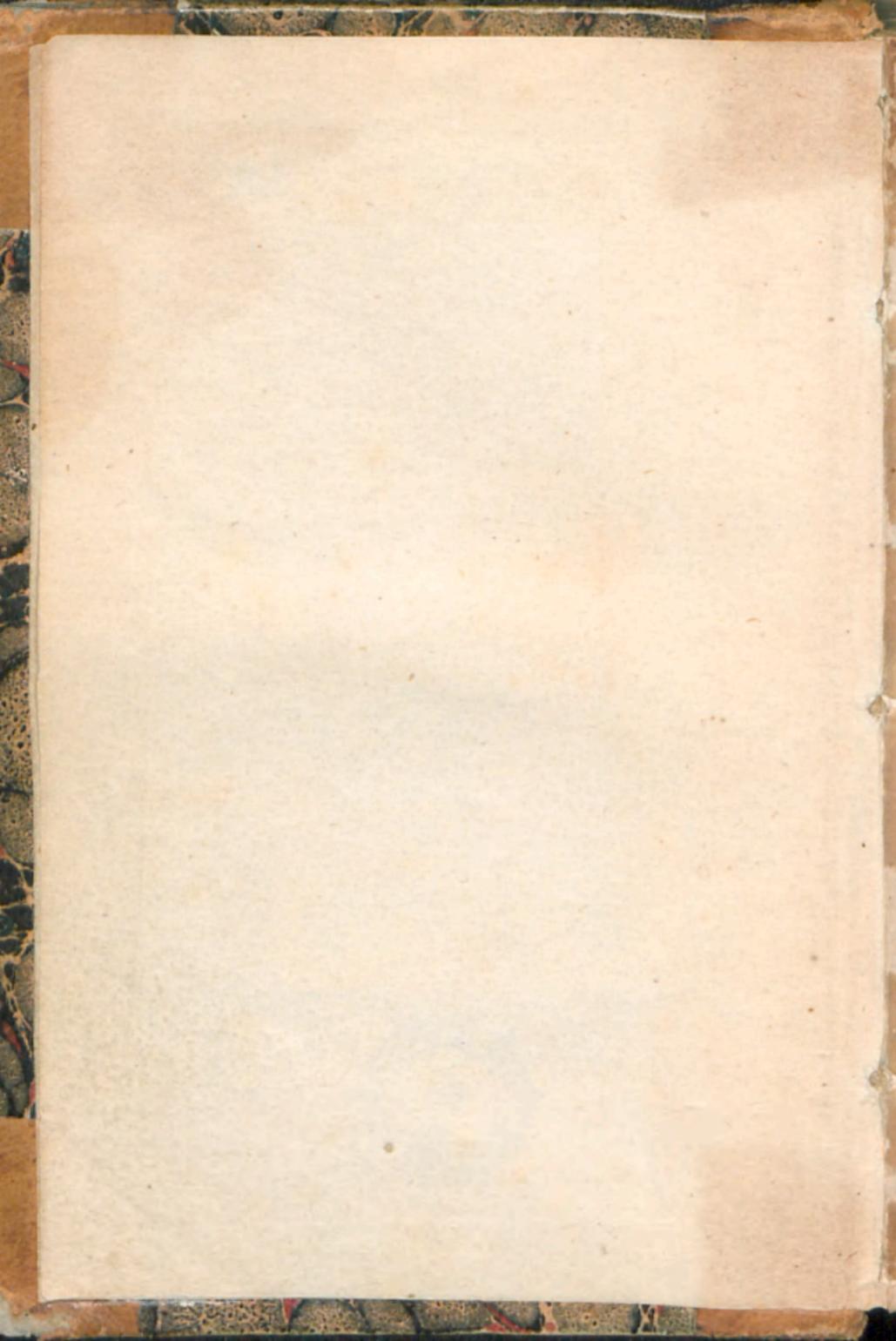
57-63, HF1-3 1835-37
JA BOX 41

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130014824392

Gventyr,
fortalte for Børn

af

H. C. Andersen.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos Bianco Luno & Schneider.

1837.

Documen

Historiae for

in

E. G. Huber

I n d h o l d.

Første Hefte.

Fyrtoiet	1.
Ville Claus og store Claus	17.
Prindsessen paa Werden	42.
Den lille Idas Blomster	45.

Andet Hefte.

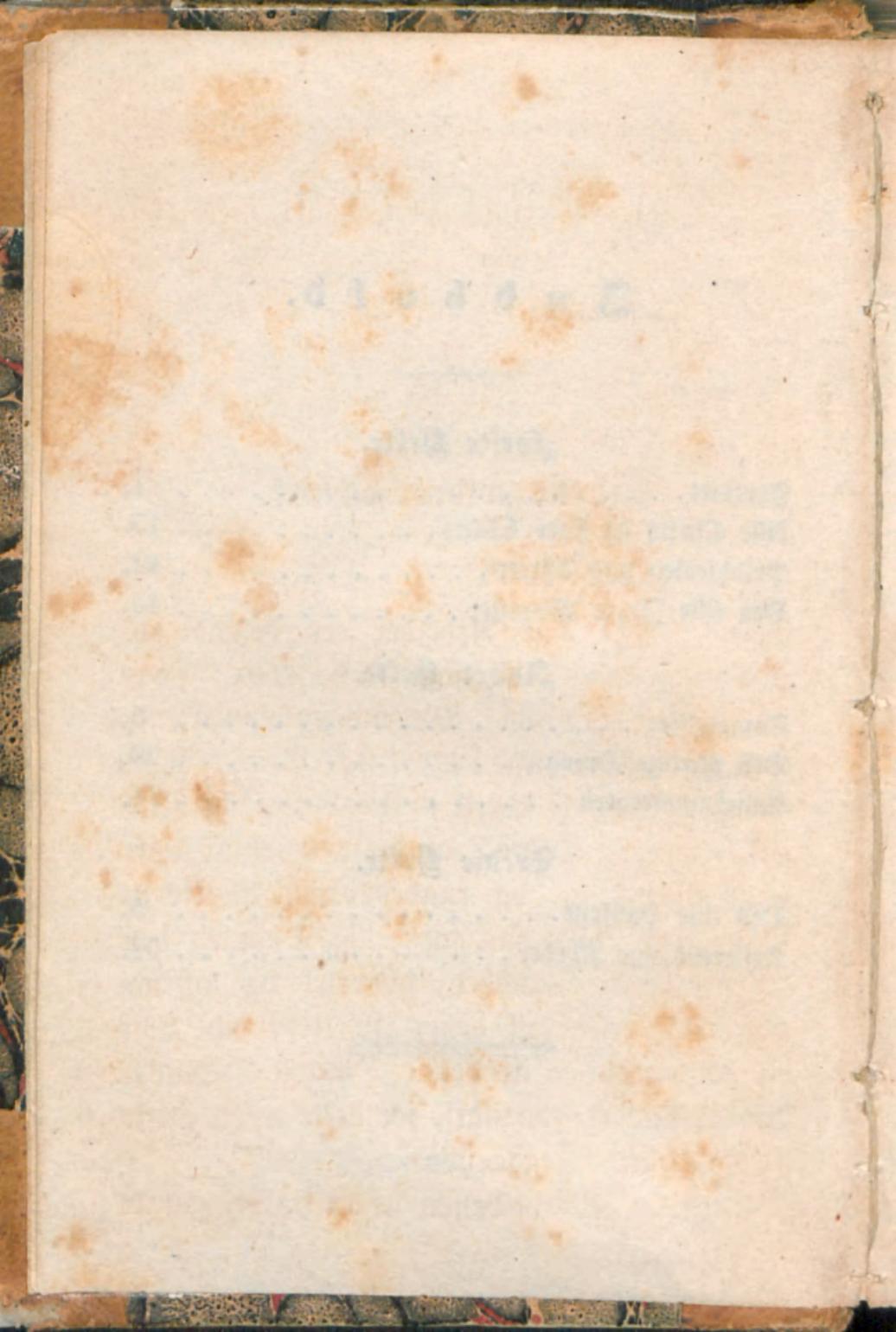
Lommelise	5.
Den uartige Dreng	29.
Reisefammeraten	34.

Tredie Hefte.

Den lille Havfrue	5.
Keiserens nye Klæder	52.

Til de ældre Læsere.

Ingen af mine Arbejder ere blevne saa forskjelligt vurderede, som „Eventyr, fortalte for Børn“. Medens enkelte Mænd, paa hvis Dom jeg sætter stor Pris, have tillagt dem meest Værd af hvad jeg har skrevet, meente Andre, at disse Eventyr vare hoist ubetydelige og raadede mig til ikke at skrive flere. En saa forskjellig Dom og den tilsyneladende Taushed, hvormed den offentlige Kritik forbigik dem, svækkede min Eyst til at give mere af denne Digtart. Saaledes er et Aar hengaaet, før dette tredie Hefte følger de to foregaaende.

Under Udarbejdelsen af et større, ganske

fra disse forskjelligt Arbeide, paatrængte sig mig imidlertid Ideen og Udviklingen af et nyt Eventyr: „Den lille Havfrue“. — Jeg maatte nedskrive det.

Derfom jeg lod det udkomme som en lille Bog for sig, da gjorde man maaskee større Fordring, jeg fandt det derfor bedst, at lade det slutte sig til den engang begyndte Cyclus af Eventyr; ethvert af hine egner sig maaskee mere for Barnet, end dette, hvis dybere Betydning kun den Vldre forstaaer, men jeg tør dog troe, at Barnet vil have Glæde deraf, og Oplosningen selv, ligefrem betragtet, vil gribe det. Saaledes bringer jeg nu det tredje Hefte.

Det fortere Eventyr: „Reiserens nye Klæder“, som slutter Heftet, er af spansk Oprindelse. Hele den morsomme Idee skyldes vi Prinds Don Juan Manuel, født 1277, død 1347.

I det jeg her omtaler disse to Eventyr, vil jeg benytte Leiligheden, til at sige et Par Ord om de tidligere udkomne.

I min Barndom hørte jeg gjerne Eventyr og Historier, flere af disse staae endnu ret levende i min Grindring; enkelte synes mig at være oprindelige danske, ganske ud-
sprungne af Folket, jeg har hos ingen Fremmed fundet de samme. Paa min Maade har jeg fortalt dem, tilladt mig enhver Forandring, jeg fandt passende, ladet Phantastien opfriske de i Billederne afblegede Farver. Saaledes er fremstaaet de fire Eventyr: Fyr-
tøiet; Lille Claus og store Claus; Prindsessen paa Wrten og Reise-
kammeraten. I Anachreons Digte findes som bekjendt Fabelen til: den uar-
tige Dreng.

Udeles min egen Opfindelse ere de tre:

Den lille Idas Blomster;

Tommelise;

Den lille Havfrue.

Med dette tredie Hefte vil Eventyrene udgjøre et lille Bind; om dette bliver det eneste, beroer paa det Indtryk, jeg seer Samlingen gjør paa Publicum.

I et lille Fædreland bliver altid Dig-
teren en fattig Mand; Men er derfor den
Guldfugl, han især maa gribe efter. Det
vil vise sig, om jeg fanger den, ved at for-
tælle Eventyr.

Kjøbenhavn i Marts 1857.

H. C. Andersen.

E v e n t y r.

Eventyr,
fortalte for Børn

af

H. C. Andersen.

Sørste Sefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reizel.

Trokt hos Bianco Luno & Schneider.

1835.

Fyrtøiet.

Der kom en Soldat marcherende henad Landeveien: een, to! een, to! han havde sit Tornister paa Ryggen og en Sabel ved Siden, for han havde været i Krigen, og nu skulde han hjem. Saa mødte han en gammel Hex paa Landeveien; hun var saa æfel, hendes Underlæbe hang hende lige ned paa Brystet. Hun sagde: „god Aften, Soldat! hvor Du har en pæn Sabel og et stort Tornister, Du er en rigtig Soldat! Nu skal Du faae saa mange Penge, Du vil eie!“

„Daf skal Du have, din gamle Hex!“ sagde Soldaten.

„Kan Du see det store Træ?“ sagde Heren, og pegede paa et Træ, der stod ved Siden af dem. „Det er ganske huult inden i! Der skal Du krybe op i Toppen, saa seer Du et Hul, som Du kan lade dig glide igjennem og komme dybt i Træet! Jeg skal binde dig en Strikke om Livet, for at jeg kan heise Dig op igjen, naar Du raaber paa mig!“

„Hvad skal jeg saa nede i Træet?“ Spurgte Soldaten.

„Hente Penge!“ sagde Heren, „Du skal vide, naar Du kommer ned paa Bunden af Træet, saa er Du i en stor Gang, der er ganske lyst, for der brænde over hundrede Lamper. Saa seer Du tre Døre, Du kan lukke dem op, Nøglen sidder i. Gaaer Du ind i det første Kammer, da seer Du midt paa Gulvet en stor Kiste, oven paa den sidder en Hund; han har et Par Dine saa store som et Par Theekopper, men det skal Du ikke bryde Dig om! Jeg giver dig mit blaaterneede Forflæde, det kan Du brede ud paa Gulvet;

gaae saa rask hen og tag Hunden, sæt ham paa mit Forklæde, luk Kisten op og tag lige-
saa mange Skillinger, Du vil. De ere alle-
sammen af Kobber; men vil Du heller have
Solv, saa skal Du gaae ind i det næste Væ-
relse; men der sidder en Hund, der har et
Par Dine, saa store, som et Møllehjul; men
det skal Du ikke bryde dig om, sæt ham paa
mit Forklæde og tag Du af Pengene! Vil
Du derimod have Guld, det kan Du ogsaa
faae, og det saa meget, Du vil bære, naar
Du gaaer ind i det tredje Kammer. Men
Hunden, som sidder paa Pengekisten, har her to
Dine, hvert saa stort som Rundetaarn. Det
er en rigtig Hund, kan Du troe! men det skal
Du ikke bryde dig noget om! sæt ham bare paa
mit Forklæde, saa gjør han dig ikke noget, og
tag Du af Kisten saa meget Guld, Du vil!"

"Det var ikke saa galt!" sagde Soldaten.
"Men hvad skal jeg give Dig, din gamle
Hex? For noget vil Du vel have med, kan
jeg tænke!"

„Nei,“ sagde Hexen, „ikke en eneste Skilling vil jeg have! Du skal bare tage til mig et gammelt Fyrtoi, som min Bedstemoder glemte, da hun sidst var dernede!“

„Naa! lad mig faae Strikken om Livet!“ sagde Soldaten.

„Her er den!“ sagde Hexen, „og her er mit blaactærnede Forklæde.“

Saa krøb Soldaten op i Træet, lod sig dumpe ned i Hullet og stod nu, som Hexen sagde, nede i den store Gang, hvor de mange hundrede Lamper brændte.

Nu lukkede han den første Dør op. Uh! der sad Hunden med Dinene, saa store som Theekopper og gloede paa ham.

„Du er en net Fyr!“ sagde Soldaten, satte ham paa Hexens Forklæde og tog ligesaamange Kobberskillinger, han kunde have i sin Lomme, lukkede saa Kisten, satte Hunden op igjen og gik ind i det andet Bærelse. Cia! der sad Hunden med Dine saa store, som et Møllehjul.

„Du skulde ikke see saa meget paa mig!“ sagde Soldaten, „Du kunde faae ondt i Dinene!“ og saa satte han Hunden paa Herrens Forklæde, men da han saae de mange Solvpenge i Kisten, smed han alle de Kobberpenge han havde, og fyldte Lommen og sit Tornister med det bare Solv. Nu gik han ind i det tredje Kammer! — Nei det var ækelt! Hunden derinde havde virkelig to Dine saa store som runde Taarn! og de løb rundt i Hovedet, ligesom Hjul!

„God Aften!“ sagde Soldaten og tog til Kasketten, for saadan en Hund havde han aldrig seet før; men da han nu saae lidt paa ham, tænkte han, nu kan det jo være nok, løstede ham ned paa Gulvet og lukkede Kisten op, nei Gud bevares! hvor der var meget Guld! han kunde kjøbe for det hele Kjøbenhavn og Ragekonernes Sukkergrise, alle Linsoldater, Pidske og Gyngeheste, der var i Verden! Jo der var rigtignok Penge! — Nu kastede Soldaten alle de Solvskillinger, han havde fyldt

sine Lommer og sit Tornister med, og tog Guld i Stedet, ja alle Lommerne, Tornisteret, Kasketten og Støvlerne, bleve fyldte, saa han knap kunde gaae! nu havde han Penge! Hunden satte han op paa Kisten, slog Døren i og raabte saa op igjennem Træet:

„Heis mig nu op, du gamle Her!“

„Har Du Fyrtoiet med?“ spurgte Heren!

„Det er sandt!“ sagde Soldaten, „det havde jeg reent glemt“ og nu gik han og tog det. Heren heisede ham op, og saa stod han igjen paa Landeveien, med Lommer, Støvler, Tornister og Kasket fulde af Penge.

„Hvad vil Du nu med det Fyrtoi,“ spurgte Soldaten.

„Det kommer ikke dig ved!“ sagde Heren, nu har Du jo faaet Penge! Giv mig bare Fyrtoiet!“ —

„Snik snak!“ sagde Soldaten, „vil Du strax sige mig, hvad Du vil med det, eller jeg trækker min Sabel ud og hugger dit Hoved af!“

„Nei,“ sagde Heren.

Saa huggede Soldaten Hovedet afhende. Der laae hun! men han bandt alle sine Penge ind i hendes Forklæde, tog det som en Bylt paa Ryggen, puttede Tyrtoiet i Lommen og gik lige til Byen.

Det var en deilig By, og i det deiligste Bertshuus tog han ind, forlangte de allerbedste Bøerelser og Mad, som han holdt af, for nu var han riig da han havde saa mange Penge.

Tjeneren, som skulde pudse hans Støvler, syntes rigtignok, det vare nogle løierlige gamle Støvler, saadan en riig Herre havde, men han havde ikke endnu kjøbt sig nye; næste Dag fik han Støvler at gaae med, og Klæder som vare pæne! Nu var Soldaten bleven en fornem Herre, og de fortalte ham om al den Stads, som var i deres By, og om deres Konge, og hvilken nydelig Prindsesse hans Datter var.

„Hvor kan man faae hende at see?“ spurgte Soldaten.

„Hun er slet ikke til at faae at see!“ sagde

de allesammen, „hun boer i et stort Kobber-
slot, med saa mange Mure og Taarne om!
Ingen uden Kongen tør gaae ud og ind til
hende, fordi der er spaaet, at hun skal blive
gift med en ganske simpel Soldat, og det kan
Kongen ikke lide!“

„Hende gad jeg nok see!“ tænkte Soldaten,
men det kunde han jo slet ikke faae Lov til!

Nu levede han saa lystig, tog paa Come-
die, kjørte i Kongens Have og gav de Fattige
saa mange Penge og det var smukt gjort! han,
vidste nok fra gamle Dage, hvor slem det var
ikke at eie en Skilling! — Han var nu riig,
havde pæne Klæder, og fik da saa mange Ben-
ner, der Alle sagde, han var en rar En, en
rigtig Cavalier, og det kunde Soldaten godt
lide! Men da han hver Dag gav Penge ud,
og fik slet ingen ind igjen, saa havde han til-
sidst ikke meer end to Skillinger tilbage og
maatte flytte bort fra de smukke Bærelser, hvor
han havde boet, og op paa et lille bitte Kam-
mer, heelt inde under Taget, selv børste sine

Støvler og sye paa dem med en Stoppenaal, og ingen af hans Venner kom til ham, for der vare saa mange Drapper at gaae op ad.

Det var ganske mørk Aften, og han kunde ikke engang kjøbe sig et Lys, men saa huskede han paa, at der laae en lille Stump i det Fyr-tøi, han havde taget i det hule Træ, hvor Heren havde hjulpet ham ned. Han fik Fyr-tøiet og Lysestumpen frem, men lige i det han slog Ild og Gaaisterne fløi fra Flintestenen, sprang Døren op, og Hunden, der havde Dine saa store, som et Par Theekopper, og som han havde seet nede under Træet, stod foran ham og sagde: „Hvad befaler min Herre!“

„Hvad for noget!“ sagde Soldaten, „det var jo et moersomt Fyr-tøi, kan jeg saaledes faae, hvad jey vil have! Skaf mig nogle Penge,“ sagde han til Hunden, og vips var den borte! vips var den igjen, og holdt en stor Pose fuld af Skillinger i sin Mund.

Nu vidste Soldaten, hvad det var for et deiligt Fyr-tøi! Ilog han eengang, kom Hunden

der sad paa Kisten med Kobberpengene, slog han to Gange, kom den, som havde Solvpenge, og slog han tre Gange, kom den, der havde Guld. — Nu flyttede Soldaten ned i de smukke Bærelser igjen, kom i de gode Klæder, og saa kiendte strax alle hans Venner ham, og de holdt saa meget af ham. —

Saa tænkte han engang: det er dog noget løierligt noget, at man ikke maa faae den Prindsesse at see! hun skal være saa deilig, sige de allesammen! men hvad kan det hjælpe, naar hun skal alletider sidde inde i det store Kobberflot med de mange Taarne. — Kan jeg da slet ikke faae hende at see? — Hvor er nu mit Fyrtoi! og saa slog han Ild, og vips kom Hunden med Dine saa store, som Theekopper.

„Det er rigtignok midt paa Matten,“ sagde Soldaten, „men jeg vilde saa inderlig gjerne see Prindsessen, bare et lille Dieblik!“

Hunden var strax ude af Døren, og før Soldaten tænkte paa det, saae han ham igjen med Prindsessen, hun sad og sov paa Hun-

dens Ryg og var saa deilig, at enhver kunde see, det var en virkelig Prindsesse; Soldaten kunde slet ikke lade være, han maatte kysse hende, for det var en rigtig Soldat.

Hunden løb saa tilbage igjen med Prindsessen, men da det blev Morgen, og Kongen og Dronningen skjænkede Thee, sagde Prindsessen, hun havde drømt saadan en underlig Drom i Nat om en Hund og en Soldat. Hun havde redet paa Hunden, og Soldaten havde kysset hende.

„Det var saamaen en pæn Historie!“ sagde Dronningen.

Nu skulde en af de gamle Hofdamer vaage ved Prindsessens Seng næste Nat, for at see, om det var en virkelig Drom, eller hvad det kunde være.

Soldaten længtes saa forkræffelig efter igen at see den deilige Prindsesse, og saa kom da Hunden om Natten, tog hende og løb alt hvad den kunde, men den gamle Hofdame tog Vandstovler paa, og løb ligesaa stærkt bagefter;

da hun nu saae, at de blev borte inde i et stort Huus, tænkte hun, nu veed jeg hvor det er, og skrev med et Stykke Kridt et stort Kors paa Porten. Saa gik hun hjem og lagde sig, og Hunden kom ogsaa igjen med Prindsessen; men da han saae, at der var skrevet et Kors paa Porten, hvor Soldaten boede, tog han ogsaa et Stykke Kridt og satte Kors paa alle Portene i hele Byen, og det var klogt gjort, for nu kunde jo Hofdamen ikke finde den rigtige Port, naar der var Kors paa dem allesammen.

Om Morgenen tidlig kom Kongen og Dronningen, den gamle Hofdame og alle Officererne for at see, hvor det var, Prindsessen havde været!

„Der er det!“ sagde Kongen, da han saae den første Port med et Kors paa.

„Nei der er det, min søde Mand!“ sagde Dronningen, der saae den anden Port med Kors paa.

„Men der er eet og der er eet!“ sagde de allesammen; hvor de saae, var der Kors paa

Portene. Saa kunde de da nok see, det kunde ikke hjelpe noget at de søgte.

Men Dronningen, var nu en meget klog Kone, der kunde mere, end at kjøre i Karreth. Hun tog sin store Guldsax, klippede et stort Stykke Silketoi i Stykker, og syede saa en lille nydelig Pose; den fyldte hun med smaae, fine Boghvedegryn, bandt den paa Ryggen af Prindsessen, og da det var gjort, klippede hun et lille Hul paa Posen, saa Grynene kunde drysse hele Veien, hvor Prindsessen kom.

Om Natten kom da Hunden igjen, tog Prindsessen paa sin Ryg, og løb med hende hen til Soldaten, der holdt saa meget af hende, og vilde saa gjerne have været en Prinds, for at faae hende til Kone.

Hunden mærkede slet ikke, hvorledes Grynene drysede lige henne fra Slottet og til Soldatens Bindue, hvor han løb op ad Muren med Prindsessen. Om Morgenen saae da Kongen og Dronningen, nok hvor deres Dat-

ter havde været henne, og saa tog de Soldaten og satte ham i Cachotten.

Der sad han. Uh, hvor der var mørkt og fjedeligt, og saa sagde de til ham: imorgen skal du hænges. Det var ikke morsomt at høre, og sit Fyrtoi havde han glemmt hjemme paa Bertshuset. Om Morgenens kunde han mellem Jernstængerne i det lille Vindue see Folk skynde sig ud af Byen, for at see ham hænges. Han hørte Trommerne og saae Soldaterne marchere. Alle Mennecker løb afsted; der var ogsaa en Skomagerdreng med Skjodskind og Tøfler paa, han travede saadan i Gallop, at hans ene Toffel fløi af og lige hen mod Muren hvor Soldaten sad og kigede ud mellem Jernstængerne.

„Ei, du Skomagerdreng! Du skal ikke have saadant et Hastværk,“ sagde Soldaten til ham, „der bliver ikke noget af, før jeg kommer! men vil du ikke løbe hen, hvor jeg har boet, og hente mig mit Fyrtoi, saa skal Du faae fire Skilling! men Du maa tage Venene med Dig!“ Skomagerdrengen vilde

gjerne have de fire Skilling, og pilede affsted hen efter Tyrtoiet, gav Soldaten det, og — ja nu skal vi faae at høre!

Udenfor Byen var der muret en stor Galge, rundt om stod Soldaterne og mange hundrede tusinde Menneſker. Kongen og Dronningen ſad paa en deilig Throne lige over for Dommeren og det hele Raad.

Soldaten ſtod allerede oppe paa Stigen, men da de vilde ſlaae Strikken om hans Hals, ſagde han, at man jo altid tillod en Synder før han udstod ſin Straf, at faae et uſkyldigt Dnske opfyldt. Han vilde ſaa gjerne ryge en Pibe Tobak, det var jo den, ſidſte Pibe han fik i denne Verden.

Det vilde nu Kongen ikke ſige nei til, og ſaa tog Soldaten ſit Tyrtoi og ſlog Ild, een, to, tre! og der ſtod alle Hundene, den med Dine ſaa ſtore ſom Theekopper, den med Dine ſom et Karethjul og den, der havde Dine ſaa ſtore ſom Rundetaarn!

„Hjelp mig nu, at jeg ikke bliver hængt!“
sagde Soldaten, og saa foer Hundene ind paa
Dommerne og hele Raadet, tog en ved Be-
nene og en ved Næsen og fastede dem mange
Favne op i Beiret, saa de faldt ned og sloges
reent i Stykker.

„Jeg vil ikke!“ sagde Kongen, men den
største Hund tog baade ham og Dronningen,
og fastede dem bagefter alle de Andre; da blev
Soldaterne forfækkede og alle Folkene raabte:
„lille Soldat, Du skal være vor Konge og have
den deilige Prindsesse!“

Saa satte de Soldaten i Kongens Kareth,
og alle tre Hunde dansede foran og raabte
„Hurra!“ og Drengene peeb i Fingrene og
Soldaterne presenterede. Prindsessen kom ud
af Kobberslottet og blev Dronning, og det
kunde hun godt lide! Brylluppet varede i otte
Dage, og Hundene sad med til Bords og gjorde
store Dine.

Lille Claus og store Claus.

Der vare i en By to Mænd, som begge havde selv samme Navn, begge to hed de Claus, men den ene eiede fire Heste og den anden kun en eneste Hest; for nu at kunne skille dem fra hinanden, kaldte man ham, som havde fire Heste, den store Claus, og ham, som kun havde den ene Hest, lille Claus. Nu skulle vi høre, hvorledes de to havde det, for det er en virkelig Historie!"

Hele Ugen igjennem maatte lille Claus pløie for store Claus, og laane ham sin eneste Hest; saa hjalp store Claus ham igjen med alle sine fire, men kun eengang om Ugen, og det var om Søndagen. Husfa! hvor smeldede lille Claus med sin Pidsk over alle fem Heste, de vare jo nu saa godt som hans, den ene Dag. Solen skinnede saa deiligt, og alle Klokker i Kirkeetaarnet ringede til Kirke, Folk vare saa pyntede, og gik med Psalmebog under Armen

hen at høre Præsterne prædike og de saae paa lille Claus, der pløiede med fem Heste, og han var saa fornøiet, at han smeldede igjen med Pidsken og raabte: „hyy, alle mine Heste!“

„Det maa Du ikke sige,“ sagde store Claus, „det er jo kun den ene Hest, der er din!“

Men da der igjen gik Nogen forbi til Kirke, glemte lille Claus, at han ikke maatte sige det, og raabte da: „hyy, alle mine Heste!“

„Ja, nu vil jeg bede Dig at lade være!“ sagde store Claus, „for siger Du det endnu eengang, saa slaaer jeg din Hest for Panden, saa den skal ligge Død paa Stedet, da er det forbi med den!“

„Jeg skal saameen ikke sige det mere!“ sagde lille Claus, men da der kom Folk forbi, og de nikkede god Dag, blev han saa fornøiet, og syntes det saae dog saa rafft ud, at han havde fem Heste til at pløie sin Mark, og saa smeldede han med Pidsken, og raabte: „hyy, alle mine Heste!“

„Jeg skal hygge dine Heste!“ sagde store Claus, og tog Lørekollen og slog lille Claus's eneste Hest for Panden, saa at den faldt om, og var ganske død.

„Åk nu har jeg slet ingen Heste mere!“ sagde lille Claus og gav sig til at græde. Siden flaaede han Hesten, tog Huden og lod den godt tørre i Binden, puttede den saa i en Pose, som han tog paa Nakken, og gik ad Byen til for at sælge sin Hestehud.

Han havde saadan en lang Vej at gaae, skulde igjennem en stor mørk Skov, og nu blev det et frygteligt ondt Veir; han gik ganske vild, og før han kom paa den rette Vej, var det Aften, og altfor langt til at komme til Byen eller hjem igjen, før det blev Nat.

Løt ved Veien laae der en stor Bondegaard, Skudderne udenfor vare skudte fra Binduerne, men Lyset kunde dog ovenfor skimte ud. Der kan jeg vel faae Lov at blive Matten over, tænkte lille Claus, og gik hen at banke paa.

Bondekonen lukkede op, men da hun horte, hvad han vilde, sagde hun, at han skulde gaae sin Vej, hendes Mand var ikke hjemme, og hun tog ikke imod nogen Fremmede.

„Naa, saa maa jeg da ligge udenfor,“ sagde lille Claus, og Bondekongen lukkede Døren for ham.

Tæt ved stod en stor Høstak, og mellem den og Huset var bygget et lille Skuur med et fladt Straatag.

„Der kan jeg ligge oppe!“ sagde lille Claus, da han saae Taget, „det er jo en deilig Seng, Storken flyver vel ikke ned og bider mig i Venene.“ For der stod en levende Stork oppe paa Taget, hvor den havde sin Rede.

Nu krob lille Claus op paa Skuret, hvor han laae og vendte sig, for at ligge rigtig godt. Træskuddeerne for Binduerne sluttede ikke oven-til, og saa kunde han see lige ind i Stuen.

Der var dækket et stort Bord med Biin og Steg og saadan en deilig Tiff, Bondekongen og Degnen sad til Bords og ellers slet ingen

andre, og hun skjænkede for ham og han stak paa Tisken, for det var noget han holdt af.

„Hvem der dog kunde faae noget med!“ sagde lille Claus, og rakte Hovedet lige hen mod Vinduet. Gud, hvilken deilig Kage han kunde see staae derinde! Jo, det var Gilde!

Nu horte han Een komme ridende paa Landeveien hen imod Huset, det var Bondekøns Mand, som kom hjem.

Det var saadan en god Mand, men han havde den forunderlige Sygdom, at han aldrig kunde taale at see Degne; kom der en Degn for hans Dine, blev han ganske rasende. Derfor var det ogsaa, at Degnen var gaaet ind for at sige god Dag til Konen, da han vidste Manden ikke var hjemme, og den gode Kone satte derfor al den deiligste Mad, hun havde, for ham; da de nu horte Manden kom, bleve de saa forskrækkede, og Konen bad Degnen krybe ned i en stor tom Kiste, der stod henne i Krogen; det gjorde han, for han vidste jo, at den stakkels Mand ikke kunde taale at see

Degne. Konen glemte gesvindt al den deilige Mad og Viin inde i sin Bagerovn, for havde Manden faaet den at see, saa havde han nok spurgt, hvad den skulde betyde.

„Å! ja!“ sukede lille Claus oppe paa Skuret, da han saa al Maden blive borte.

„Er der nogen der oppe?“ spurgte Bondemanden og kigede op paa lille Claus. „Hvorfor ligger Du der? Kom heller med ind i Stuen!“

Saa fortalte lille Claus, hvorledes han havde forvildet sig, og bad om han maatte blive Matten over.

„Ja vist!“ sagde Bondemanden, „men nu skulle vi først have lidt at leve af!“

Konen tog meget venlig imod dem begge to, dækkede et langt Bord og gav dem et stort Fad Brød. Bondemanden var sulten og spiste med rigtig Appetit, men lille Claus kunde ikke lade være at tænke paa den deilige Steg, Fisk og Kage, han vidste stod inde i Ovnen.

Under Bordet ved sine Fødder havde han lagt sin Sæk med Hestehuden i, for vi veed

jo, at det var den han var gaaet hjemme fra med, for at faae den solgt i Byen. Groden vilde slet ikke smage ham, og saa traadte han paa sin Pose, og den tørre Hud i Sækken knirkede ganske høit.

„Hys!“ sagde lille Claus til sin Sæk, men traadte i det samme paa den igjen, saa knirkede det meget høiere end før.

„Nei! hvad har du i din Pose?“ spurgte Bonden igjen.

„Det er en Troldmand!“ sagde lille Claus, „han siger, at vi skal ikke spise Grød, han har heret hele Dvnen fuld af Steg og Fisk og Kage.“

„Hvad for noget!“ sagde Bonden, og lukkede gesvindt Dvnen op, hvor han saae al den deilige Mad, Konen havde gjemt, men som han nu troede, at Troldmanden i Posen havde heret til dem. Konen turde ikke sige noget, men satte sicar Maden paa Bordet, og saa spiste de baade af Fisken og Stegen og Kagen. Nu traadte lille Claus paa sin Pose igjen, saa Huden knirkede.

„Hvad siger han nu?“ spurgte Bonden.

„Han siger,“ sagde lille Claus, „at han ogsaa har hevet tre Glasfer Wiin til os, de staae henne i Krogen ved Dvnen!“ Nu maatte Konen tage Winen frem, hun havde gjemt, og Bondemanden drak og blev saa lystig, saadan en Troldmand, som lille Claus havde i Posen, vilde han da grumme gjerne eie.

„Kan han ogsaa here Fanden frem?“ spurgte Bonden, „ham gad jeg nok see, for nu er jeg lystig!“

„Ja,“ sagde lille Claus, „min Troldmand kan Alt, hvad jeg vil forlange. Ikke sandt Du?“ spurgte han og traadte paa Posen, saa det knickede. „Kan Du høre, han siger je? Men Fanden seer saa fœl ud, det er ikke værd at see ham!“

„O, jeg er slet ikke bange, hvorledes kan han vel see ud?“

„Ja, han vil vise sig ganske livagtig som en Degn!“

„Hu!“ sagde Bonden, „det var fælt! J maa vide, at jeg kan ikke taale at see Degne! men det er nu det samme, jeg veed jo, det er Fanden, saa finder jeg mig vel bedre i det! Nu har jeg Courage! men han maa ikke komme mig for nær.“

„Nu skal jeg spørge min Troldmand,“ sagde lille Claus, traadte paa Posen og holdt sit Dre til.

„Hvad siger han?“

„Han siger, at J kan gaae hen og lukke Kisten op, der staaer i Krogen, saa vil J see Fanden, hvor han kuffelurer, men J maae holde paa Laaget at han ikke slipper ud.“

„Vil J hjelpe mig med at holde paa det!“ sagde Bonden og gik hen til Kisten, hvor Konen havde gjemt den virkelige Degn, der sad og var saa bange.

Bonden løftede Laaget lidt og kigede ind under det: „hu!“ skreg han, og sprang tilbage. „Jo, nu saae jeg ham, han saae ganske ud, som vores Degn! nei, det var forskrækkeligt!“

Det maatte der drikkes paa, og saa drak de endnu til langt ud paa Natten.

„Den Trolldmand maa Du sælge mig,“ sagde Bonden, „forlang for den Alt, hvad Du vil! ja, jeg giver dig strax en heel Skjeppe Penge!“

„Nei, det kan jeg ikke!“ sagde lille Claus, „tænk dog, hvor meget Gavn jeg kan have af denne Trolldmand!“

„Åk, jeg vilde saa grumme gjerne have den,“ sagde Bonden, og blev ved at bede.

„Ja,“ sagde da lille Claus tilsidst, „da Du har været saa god at give mig Huusly i Nat, saa kan det være det samme, Du skal faae Trolldmanden for en Skjeppe Penge, men jeg vil have Skjebben topfuld.“

„Det skal Du faae,“ sagde Bonden, „men Kisten derhenne maa Du tage med Dig, jeg vil ikke have den en Time i Huset, man kan ikke vide, om han sidder deri endnu.“

Lille Claus gav Bonden sin Sæk med den tørre Hud i, og fik en heel Skjeppe Penge,

og det topmaalt, for den. Bondemanden foræredede ham endogsaa en stor Trillebør til at fjøre Pengene og Kisten paa.

„Farvel!“ sagde lille Claus, og saa fjørte han med sine Penge og den store Kiste, hvori endnu Degnen sad.

Paa den anden Side af Skoven var en stor dyb Na, Vandet løb saa stærkt afsted, at man knap kunde svømme imod Strømmen; man havde gjort en stor ny Bro derover, lille Claus holdt midt paa den, og sagde ganske høit, for at Degnen inde i Kisten kunde høre det:

„Nei, hvad skal jeg dog med den tosfede Kiste? den er saa tung, som der var Stene i! jeg bliver ganske træet af at fjøre den længer, jeg vil derfor kaste den ud i Naen, seiler den saa hjem til mig, er det godt, og gjør den det ikke, saa kan det ogsaa være det samme.“

Nu tog han i Kisten med den ene Haand, og løftede lidt paa den, ligesom om han vilde styrte den ned i Vandet.

„Nei lad være!“ raabte Degnen inde i Kisten, „lad mig bare komme ud!“

„Du!“ sagde lille Claus, og lod som han blev bange. „Han sidder endnu der inde! saa maa jeg gesvindt have den ud i Naen, at han kan drukne!“

„D nei, o nei!“ raabte Degnen, „jeg vil give Dig en heel Skjeppe Penge, vil Du lade være!“

„Ja det er en anden Sag!“ sagde lille Claus, og lukkede Kisten op. Degnen krob strax ud og stødte den tomme Kiste ud i Vandet, og gik til sit Hjem, hvor lille Claus fik en heel Skjeppe Penge, een havde han jo faaet ferud af Bondemanden, nu havde han da hele sin Trillebør fuld af Penge!

„See, den Hest fik jeg da ganske godt betalt!“ sagde han til sig selv da han kom hjem i sin egen Stue, og væltede alle Pengene af i en stor Hob midt paa Gulvet. „Det vil ærgre store Claus, naar han faaer at vide, hvor riig

jeg er blevet ved min ene Hest, men jeg vil dog ikke lige reent ud sige ham det!"

Nu sendte han en Dreng hen til store Claus, for at laane et Skjeppemaal.

"Hvad mon han vil med det!" tænkte store Claus, og smurte Tjære under Bunden for at der kunde hænge lidt ved af det, som maaltes, og det gjorde der da ogsaa, thi da han fik Skjeppen tilbage, hang der tre nye Solv-Dtte-Skillinger ved.

"Hvad for noget?" sagde den store Claus, og løb strax hen til den Lille: "Hvor har Du faaet alle de mange Penge fra?"

"O det er for min Hestehud, jeg solgte den i Aftes!"

"Det var saamæn godt betalt!" sagde store Claus, løb gesvindt hjem, tog en Dre, og slog alle sine fire Heste for Panden, trak Huden af dem, og fjørte med disse ind til Byen.

"Huder! Huder! hvem vil kjøbe Huder!" raabte han igjennem Gaderne.

Alle Skomagere og Garvere kom løbende, og spurgte, hvad han vilde have for dem.

„En Skjeppe Penge for hver,“ sagde store Claus.

„Er Du gal?“ sagde de allesammen, „troer Du, vi have Penge i Skjeppeviis?“

„Huder, Huder! hvem vil kjøbe Huder,“ raabte han igjen, men alle dem, som spurgte, hvad Huderne kostede, svarede han: „en Skjeppe Penge.“

„Han vil gjøre Nar af os,“ sagde de Allesammen, og saa toge Skomagerne deres Spanderemme og Garverne deres Skjodskind, og begyndte at prygle paa store Claus.

„Huder, Huder!“ vrængede de af ham, „ja vi skal give Dig en Hud, der skal spytte røde Grise! ud af Byen med ham!“ raabte de, og store Claus maatte skynde sig alt hvad han kunde, saa pryglet havde han aldrig været.

„Naa!“ sagde han, da han kom hjem, „det skal lille Claus faae betalt, jeg vil slaae ham ihjel for det!“

Men hjemme hos den lille Claus var den gamle Bedstemoder død; hun havde rigtignok væ-

ret saa arrig og slem imod ham, men han var dog ganske bedrøvet, og tog den døde Kone og lagde hende i sin varme Seng, om hun ikke kunde komme til Live igjen; der skulde hun ligge hele Natten, selv vilde han sidde henne i Krogen og sove paa en Stol, det havde han gjort før.

Som han nu sad der om Natten, gik Døren op og store Claus kom ind med sin Dre; han vidste nok, hvor lille Claus's Seng var, gik lige hen til den og slog nu den døde Bedstemoder for Panden, idet han troede, det var lille Claus.

„See saa!“ sagde han, „nu skal Du ikke narre mig mere!“ og saa gik han hjem igjen.

„Det er dog en slem ond Mand!“ sagde lille Claus, „der vilde han slaae mig ihjel, det var dog godt for den gamle Mutter, hun allerede var død, ellers havde han taget Livet af hende!“

Nu gav han den gamle Bedstemoder Søndagsklæderne paa, laante en Hest af sin Nabo,

spændte den for Bognen og satte den gamle Bedstemoder op i det bageste Sæde, saaledes at hun ikke kunde falde ud, naar han fjorte til, og saa rullede de afsted igjennem Skoven; da Solen stod op; vare de udenfor en stor Aro, der holdt lille Claus stille, og gik ind for at faae noget at leve af.

Kromanden havde saa mange, mange Penge, han var ogsaa en meget god Mand, men hidsig, som der var Peber og Tobak i ham.

„God Morgen!“ sagde han til lille Claus, „Du er tidlig kommet i Stadsklædterne i Dag!“

„Ja,“ sagde lille Claus, „jeg skal til Byen med min gamle Bedstemoder, hun sidder der ude paa Bognen, jeg kan ikke faae hende ind i Stuen. Vil I ikke bringe hende et Glas Mjød, men I maa tale lovlig høit, for hun kan ikke godt høre.“

„Jo, det skal jeg!“ sagde Kromanden, og skjænkede et stort Glas Mjød, som han gik ud med til den gode Bedstemoder, der var stillet op i Bognen.

„Her er et Glas Mjød fra hendes Søn!“
sagde Kromanden, men den døde Kone sagde
da ikke et Ord, men sad ganske stille! —

„Hører J ikke!“ raabte Kromanden ligesaa
høit, han kunde, „her er et Glas Mjød fra
hendes Søn!“

Endnu engang raabte han det samme og
saa nok engang, men da hun slet ikke rørte
sig ud af Stedet, blev han vred og kastede
hende Glasfæt lige ind i Ansigtet, saa Mjøden
løb hende lige ned over Næsen, og hun faldt
baglænds om i Bognen, for hun var kun stil-
let op og ikke bundet fast.

„Naada!“ raabte lille Claus, sprang ud
af Døren og tog Kromanden i Brystet! „der
har Du slaaet min Bedstemoder ihjel! Vil
Du bare see, der er et stort Hul i hendes
Pande!“

„D det var en Ulykke!“ raabte Kromanden
og slog Hænderne sammen! „det kommer alt-
sammen af min Hidfighed! Søde lille Claus,
jeg vil give dig en heel Skjeppe Penge og

lade din Bedstemoder begrave, som om det var min egen, men tie bare stille, for ellers hugge de Hovedet af mig, og det er saa ækelt!"

Saa fik lille Claus en heel Skjeppe Penge, og Kromanden begravede den gamle Bedstemoder, som det kunde være hans egen.

Da nu lille Claus kom hjem igjen med de mange Penge, sendte han strax sin Dreng over til store Claus, for at bede, om han ikke maatte laane et Skjeppemaal.

"Hvad for Noget?" sagde store Claus, "har jeg ikke flaaet ham ihjel! Da maa jeg dog selv see efter," og saa gik han selv over med Skjeppen til lille Claus.

"Nei hvor har Du dog faaet alle de Penge fra?" spurgte han, og spilede rigtigt Dinene op ved at see alle dem, der vare komne til. —

"Det var min Bedstemoder og ikke mig, Du slog ihjel!" sagde lille Claus, "hende har jeg nu solgt og faaet en Skjeppe Penge for!"

"Det var saamaen godt betalt!" sagde store Claus og skyndte sig hjem, tog en Dre og

fløg strax sin gamle Bedstemoder ihjel, lagde hende op i Bognen, kjørte ind til Byen, hvor Apothekeren boede, og spurgte, om han vilde kjøbe et dødt Menneſke.

„Hvem er det, og hvor har I faaet det fra?“ spurgte Apothekeren.

„Det er min Bedstemoder!“ ſagde ſtore Claus, jeg har ſlaaet hende ihjel, for en Skjeppe Penge!“

„Gud bevare os!“ ſagde Apothekeren. „I ſnakker over Eder! ſiig dog ikke ſaadan noget, for ſaa kan I miſte Hovedet!“ — Og nu ſagde han ham rigtigt, hvad det var for noget forſkrækkeligt Ondt, han havde gjort, og hvilket ſlet Menneſke han var, og at han burde ſtraffes; ſtore Claus blev da ſaa forſkrækket, at han ſprang lige fra Apotheket ud i Bognen, pidſkede paa Heſtene og foer hjem, men Apothekeren og alle Folk troede han var gal, og lod ham derfor kjøre, hvorhen han vilde.

„Det ſkal Du faae betalt!“ ſagde ſtore Claus, da han var ude paa Landeveien! „ja

det skal Du faae betalt, lille Claus!" og nu tog han, saasnart han kom hjem, den største Sæk, han kunde finde, gik over til lille Claus og sagde, „nu har Du narret mig igjen! først slog jeg mine Heste ihjel, saa min gamle Bedstemoder! Det er altsammen din Skyld, men aldrig skal Du narre mig meer," og saa tog han lille Claus om Livet og puttede ham i sin Sæk, tog ham saa paa Nakken og raabte til ham: „nu gaaer jeg ud og drukner dig!"

Det var et langt Stykke at gaae, før han kom til Naen, og lille Claus var ikke saa let at bære. Veien gik lige tæt forbi Kirken, Orgelet spillede og Folk sang saa smukt derinde; saa satte store Claus sin Sæk med lille Claus i tæt ved Kirkedøren, og tænkte, det kunde være ganske godt, at gaae ind og høre en Psalmeførst, før han gik videre: lille Claus kunde jo ikke slippe ud og alle Folk vare i Kirken; saa gik han derind.

„Åh ja! ah ja!" sukkele lille Claus inde i Sækken; han vendte sig og vendte sig, men

det var ham ikke mueligt at faae løst Baaudet op; i det samme kom der en gammel, gammel Dvægdriver, med kridhvidt Haar og en stor Stottekjæp i Haanden; han drev en heel Drift af Køer og Tyre foran sig, de løb paa Sækken, som lille Claus sad i, saa den væltede.

„Åk ja!“ sukede lille Claus, „jeg er saa ung og skal allerede til Himmerig!“

„Dg jeg Stakkell!“ sagde Dvægdriveren, „er saa gammel og kan ikke komme der endnu!“

„Luf op for Sækken!“ raabte lille Claus, „kryb i mit Sted derind, saa kommer Du strax til Himmerige!“

„Ja det vil jeg grumme gjerne,“ sagde Dvægdriveren og løste op for lille Claus, der strax sprang ud.

„Vil Du saa passe Dvæget,“ sagde den gamle Mand, og krøb nu ind i Posen, som lille Claus bandt for, og gik saa sin Bei med alle Køerne og Tyrene.

Lidt efter kom store Claus ud af Kirken, han tog sin Sæk igjen paa Nakken, syntes

rigtigt nok at den var bleven saa let, for den gamle Dvægdriver var ikke mere end halv saa tung, som lille Claus! „hvor han er blevet let at bære! ja det er nok fordi jeg har hørt en Psalme!“ saa gik han hen til Naen, der var død og stor, fastede Sækken med den gamle Dvægdriver ud i Vandet og raabte efter ham, for han troede jo, at det var lille Claus: „See saa! nu skal Du ikke narre mig mere!“

Saa gik han hjemad, men da han kom hen, hvor Beiene krydsede, mødte han lille Claus, som drev afsted med alt sit Dvæg.

„Hvad for noget!“ sagde store Claus, „har jeg ikke druknet dig?“

„Jo!“ sagde lille Claus, „Du fastede mig jo ned i Naen for en lille halv Dime siden!“

„Men hvor har Du faaet alt det deilige Dvæg fra?“ spurgte store Claus.

„Det er Søqvæg!“ sagde lille Claus, „jeg skal fortælle dig den hele Historie, og Tak skal Du ogsaa have, fordi Du druknede mig, nu er jeg ovenpaa, er rigtig riig, kan Du troe! —

Jeg var saa bange, da jeg laae inde i Sækken, og Binden peeb mig om Dreene, da du fastede mig ned fra Broen i det kolde Vand. Jeg sank ligestrax til Bunds, men jeg stødte mig ikke, for dernede vover det deiligste bløde Græs. Det faldt jeg paa, og strax blev Nosen lukket op, og den deiligste Jomfru, i Fridhvide Klæder og med en grøn Krands om det vaade Haar, tog mig i Haanden, og sagde: „Er Du der lille Claus? der har Du for det første noget Dvæg! en Miil oppe paa Beien staaer endnu en heel Drift, som jeg vil forære dig!“ — Nu saae jeg, at Aaen var en stor Landevei for Havfolkene. Nede paa Bunden gik og fjørte de lige ud fra Søen og heelt ind i Landet, til hvor Aaen ender. Der var saa deiligt med Blomster, og det friskeste Græs, og Fiskene, som svømmede i Vandet, de smuttede mig om Dreene, ligesom her Fuglene i Luften. Hvor der var pene Folk og hvor der var Dvæg, det gik paa Grøfter og Gjærder!“ —

„Men hvorfor er Du strax gaaet herop til os igjen,“ spurgte store Claus. „Det havde jeg ikke gjort, naar der var saa nydeligt dernede!“

„So,“ sagde lille Claus, „det er just polidst gjort af mig! Du hører jo nok, at jeg siger dig: Havpigen sagde, at en Miil oppe paa Beien, — og ved Beien mener hun jo Naen, for andet Sted kan hun ikke komme, — staaer endnu en heel Drift Qvæg til mig. Men jeg veed hvor Naen gaaer i Bugter, snart her, snart der, det er jo en heel Omvei, nei saa gjør man det kortere af, naar man kan det, at komme her op paa Land og drive tvers over til Naen igjen, derved sparer jeg jo næsten en halv Miil og kommer gesvindere til mit Havqvæg!“

„D du er en lykkelig Mand!“ sagde store Claus, „troer Du, jeg ogsaa faaer Havqvæg, naar jeg kommer ned paa Bunden af Naen!“

„So, det skulde jeg tænke,“ sagde lille Claus, „men jeg kan ikke bære dig i Sæl-“

fen hen til Naen, Du er mig for tung, vil Du selv gaae der hen og saa krybe i Posen, saa skal jeg med største Fornøielse kaste dig ud."

"Tak skal Du have!" sagde store Claus, "men faaer jeg ikke Havqvæg, naar jeg kommer ned, saa skal jeg prygle dig, kan Du troe!"

"D nei! vær ikke saa slem!" og saa gik de hen til Naen. Da Dvæget, som var tørstig, saae Vandet, løb det alt hvad det kunde, for at komme ned at drikke.

"See, hvor det skynder sig!" sagde lille Claus; "det længes efter at komme ned paa Bunden igjen!"

"Ja hjælp nu først mig!" sagde store Claus, "for ellers faaer Du Prygl!" og saa krob han i den store Sæk, som havde ligget tvers over Ryggen paa en af Tyrene. "Læg en Steen i, for ellers er jeg bange jeg ikke synker," sagde store Claus.

"Det gaaer nok!" sagde lille Claus, men lagde dog en stor Steen i Sækken, bandt Baandet fast til, og stødte saa til den: Plump!

der laae store Claus ude i Naen og sank
strax ned til Bunds.

„Jeg er bange, han ikke finder Dvæget!“ sagde
lille Claus, og drev saa hjem med hvad han havde.

Prindsessen paa Urten.

Der var engang en Prinds; han vilde have
sig en Prindsesse, men det skulde være en
rigtig Prindsesse. Saa reiste han hele Ver-
den rundt, for at finde saadan en, men alle-
vegne var der noget i Veien, Prindsesser vare
der nok af, men om det vare rigtige Prind-
sesser, kunde han ikke ganske komme efter, altid
var der noget, som ikke var saa rigtigt. Saa
kom han da hjem igjen og var saa bedrøvet,
for han vilde saa gjerne have en virkelig Prind-
sesse.

En Aften blev det da et frygteligt Veir;
det lynede og tordnede, Regnen ffyllede ned,

det var ganske forfækkeligt! Saa bankede det paa Byens Port, og den gamle Konge gik hen at lukke op.

Det var en Prindsesse, som stod udenfor. Men Gud hvor hun saae ud af Regnen og det onde Veir! Vandet løb ned af hendes Haar og hendes Klæder, og det løb ind af Næsen paa Skoen og ud af Hælen, og saa sagde hun, at hun var en virkelig Prindsesse.

„Ja, det skal vi nok faae at vide!“ tænkte den gamle Dronning, men hun sagde ikke noget, gik ind i Sovestuen, tog alle Sengklæderne af og lagde en Vort paa Bunden af Sengen, derpaa tog hun tyve Matrasfer, lagde dem ovenpaa Vorten, og saa endnu tyve Edderduuns-Dyner oven paa Matrasferne.

Der skulde nu Prindsessen ligge om Natten.

Om Morgenen spurgte de hende, hvorledes hun havde sovet.

„D forfækkeligt slet!“ sagde Prindsessen,

„Jeg har næsten ikke lukket mine Dine den hele Nat! Gud veed, hvad der har været i Sengen? Jeg har ligget paa noget haardt, saa jeg er ganske bruun og blaa over min hele Krop! Det er ganske forfærdeligt!“

Saa kunde de see, at det var en rigtig Prindsesse, da hun gjennem de tyve Matraser og de tyve Wedderduuns Dynner havde mærket Urten. Saa omskindet kunde der ingen være, uden en virkelig Prindsesse.

Prindsen tog hende da til Rone, for nu vidste han, at han havde en rigtig Prindsesse, og Urten kom paa Kunstammeret, hvor den endnu er at see, dersom ingen har taget den.

See, det var en rigtig Historie!

Den lille Ida's Blomster.

„Mine stakkels Blomster ere ganske døde!“ sagde den lille Ida. „De vare saa smukke iafte, og nu hænge alle Bladene visne! Hvorfor gjøre de det?“ spurgte hun Studenten, der sad i Sophaen; for ham holdt hun saa meget af, han kunde de allerdeiligste Historier og klippede saadanne morsomme Billeder: Hjerter med smaa Madamraer i, der dansede; Blomster og store Slotte, hvor Dørene kunde lukkes op; det var en lystig Student! „Hvorfor see Blomsterne saa daarlige ud i Dag?“ spurgte hun igjen, og viste ham en heel Bouquet, der var ganske visnen.

„Ja veed Du, hvad de feile!“ sagde Studenten. „Blomsterne have været paa Bal i Nat, og derfor hænge de med Hovedet!“

„Men Blomsterne kunne jo ikke danse!“ sagde den lille Ida.

„Jo,“ sagde Studenten, „naar det bliver

mørkt og vi andre sove, saa springe de lystigt omkring; næsten hver evige Nat har de Bal!"

"Kan der ingen Børn komme med paa det Bal?"

"Jo," sagde Studenten, "smaa bitte Gaaseurter og Lillieconvaller!"

"Hvor dandse de pæneste Blomster," spurgte lille Ida.

"Har Du ikke tidt været ude af Porten ved det store Slot, hvor Kongen boer om Sommeren, hvor den deilige Have er med de mange Blomster? Du har jo seet Svanerne, der svømme hen til dig, naar Du vil give dem Brødkrummer. Derude er rigtigt Bal, kan Du troe!"

"Jeg var der ude i Haven igaar med min Moder!" sagde Ida, "men alle Bladene vare af Træerne, og der var slet ingen Blomster meer! hvor ere de? I Sommer saae jeg saa mange!"

"De ere inde paa Slottet!" sagde Studenten. "Du maa vide, at ligesaa snart Kongen

og alle Hofffolkene flytte herind til Byen, saa løbe Blomsterne strax fra Haven op paa Slottet og ere lystige. Det skulde Du see! De to allersmukkeste Roser sætte sig paa Thronen, og saa ere de Konge og Dronning. Alle de røde Hanekamme stille sig op ved Siden, og staae og bukke, de ere Kammerjunker. — Saa komme alle de nydeligste Blomster, og saa er der stort Bal, de blaa Violer forestille smaa Söcadetter, de dandse med Hyazinter og Crocus, som de kalde Frøkener! Tulipanerne og de store gule Lillier, det er gamle Fruer, de passe paa, at der bliver dandset net, og at det gaaer pøent til!"

"Men," spurgte lille Ida, "er der ingen, som gjør Blomsterne noget, fordi de dandse paa Kongens Slot?"

"Der er Ingen, som rigtigt veed af det!" sagde Studenten. "Sommetider, om Natten, kommer rigtignok den gamle Slotsforvalter, der skal passe paa derude, han har et stort Knippe Nøgler med sig, men saasnart Blomsterne høre

Nøglerne rasle, saa blive de ganske stille, skjule sig bag ved de lange Gardiner og stikke Hovedet frem. „Jeg kan lugte, her ere nogle Blomster inde,“ siger den gamle Slotsforvalter, men han kan ikke see dem.

„Det er morsomt!“ sagde den lille Ida og klappede i Hænderne. „Men kunde jeg heller ikke see Blomsterne?“

„Jo,“ sagde Studenten, „husk bare paa, naar du kommer der ud igjen, at kige ind af Vinduet, saa seer Du dem nok. Det gjorde jeg i Dag, der laae en lang gul Paaskelillie i Sophaen og strakte sig, det var en Hofdame!“

„Kan ogsaa Blomsterne i den botaniske Have komme der ud? Kan de komme den lange Vej?“

„Ja, det kan Du troe!“ sagde Studenten, „for naar de ville, saa kunne de flyve. Har Du ikke nok seet de smukke Sommerfugle, de røde, gule og hvide, de see næsten ud som Blomster, det have de ogsaa været, de ere sprungne

af Stilken høit op i Luften, og har da flaaet med Bladene, ligesom de vare smaa Binger, og saa sloi de; og da de førte sig godt op, fik de Lov at flyve om ogsaa ved Dagen, skulde ikke hjem igjen, og sidde stille paa Stilken, og saa blev Bladene tilsidst til virkelige Binger. Det har Du jo selv seet! Det kan ellers gjerne være, at Blomsterne inde i den botaniske Have aldrig have været ude paa Kongens Slot, eller veed, at der er saa lystigt der om Natten. Nu skal jeg derfor sige dig noget! saa vil han blive saa forbausset, den botaniske Professor, der boer ved Siden af, Du kjender ham jo nok? Naar Du kommer ind i hans Have, skal Du fortælle en af Blomsterne, at der er stort Bal ude paa Slottet, saa siger den det igjen til alle de andre, og da flyve de affted; kommer da Professorens ud i Haven, saa er der ikke en eneste Blomst, og han kan slet ikke forstaae, hvor de ere henne."

„Men hvor kan Blomsten fortælle det til de andre? Blomsterne kunne jo ikke tale!“

„Nei, det kunne de rigtignok ikke!“ svarede Studenten; „men saa gjore de Pantomime! Har Du ikke nok seet, at naar det blæser lidt, saa nikke Blomsterne, og bevæge alle de grønne Blade, det er ligesaa tydeligt, som om de talte!“

„Kan Professorens da forstaae Pantomime?“ spurgte Ida.

„Ja, det kan Du troe! Han kom en Morgen ned i sin Have og saa en stor Brændenælde staae at gjore Pantomime med Bladene til en deilig rød Nellikke; den sagde, du er saa nydelig og jeg holder saa meget af dig! men saadan noget kan Professorens nu slet ikke lide, og slog strax Brændenelden over Bladene, for de ere dens Fingre, men saa brændte han sig, og fra den Tid tør han aldrig røre ved en Brændenælde.“

„Det var morsomt!“ sagde den lille Ida og loe.

„Er det at bilde Barnet saadan noget

ind!" sagde den kjedelige Cancellieraad, der var kommen i Visit og sad i Sophaen; han kunde slet ikke lide Studenten og gnavede alletider, naar han saa ham klippe de loierlige, moersomme Billeder: snart en Mand, der hang i en Galge og holdt et Hjerte i Haanden, for han var en Hjertetyv, snart en gammel Her, der red paa en Krost og havde sin Mand paa Næsen; det kunde Cancellieraaden ikke lide, og saa sagde han, ligesom nu, „er det noget, at bilde Barnet ind! det er den dumme Phantastie!"

Men den lille Ida syntes dog, det var saa morsomt, hvad Studenten fortalte om hendes Blomster, og hun tænkte saa meget derpaa. Blomsterne hang med Hovedet, fordi de vare trætte af at dansse hele Natten, de vare bestemt syge. Saa gik hun med dem hen til alt sit andet Legetoi, der stod paa et pænt lille Bord, og hele Skuffen var fuld af Stads. I Dukkesengen laae hendes Dukke, Sophie, og sov, men den lille Ida sagde til hende: „Du maa virkelig staae op, Sophie, og tage til

Takke med at ligge i Skuffen i Nat, de stak-
fels Blomster ere syge, og saa maa de ligge i
din Seng, maaskee de da blive raske!" og
saa tog hun Duffen op, men den saae saa
tvær ud og sagde ikke et eneste Ord, for den
var vred, fordi den ikke maatte beholde sin
Seng.

Saa lagde Ida Blomsterne i Duffesen-
gen, trak det lille Teppe heelt op om dem og
sagde, nu skulde de ligge smukt stille, saa vilde
hun koge Theevand til dem, at de kunde blive
raske og komme op imorgen, og hun trak Gar-
dinerne tæt om den lille Seng, for at Solen
ikke skulde skinne dem ind i Dinene.

Hele Aftenen igjennem kunde hun ikke lade
være at tænke paa, hvad Studenten havde fortaut
hende, og da hun nu selv skulde i Seng, maatte
hun først hen bag Gardinerne, der hang ned for
Binduerne, hvor hendes Moders deilige Blom-
ster stod, baade Hyacinther og Tulipaner, og
saa hvidskede hun ganske sagte: Jeg veed nok,
I skal paa Bal i Nat! men Blomsterne lod,

som om de ingenting forstod og rørte ikke et Blad, men lille Ida vidste nok, hvad hun vidste.

Da hun var kommet i Seng, laae hun længe og tænkte paa, hvor nydeligt det kunde være at see de deilige Blomster dandse derude paa Kongens Slot. „Mon mine Blomster virkelig have været med?“ Men saa faldt hun i Søvn. Ud paa Natten vaagnede hun igjen, hun havde drømt om Blomsterne og Studenten, som Cancellieraaden skjændte paa og sagde vilde bilde hende noget ind. Der var ganske stille i Sovestammeret, hvor Ida laae; Natlampen brændte henne paa Bordet, og hendes Fader og Moder sov.

„Mon mine Blomster nu ligge i Sophies Seng?“ sagde hun ved sig selv, „hvor jeg dog gjerne vilde vide det!“ Hun reiste sig lidt og saae hen til Døren, der stod halv paa Klem, derinde laae Blomsterne og alt hendes Legetoi. Hun lyttede efter, og da var det ligesom om hun hørte, at der blev spillet paa Claveer inde i Stuen, men ganske sagte,

og saa nydeligt, som hun aldrig før havde hørt det.

„Nu danser vist alle Blomsterne derinde!“ sagde hun, „o Gud, hvor jeg dog gjerne vilde see det!“ men hun turde ikke staae op, for saa vækkede hun sin Fader og Moder. „Vare de dog vilde komme herind,“ sagde hun; men Blomsterne kom ikke og Musikken vedblev at spille saa nydeligt, da kunde hun slet ikke lade være, for det var altfor deiligt, hun krøb ud af sin lille Seng og gik ganske sagte hen til Døren og kigede ind i Stuen. Nei, hvor det var moersomt, hvad hun fik at see!

Der var slet ingen Natlampe derinde, men alligevel ganske lyst, Maanen skinnede gjennem Binduet midt ind paa Gulvet! det var næsten ligesom det kunde være Dag. Alle Hyacintherne og Tulipanerne stode i to lange Rækker paa Gulvet, der vare slet ingen flere i Binduet, der stode tomme Potter, nede paa Gulvet dansede alle Blomsterne saa nydeligt rundt om hinanden, gjorde ordentlig Kjæde og holdt hver-

andre i de lange grønne Blade, naar de svingede rundt. Men henne ved Claveret sad en stor guul Lillie, som lille Ida bestemt havde seet i Sommer, for hun huskede godt, Studenten havde sagt: „nei, hvor den ligner Frøken Line!“ men da loe de Allesammen af ham; men nu syntes virkelig Ida ogsaa, at den lange gule Blomst lignede Frøkenen, og den bar sig ogsaa ligesaadan ad med at spille, snart lagde den sit aflange gule Ansigt paa den ene Side, snart paa den anden, og nikkede Takten til den delilige Musik! Slet ingen mærkede den lille Ida. Nu saae hun en stor blaa Crocus hoppe midt op paa Bordet, hvor Legetoiet stod, gaae lige hen til Dukkensengen og trække Gardinerne til Side, der laae de syge Blomster, men de reiste sig strax op og nikkede ned til de andre at de ogsaa vilde med at dans. Den gamle Røgmand, som Underlæben var brækket af, stod op og bukkede for de pøene Blomster, de saae slet ikke syge ud, de hoppede ned mellem de andre og vare saa fornøiede.

Det var ligesom om noget faldt ned af Bordet, Ida saae derhen, det var Fastelavnsriset, der sprang ned, det syntes ogsaa, at det hørte med til Blomsterne. Det var ogsaa meget nydeligt, og oveni sad en lille Bordsdukke, der havde just saadan en bred Hat paa Hovedet, som den Cancellieraaden gik med. Fastelavnsriset hoppede paa sine tre røde Træbeen midt ind imellem Blomsterne, og trampede ganske stærkt, for det dansede Masurka, og den Dans kunde de andre Blomster ikke, fordi de vare saa lette og kunde ikke trampe.

Bordsduken paa Fastelavnsriset blev lige med eet stor og lang, snurrede sig rundt ovenover Papirblomsterne og raabte ganske høit: „Er det at bilde Barnet saadan noget ind! det er den dumme Phantasi!“ og saa lignede Bordsduken ganske accurat Cancellieraaden med den brede Hat, saae ligesaa guul og gnaven ud. men Papirblomsterne slog ham om de tynde Been, og saa krøb han sammen igjen og blev en lille bitte Bordsdukke. Det var saa moersomt at

see! den lille Ida kunde ikke lade være at lee. Fastelavnsløbet blev ved at danses, og Cancelli-råaden maatte danses med, det hjalp ikke, enten han gjorde sig stor og lang eller blev den lille gule Børdukke med den store, sorte Hat. Da bad de andre Blomster for ham, især de, der havde ligget i Dukkensengen, og saa lod Fastelavnsløbet være. I det samme bankede det ganske stærkt inde i Skuffen, hvor Idas Dukke, Sophie, laae ved saa meget andet Legetøj; Røgmanden løb hen til Kanten af Bordet, lagde sig langs ud paa sin Mave og fik Skuffen en lille Smule trukket ud. Der reiste Sophie sig op, og saa ganske forundret rundt omkring. „Her er nok Bal!“ sagde hun; „hvorfor er der ingen, der har sagt mig det!“

„Vil Du danses med mig?“ sagde Røgmanden.

„Jo, Du er en pæn En at danses med!“ sagde hun og vendte ham Ryggen. Saa satte hun sig paa Skuffen og tænkte, at nok en af Blomsterne vilde komme at engagere hende, men der kom

ingen, saa hostede hun, hm, hm, hm! men alligevel kom der ikke Een. Røgmanden dansede saa ganske alene, og det var ikke saa daarligt!

Da nu ingen af Blomsterne syntes at see Sophie, lod hun sig dumpe fra Skuffen lige ned paa Gulvet, saa det gav en stor Alarm; alle Blomsterne kom ogsaa løbende hen rundt omkring hende og spurgte, om hun ikke havde flaaet sig, og de vare alle saa nydelige imod hende, især Blomsterne, der havde ligget i hendes Seng; men hun havde slet ikke flaaet sig, og alle Idas Blomster sagde Tak for den dejlige Seng og holdt saa meget af hende, tog hende midt hen paa Gulvet hvor Maanen skinnede, dansede med hende, og alle de andre Blomster gjorde en Kreds udenom; nu var Sophie fornøiet! og hun sagde, de maatte gjerne beholde hendes Seng, hun brød sig slet ikke om at ligge i Skuffen.

Men Blomsterne sagde: „Du skal have saa mange Tak, men vi kan ikke leve saa længe! imorgen ere vi ganske døde; men siig til den

lille Ida, at hun skal begrave os ude i Haven, hvor Kanarifuglen ligger, saa voxer vi op igjen til Sommer og blive meget smukkere!"

"Nei, I maae ikke døe!" sagde Sophie, og saa kyskede hun Blomsterne; i det samme gik Salsbøren op, og en heel Mængde deilige Blomster kom dansende ind, Ida kunde slet ikke begribe, hvor de vare komne fra, det var bestemt alle Blomsterne ude fra Kongens Slot. Allerforrest gik to deilige Roser, og de havde smaa Guldkroner paa, det var en Konge og en Dronning, saa kom de nydeligste Levkoier og Nelliker og de hilste til alle Sider. De havde Musik med, store Balmuer og Pioner blæste i Urtebælge saa de vare ganske røde i Hovedet. De blaa Klokker og de smaa hvide Sommergjække klingede, ligesom de havde Bjelder paa. Det var en morsom Musik. Saa kom der saa mange andre Blomster, og de dansede allesammen, de blaa Violer og de røde Bellis, Gaaseurterne og Lillieconvallerne.

Dg alle Blomsterne kysede hinanden, det var nydeligt at see!

Til sidst sagde Blomsterne hinanden god Nat, saa listede ogsaa den lille Ida sig hen i Sengen, hvor hun drømte om alt, hvad hun havde seet.

Da hun næste Morgen kom op, gik hun gesvindt hen til det lille Bord, for at see om Blomsterne vare der endnu, hun trak Gardinet til Side fra den lille Seng, ja, der laae de allesammen, men de vare ganske visne, meget meer end igaar. Sophie laae i Skuffen, hvor hun havde lagt hende, hun saae meget søvrig ud.

„Kan Du huske, hvad Du skulde sige til mig,“ sagde den lille Ida, men Sophie saae ganske dum ud og sagde ikke et eneste Ord.

„Du er slet ikke god,“ sagde Ida, „og de dandsede dog allesammen med Dig.“ Saa tog hun en lille Papiersæske, der var tegnet nydelige Fugle paa, den lukkede hun op og lagde de døde Blomster i den. „Det skal være

Eders nydelige Liigkiste," sagde hun, "og naar siden de norske Fætttere komme herhen, saa skal de være med at begrave Eder ude i Haven, at I til Sommer kan vore op og blive endnu meget smukkere!"

De norske Fætttere vare to raske Dreng, de hed Jonas og Adolph; deres Fader havde foræret dem to nye Flitsbuer, og disse havde de med at vise Ida. Hun fortalte dem om de stakkels Blomster, der vare døde, og saa fik de Lov at begrave dem. Begge Drengene gik foran med Flitsbuerne paa Skuldren, og den lille Ida bagefter med de døde Blomster i den nydelige Kuffe; ude i Haven blev gravet en lille Grav; Ida kyskede først Blomsterne, satte dem saa med Kuffen ned i Jorden, og Adolph og Jonas skjød med Flitsbuer over Graven, for de havde ingen Geværer eller Kanoner.

Indhold.

	Side.
Tyrtoiet	1
Lille Claus og store Claus	17
Prindsessen paa Urten	42
Den lille Idas Blomster	45

Index

1	Index
17	The Laws of the State
23	Principles of Law
31	On the Law of the State

Eventyr.

Eventyr,
fortalte for Børn

af

H. C. Andersen.

Andet Sæfte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reigel.

Trykt hos Bianco Luno & Schneider.

1835.

Verzeichnis

der für den

Vertrag

Tommelise.

Der var engang en Kone, som saa gjerne vilde have sig et lille bitte Barn, men hun vidste slet ikke, hvor hun skulde faae et fra; saa gik hun hen til en gammel Her og sagde til hende: „Seg vilde saa inderlig gjerne have et lille Barn, vil Du ikke sige mig, hvor jeg dog skal faae et fra?“

„Jo, det skal vi nok komme ud af!“ sagde Heren. „Der har Du et Bygkorn, det er slet ikke af den Slags, som groer paa Bondemandens Mark, eller som Hønsene faae at spise, læg det i en Urtepotte, saa skal Du faae noget at see!“

„Tak skal Du have!“ sagde Konen og gav Herren tolv Skilling, gik saa hjem, plantede Bygkornet, og strax vorte der en deilig stor Blomst op, den saae ganske ud, som en Tulipan, men Bladene lukkede sig tæt sammen, ligesom om den endnu var i Knop.

„Det er en nydelig Blomst!“ sagde Konen, og kysede den paa de smukke røde og gule Blade, men lige i det hun kysede, gav Blomsten et stort Knald, og aabnede sig. Det var en virkelig Tulipan, kunde man nu see, men midt inde i Blomsten, paa den grønne Stol, sad der en lille bitte Pige, saa fiin og nydelig, hun var ikke uden en Tomme lang, og derfor kaldtes hun Tommelise.

En nydelig lakeret Baldnødskal fik hun til Bugge, blaa Violblade vare hendes Matrasser og et Rosenblad hendes Dverdyne; der sov hun om Natten, men om Dagen legede hun paa Bordet, hvor Konen havde sat en Tallerken, som hun havde lagt en heel Krands om med Blomster, der stak deres Stilke ned i Vandet; her flød

et stort Tulipanblad, og paa dette maatte Tommelise sidde og seile fra den ene Side af Tallerkenen til den anden; hun havde to hvide Hestehaar at roe med. Det saae just deiligt ud. Hun kunde ogsaa synge, o saa fint og nydeligt, som man aldrig her havde hørt. —

En Nat, som hun laae i sin smukke Seng, kom der en hæslig Skruptudse hoppende ind af Vinduet; der var en Rude itu. Skruptudsen var saa styg, stor og vaad, den hoppede lige ned paa Bordet, hvor Tommelise laae og sov under det røde Rosenblad.

„Det var en deilig Kone til min Søn!“ sagde Skruptudsen, og saa tog hun fat i Baldnøbskallen, hvor Tommelise sov, og hoppede bort med hende gjennem Ruden, ned i Haven.

Der løb en stor, bred Na; men lige ved Bredden var det sumpet og muddret; her boede Skruptudsen med sin Søn. Uh! han var og saa styg og fæl, lignede ganske sin Moder: „koar, koar, brekke-ke-ker!“ det var alt hvad han

kunde sige, da han saae den nydelige lille Pige i Baldnøbskallen.

„Snak ikke saa høit, for ellers vaagner hun!“ sagde den gamle Skruptudse, „hun kunde endnu løbe fra os, for hun er saa let, som et Svaneduun! vi ville sætte hende ud i Naen paa et af de brede Nakandeblade, det er for hende, der er saa let og lille, ligesom en D! der kan hun ikke løbe bort, mens vi gjøre Stadsestuen istand nede under Mudderet, hvor I skulle boe og bygge!“

Ude, i Naen vorte der saa mange Nakander med de brede grønne Blade, der see ud som de flyde oven paa Vandet; det Blad, som var længst ude, var ogsaa det allerstørste; der svømmede den gamle Skruptudse ud og satte Baldnøbskallen med Tommelise.

Den lillebitte Stakkel vaagnede ganske tidlig om Morgenen, og da hun saae, hvor hun var, begyndte hun saa bitterligt at græde, for der var Vand paa alle Sider af det store grønne Blad, hun kunde slet ikke komme i Land.

Den gamle Skruptudse sad nede i Mudderet og pyntede sin Stue op med Sio og gule Naknappe, — der skulde være rigtigt net for den nye Svigerdatter, — svømmede saa med den stygge Søn ud til Bladet, hvor Tommelise stod, de vilde hente hendes pæne Seng, den skulde sættes op i Brudekammeret, før hun selv kom der. Den gamle Skruptudse neiede saa dybt i Vandet for hende og sagde: „her skal Du see min Søn, han skal være Din Mand, og I skal boe saa deiligt nede i Mudderet!“

„Roar, roar! brekkekeke!“ det var Alt, hvad Sønnen kunde sige.

Saa toge de den nydelige lille Seng og svømmede bort med den, men Tommelise sad ganske alene og græd paa det grønne Blad, for hun vilde ikke boe hos den fæle Skruptudse eller have hendes hæslige Søn til sin Mand. De smaa Fiske, som svømmede nede i Vandet, havde nok seet Skruptudsen og hørt hvad hun sagde, derfor stak de Hovederne op, de vilde dog see den lille Pige. Saa snart de

fik hende at see, fandt de hende saa nydelig, og det gjorde dem saa ondt, at hun skulde ned til den stygge Skruptudse. Nei, det skulde aldeig fsee. De flokkede sig nede i Vandet rundt om den grønne Stilk, der holdt Bladet, hun stod paa, gnavede med Tænderne Stikker over, og saa flød Bladet ned af Naen, bort med Tommelise, langt bort, hvor Skruptudsen ikke kunde komme.

Tommelise seilede forbi saa mange Stæder, og de smaa Fugle sad i Busskene, saae hende og sang „hvilken nydelig lille Jomfrue!“ Bladet med hende svømmede længer og længer bort; saaledes reiste Tommelise udenlands.

En nydelig lille hvid Sommerfugl blev ved at flyve rundt omkring hende, og satte sig tilsidst ned paa Bladet, for den kunde saa godt lide Tommelise, og hun var saa fornøiet, for nu kunde Skruptudsen ikke naae hende og der var saa deiligt, hvor hun seilede; Solen skinnede paa Vandet, det var ligesom det deiligste Guld. Saa tog hun sit Livbaand, bandt den

ene Ende om Sommerfuglen, den anden Ende af Baandet satte hun fast i Bladet; det gled da meget hurtigere affted og hun med, for hun stod jo paa Bladet.

I det samme kom der en stor Oldenborre flyvende, den fik hende at see og i Dieblicket slog den sin Klo om hendes smækkre Liv og fløi op i Træet med hende, men det grønne Blad svømmede ned af Naen og Sommerfuglen fløi med, for han var bundet til Bladet og kunde ikke komme løs.

Gud, hvor den stakkels Tommelise blev forstrækket, da Oldenborren fløi op i Træet med hende, men hun var dog allermest bedrøvet for den smukke, hvide Sommerfugl, hun havde bundet fast til Bladet; dersom han nu ikke kunde komme løs, maatte han jo sulte ihjel. Men det brød Oldenborren sig ikke noget om. Den satte sig med hende paa det største, grønne Blad i Træet, gav hende det Søde af Blomsterne at spise og sagde, at hun var saa nydelig, skjøndt hun slet ikke lignede

en Oldenborre. Siden kom alle de andre Oldenborrer, der boede i Træet, og gjorde Visit; de saae paa Tommelise, og Frøken=Oldenborrerne trak paa Følehornene og sagde: „hun har dog ikke mere end to Been, det seer ynkeligt ud. Hun har ingen Følehorn!“ sagde den anden. „Hun er saa smækker i Livet, sy! hun seer ud ligesom et Menneske! Hvor hun er styg!“ sagde alle Hun=Oldenborrerne, og saa var Tommelise dog saa nydelig; det syntes ogsaa den Oldenborre, som havde taget hende, men da alle de andre sagde, hun var hæsliq, saa troede han det tilsidst ogsaa og vilde slet ikke have hende; hun kunde gaae, hvor hun vilde. De fløi ned af Træet med hende og satte hende paa en Gaaseurt; der græd hun, fordi hun var saa styg, at Oldenborrerne ikke vilde have hende, og saa var hun dog den deiligste, man kunde tænke sig, saa siin og klar som det skjønneste Rosenblad.

Hele Sommeren igjennem levede den stakels Tommelise ganske alene i den store Skov.

Hun flettede sig en Seng af Græsstraa og hang den under et stort Skræppeblad, saa kunde det ikke regne paa hende; hun pillede det Sode af Blomsterne og spiste, og drak af Duggen, der hver Morgen stod paa Bladene; saaledes gik Sommer og Efteraar, men nu kom Vinteren, den kolde, lange Vinter. Alle Fuglene, der havde sjunget saa smukt for hende, fløi deres Bei, Træerne og Blomsterne visnede, det store Skræppeblad, hun havde boet under, rullede sammen og blev kun en guul, visnen Stilk, og hun frøs saa forskrækkeligt, for hendes Klæder vare itu og hun var selv saa fin og lille, den stakkels Tommelise, hun maatte fryse ihjel. Det begyndte at snee og hver Sneefnug, der faldt paa hende, var, som naar man kaster en heel Skuffe fuld paa os, thi vi ere store og hun var kun en Tomme lang. Saa svøbte hun sig ind i et visent Blad, men det vilde ikke varme, hun rystede af Kulde.

Læet udenfor Skoven, hvor hun nu var

kommet, laae en stor Kornmark, men Kornet var forlænge siden borte, kun de nøgne, tørre Stubbe stode op af den frosne Jord. De vare ligesom en heel Skov for hende at gaae imellem, o, hun rystede saadan af Kulde. Saa kom hun til Markmusens Dør. Den var et lille Hul inde under Korn=Stubbene. Der boede Markmusen luunt og godt, havde hele Stuen fuld af Korn, et deiligt Kjøkken og Spiiskammer. Den stakkels Tommelise stillede sig indenfor Døren, ligesom en anden fattig Diggerpige og bad om et lille Stykke af et Bygkorn, for hun havde i to Dage ikke faaet det mindste at spise.

„Din lille Stakkel!“ sagde Markmusen, for det var igrunden en god gammel Markmus, „kom Du ind i min varme Stue og spis med mig!“

Da hun nu syntes godt om Tommelise, sagde hun: „Du kan gjerne blive hos mig i Vinter, men Du skal holde min Stue pæn reen og fortælle mig Historier, for dem holder

jeg meget af, og Tommelise gjorde, hvad den gode, gamle Markmuus forlangte og havde det da grumme godt.

„Nu faae vi nok snart Besøg!“ sagde Markmusen, „min Naboe pleier hver Ugesdag at besøge mig. Han sidder bedre endnu inden Bægge, end jeg; har store Sale og gaaer med saadan en deilig, sort Fløielspels! bare Du kunde faae ham til Mand, saa var Du godt forsynet; men han kan ikke see. Du maa fortælle ham de nydeligste Historier, Du veed!“

Men det brød Tommelise sig ikke om, hun vilde slet ikke have Naboen, for han var en Muldvarp. Han kom og gjorde Bisit i sin sorte Fløielspels, han var saa riig og saa lærd, sagde Markmusen, hans Huusleilighed var ogsaa over tyve Gange større, end Markmusens, og Lærdom havde han, men Solen og de smukke Blomster kunde han slet ikke lide, dem snakkede han ondt om, for han havde aldrig seet dem. Tommelise maatte synge og hun sang baade „Dibenborre flyv, flyv!“ og „Mun-

fen gaaer i Enge," saa blev Muldvarpen for-
liebt i hende, for den smukke Stemmes Skyld,
men han sagde ikke noget, han var saadan en
sindig Mand. —

Han havde nylig gravet sig en lang Gang
gjennem Jorden fra sit til deres Huus, i den
fik Markmusen og Tommelise Lov til at
spadsere, naar de vilde. Men han bad dem
ikke blive bange for den døde Fugl, som laae
i Gangen; det var en heel Fugl med Fjær og
Næb, der vist var død for ganske nylig, da
Vinteren begyndte, og nu gravet ned, just hvor
han havde gjort sin Gang.

Muldvarpen tog et Stykke Trosse i Mun-
den, for det skinner jo ligesom Ild i Mørke,
og gik saa foran og lyste for dem i den lange,
mørke Gang; da de saa kom, hvor den døde
Fugl laae, fatte Muldvarpen sin brede Næse
mod Loftet og stødte Jorden op, saa der blev et
stort Hul, som Lyset kunde skinne ned igjennem.
Midt paa Gulvet laae en død Svale, med de
smukke Vinger trykkede fast ind om Siderne,

Benene og Hovedet trukne ind under Sjedrene; den stakkels Fugl var bestemt død af Kulde. Det gjorde Tommelise saa ondt for den, hun holdt saa meget af alle de smaa Fugle, de havde jo hele Sommeren sjunget og quiddret saa smukt for hende, men Muldvarpen stødte til den med sine korte Been og sagde: „Nu piber den ikke meer! det maa være ynkeligt at blive født til en lille Fugl! Gud skee Lov, at ingen af mine Børn blive det; saadan en Fugl har jo ingen Ting uden sit Quivit og maa sulte ihjel til Vinteren!“

„Ja, det maa J, som en fornuftig Mand, nok sige,“ sagde Markmusen. „Hvad har Fuglen for al sit Quivit, naar Vinteren kommer? Den maa sulte og fryse; men det skal vel ogsaa være saa stort!“

Tommelise sagde ikke noget, men da de to andre vendte Ryggen til Fuglen, boiede hun sig ned, skjød Sjedrene tilside, der laae over dens Hoved, og kysfede den paa de lukkede Dine. Maaskee var det den, som sang saa

smukt for mig i Sommer," tænkte hun, "hvordan skaffede mig megen Glæde, den kjære, smukke Fugl!"

Muldvarpen stoppede nu Hullet til, som Dagen skinnede igjennem, og fulgte saa Damerne hjem. Men om Natten kunde Tommelise slet ikke sove, saa stod hun op af sin Seng og slettede af Hø et stort smukt Teppe, og det bar hun ned og bredte rundt om den døde Fugl, lagde blød Bomuld, hun havde fundet i Markmusens Stue, paa Siderne af Fuglen, for at den kunde ligge varmt i den kolde Jord.

"Farvel Du smukke lille Fugl!" sagde hun, "Farvel og Tak for din deilige Sang i Sommer, da alle Træerne vare grønne og Solen skinnede saa varmt paa os!" Saa lagde hun sit Hoved op til Fuglens Bryst, men blev i det samme ganske forstrækket, thi det var ligesom noget bankede der indenfor. Det var Fuglens Hjerte. Fuglen var ikke død, den

laae i Dvale, og var nu bleven opvarmet og fik Liv igjen.

Om Efteraaret saa flyve alle Svalerne bort til de varme Lande, men er der een der forsinker sig, saa fryser den saaledes, at den falder ganske død ned, bliver liggende, hvor den falder, og den kolde Snee lægger sig ovenover.

Tommelise rystede ordentligt, saa forskrækket var hun blevet, for Fuglen var jo en stor, stor en imod hende, der kun var en Tomme lang, men hun tog dog Mod til sig, lagde Bomulden tættere om den stakkels Svale, og hentede et Krusemynteblad, hun selv havde havt til Dverdyne, og lagde det over Fuglens Hoved.

Næste Nat listede hun sig igjen ned til den, og da var den ganske levende, men saa mat, den kunde kun et lille Dieblik lukke sine Dine op og see Tommelise, der stod med et Stykke Droske i Haanden, for anden Lygte havde hun ikke.

„Tak skal Du have, Du nydelige lille Børn!“ sagde den syge Svale til hende, „jeg

er blevet saa deilig opvarmet! snart faaer jeg mine Kræfter og kan flyve igjen, ude i det varme Solskin!"

"D!" sagde hun, "det er saa koldt udenfor, det sneer og fryser! bliv Du i din varme Seng, jeg skal nok pleie Dig!"

Hun bragte da Svalen Vand i et Blomsterblad, og den drak og fortalte hende, hvorledes den havde revet sin ene Binge paa en Tornebusk og kunde derfor ikke flyve saa stærkt, som de andre Svaler, som da fløi bort, langt bort til de varme Lande. Den var da tilsidst faldet ned paa Jorden, men mere kunde den ikke huske, og vidste slet ikke, hvorledes den var kommet her.

Hele Vintren blev den nu hernede og Tommelise var god imod den og holdt saa meget af den; hverken Muldvarpen eller Markusen fik det mindste at vide derom, for de kunde jo ikke lide den stakkels fattige Svale.

Saa snart Foraaret kom og Solen varmede ind i Jorden, sagde Svalen Farvel til Tom-

melise, der aabnede Hullet, som Muldvarpen havde gjort ovenover. Solen skinnede saa deiligt ind til dem, og Svalen spurgte, om hun ikke vilde følge med, hun kunde sidde paa dens Ryg, de vilde flyve langt ud i den grønne Skov. Men Tommelise vidste, det vilde bedrove den gamle Markmuus, om hun saaledes forlod hende.

„Nei, jeg kan ikke!“ sagde Tommelise. „Farvel, farvel! Du gode, nydelige Pige!“ sagde Svalen og fløi ud i Solskinnet. Tommelise saae efter den, og Vandet kom i hendes Dine, for hun holdt saa meget af den stakkels Svale.

„Quivit! quivit!“ sang Suglen og fløi ind i den grønne Skov. —

Tommelise var saa bedrovet. Hun fik Hlet ikke Lov at komme ud i det varme Solskin; Kornet, der var saaet paa Algeren, henover Markmusens Huus, vorte ogsaa høit op i Veiret, det var en heel tyk Skov for den stakkels lille Pige, som jo kun var en Tomme lang.

„Nu skal Du i Sommer sye paa dit Ud-
styr!“ sagde Markmusen til hende, for nu

havde Naboen, den kjedelige Muldvarp i den sorte Fløielspels, friet til hende. „Du skal have baade Uldent og Linned! Du skal have at sidde og ligge paa, naar Du bliver Muldvarpens Kone!“

Tommelise maatte spinde paa Haandteen, og Markmusen leiede fire Vedderkoppe til at spinde og væve Nat og Dag. Hver Aften gjorde Muldvarpen Bisit og snakkede da altid om, at naar Sommeren fik Ende, saa skinnede Solen ikke nær saa varmt, den brændte jo nu Jorden fast, som en Steen; ja naar Sommeren var ude, saa skulde Brylluppet staae med Tommelise; men hun var slet ikke fornøiet, for hun holdt ikke noget af den kjedelige Muldvarp. Hver Morgen, naar Solen stod op, og hver Aften, naar den gik ned, listede hun sig ud i Døren og naar saa Binden skilte Top-pene af Kornet ad, saa at hun kunde see den blaa Himmel, tænkte hun paa, hvor lyst og smukt der var herude, og ønskede saameget, at hun igjen maatte faae den kjære Svale at see;

men den kom aldrig mere, den fløi vist langt borte i den smukke grønne Skov.

Da det nu blev Efteraar, havde Tommelise hele sit Udstyr færdigt.

„Om fire Uger skal Du have Bryllup!“ sagde Markmusen til hende. Men Tommelise græd og sagde, hun vilde ikke have den fjedelige Muldvarp.

„Snik snak!“ sagde Markmusen, „gør Dig ikke obsternasig, for ellers skal jeg bide Dig med min hvide Tand! Det er jo en deilig Mand, Du faaer! hans sorte Fløielspels har Dronningen selv ikke Mage til! Han har baade i Kjøkken og Kjælder. Tak Du Gud for ham!“

Saa skulde de have Bryllup. Muldvarpen var allerede kommet, for at hente Tommelise; hun skulde boe med ham, dybt nede under Jorden, aldrig komme ud i den varme Sol, for den kunde han ikke lide. Det stakkels Barn var saa bedrøvet, hun skulde nu sige den smukke Sol farvel, som hun dog hos

Markmusen havde faaet Lov at see paa i Døren.

„Farvel, Du klare Sol!“ sagde hun og rakte Armene høit op i Beiret, gif ogsaa en lille Smule udenfor Markmusens Huus; thi nu var Kornet høstet, og her stod kun de tørre Stubbe. „Farvel, farvel!“ sagde hun og slog sine smaa Arme om en lille rød Blomst, der stod. „Hils den lille Svale fra mig, dersom Du faaer den at see!“

„Qvivit, qvivit!“ sagde det i det samme over hendes Hoved; hun saa op, det var den lille Svale, der just kom forbi. Saasnart den saa Tommelise, blev den saa fornøiet; hun fortalte den, hvor nødig hun vilde have den stugge Muldvarp til Mand, og at hun saa skulde boe dybt under Jorden, hvor aldrig Solen skinnede. Hun kunde ikke lade være at græde derved.

„Nu kommer den kolde Vinter,“ sagde den lille Svale, „jeg flyver langt bort til de varme Lande, vil Du følge med mig? Du kan sidde paa min Ryg! bind Dig kun fast med

dit Livbaand, saa flyve vi bort fra den stygge Muldvarp og hans mørke Stue, langt bort over Bjergene til de varme Lande, hvor Solen skinner smukkere end her, hvor der altid er Sommer og deilige Blomster. Flyv kun med mig, Du søde lille Tommelise, som har reddet mit Liv, da jeg laae forfrossen i den mørke Jordkjelder!

„Ja, jeg vil følge med Dig!“ sagde Tommelise, og satte sig op paa Fuglens Ryg, med Fodderne paa dens udbredte Vinge, bandt sit Belte fast i een af de stærkeste Fjær og saa sloi Svalen høit op i Luften, over Skov og over Sø, høit op over de store Bjerge, hvor der altid ligger Snee, og Tommelise frøs i den kolde Luft, men saa krøb hun ind under Fuglens varme Fjær og stak kun det lille Hoved frem for at see al den Deilighed under sig.

Saa kom de til de varme Lande. Der skinnede Solen meget klarere end her, Himlen var to Gange saa høi og paa Grøfter og Gjærder voxte de deiligste grønne og blaa

Viindruer. I Skovene hang Citroner og Appelsiner, her duftede af Myrther og Krusemynter, og paa Landeveien løb de nydeligste Børn og legede med store brogede Sommerfugle. Men Svalen fløi endnu længer bort, og det blev smukkere og smukkere. Under de deiligste grønne Træer ved den blaa Sø, stod et skinnende hvidt Marmorslot, fra de gamle Tider, Vinrankerne snoede sig op om de høie Piller; der overst oppe vare mange Svalereder, og i en af disse boede Svalen, som bar Tommelise. —

„Her er mit Huus!“ sagde Svalen; „men vil Du nu selv søge Dig een af de prægtige Blomster ud, som groe dernede, saa skal jeg sætte Dig der og Du skal faae det saa nydeligt, Du vil ønske det!“

„Det var deiligt!“ sagde hun, og klappede med de smaa Hænder.

Der laae en stor hvid Marmorsoile, som var faldet om paa Jorden og knækket i tre Stykker, men mellem disse vorte de smukkeste

store hvide Blomster. Svalen fløi ned med Tommelise og satte hende paa et af de brede Blade; men hvor forundret blev hun ikke! der sad en lille Mand midt i Blomsten, saa hvid og gjennemsigtig, som han var af Glas; den nydeligste Guldkrone havde han paa Hovedet og de deiligste klare Binger paa Skuldrene, selv var han ikke større end Tommelise. Han var Blomstens Engel. I hver Blomst boede der saadan en lille Mand eller Kone, men denne var Konge over dem allesammen.

„Gud, hvor han er smuk!“ hvidskede Tommelise til Svalen. Den lille Prinds blev saa forskrækket for Svalen, thi den var jo en heel Rjæmpesugl imod ham, der var saa lille og siin, men da han saae Tommelise, blev han saa glad, hun var den allersmukkeste Pige, han endnu havde seet. Derfor tog han sin Guldkrone af sit Hoved og satte paa hendes, spurgte, hvad hun hed og om hun vilde være hans Kone, saa skulde hun blive Dronning over alle Blomsterne! Ja det var rigtignok en Mand, anderledes, end Skruptudsens Søn og Muldvar-

pen med den sorte Floielspels. Hun sagde derfor ja til den deilige Prinds og fra hver Blomst kom en Dame eller Herre, saa nydelig, det var en Lyst, hver bragte Tommelise en Present, men den bedste af alle var et Par smukke Binger af en stor hvid Flue; de bleve hæftede paa Tommelises Ryg og saa kunde hun ogsaa flyve fra Blomst til Blomst; der var saadan en Glæde og den lille Svale sad oppe i sin Rede og sang for dem, saa godt den kunde, men i Hjertet var den dog bedrøvet, for den holdt saa meget af Tommelise og vilde aldrig have været skilt fra hende.

„Du skal ikke hedde Tommelise!“ sagde Blomstens Engel til hende, det er et stygt Navn, og Du er saa smuk. Vi ville kalde Dig Maja!“

„Farvel! farvel!“ sagde den lille Svale, og fløi igjen bort fra de varme Lande, langt bort tilbage til Danmark; der havde den en lille Rede over Vinduet, hvor Manden boer, som kan fortælle Eventyr, for ham sang den „quivit, quivit!“ derfra have vi hele Historien.

Den uartige Dreng.

Der var engang en gammel Digter, saadan en rigtig god gammel Digter. En Aften, han sad hjemme, blev det et forfækkeligt ondt Veir udenfor; Regnen skyllede ned, men den gamle Digter sad luunt og godt ved sin Kaffelovn, hvor Ilden brændte og Ueblerne snurrede.

„Der bliver da ikke en tør Traad paa de Stakler, som ere ude i det Veir!“ sagde han, for han var saadan en god Digter.

„D, luk mig op! jeg fryser og er saa vaad!“ raabte et lille Barn udenfor. Det græd og bankede paa Døren, medens Regnen skyllede ned og Blæsten ruskede i alle Binduer.

„Din lille Stakkel!“ sagde den gamle Digter, og gik hen at lukke Døren op. Der stod en lille Dreng; han var ganske nogen og Banded drev af hans lange gule Haar. Han rystede af Kulde, var han ikke kommet ind, havde han vist maattet døe i det onde Veir.

„Din lille Stakkel!“ sagde den gamle Digter og tog ham ved Haanden. „Kom Du til mig, saa skal jeg nok faae Dig varmet! Viin og et Uble skal Du faae, for Du er en deilig Dreng!“

Det var han ogsaa. Hans Dine saae ud som to klare Stjerner, og skjondt Vandet flød ned af hans gule Haar, krollede det sig dog saa smukt. Han saae ud, som et lille Englebarn, men var saa bleg af Kulde og rustede over sin hele Krop. I Haanden havde han en deilig Flitsbue, men den var ganske fordærvet af Regnen; alle Couleurerne paa de smukke Pile løbe ud i hinanden af det vaade Veir.

Den gamle Digter satte sig ved Kaffelovnen, tog den lille Dreng paa sit Skjød, vred Vandet af hans Haar, varmede hans Hænder i sine, og kogte sød Viin til ham; saa kom han sig, fik røde Kinder, sprang ned paa Gulvet, og dansede rundt om den gamle Digter.

„Du er en lystig Dreng!“ sagde den Gamle. „Hvad hedder Du?“

„Jeg hedder Amor!“ svarede han, „kjen-
der Du mig ikke? Der ligger min Flitsbue!
den skyder jeg med, kan Du troe! See, nu
bliver Veiret godt udenfor; Maanen skinner!“

„Men Din Flitsbue er fordærvet!“ sagde
den gamle Digter.

„Det var slemt!“ sagde den lille Dreng,
tog den op og saae paa den. „D, den er
ganske tør, har slet ikke lidt nogen Skade!
Strængen sidder ganske stram! nu skal jeg prøve
den!“ saa spændte han den, lagde en Piiil
paa, sigtede og skjød den gode gamle Digter
lige ind i Hjertet: „Kan Du nu see, at min
Flitsbue ikke var fordærvet!“ sagde han, loe
ganske høit og løb sin Veie. Den uartige Dreng!
saaledes at skyde paa den gamle Digter, der
havde lukket ham ind i den varme Stue, væ-
ret saa god mod ham og givet ham den deilige
Bjinn og det bedste Vble.

Den gode Digter laae paa Gulvet og

græd, han var virkelig skudt lige ind i Hjertet, og saa sagde han: „fy! hvor den Amor er en uartig Dreng! det skal jeg fortælle til alle gode Børn, at de kunne tage sig iagt, og aldrig lege med ham, for han gjør dem Fortræd!“

Alle de gode Børn, Piger og Dreng, han fortalte det til, toge sig saadan iagt for den slemme Amor, men han narrede dem alligevel, for han er saa udspeculeret! Naar Studenterne gaar fra Forelæsninger, saa løber han ved Siden af dem, med en Bog under Armen og en sort Kjole paa. De kunne slet ikke kjende ham, og saa tage de ham under Armen og troe, det er ogsaa en Student, men saa stikker han dem Pilen ind i Brystet. Naar Pigerne gaar fra Præsten, og naar de staaer paa Kirkegulvet, saa er han ogsaa efter dem. Ja, han er alle Tider efter Folk! Han sidder i den store Lysekroner paa Theatret og brænder i lys Lue, saa Folk troe, det er en Lampe, men de mærker siden noget andet. Han løber

i Kongenshave og paa Borden! ja, han har engang skudt Din Fader og Moder lige ind i Hjertet! Spørg dem kun ad, saa skal Du høre, hvad de sige. Ja, det er en slem Dreng, den Amor, ham skal Du aldrig have noget med at gøre! han er efter alle Folk. Tænk engang, han skød endogsaa en Piil paa gamle Bedstemoder, men det er længe siden, det er gaaet over; men saadan noget glemmer hun aldrig. Sy, den slemme Amor! Men nu kjender Du ham! veed, hvad han er for en uartig Dreng!

Reisefammeraten.

Den stakkels Johannes var saa bedrøvet, for hans Fader var meget syg og kunde ikke leve. Der var slet ingen uden de to, inde i den lille Stue; Lampen paa Bordet var ved at brænde ud, og det var ganske sildigt paa Aftenen. —

„Du var en god Søn, Johannes!“ sagde den syge Fader, „vor Herre vil nok hjælpe Dig frem i Verden!“ og han saae med alvorlige milde Dine paa ham, trak Beiret ganske dybt og døde; det var ligesom om han sov. Men Johannes græd, nu havde han slet ingen i hele Verden, hverken Fader eller Moder, Søster eller Broder. Den stakkels Johannes! Han laae paa sine Knæ foran Sengen og kysede den døde Faders Haand, græd saa mange falte Taarer, men tilsidst lukkede hans Dine sig og han sov ind med Hovedet paa den haarde Sengenfiæl.

Da drømte han en underlig Drom; han saae, hvor Sol og Maane neiede for ham, og han saae sin Fader frisk og sund igjen og hørte ham lee, som han altid loe naar han var rigtig fornøiet. En deilig Pige, med Guldkrone paa sit lange smukke Haar, rakte Johannes Haanden, og hans Fader sagde, „seer Du, hvilken Brud Du har faaet? Hun er den deiligste i hele Verden.“ Saa vaagnede han, og alt det Smukke var borte, hans Fader laae død og kold i Sengen, der var slet ingen hos dem; den stakkels Johannes!

Ugen derefter blev den Døde begravet; Johannes gik tæt bag Kisten, kunde nu ikke mere saae den gode Fader at see, som havde holdt saa meget af ham; han hørte, hvor de kastede Jorden ned paa Kisten, saae nu det sidste Hjørne af den, men ved den næste Skuffe Jord, der blev kastet ned, var det ogsaa borte; da var det ligesom hans Hjerte vilde gaae i Stykker, saa bedrøvet var han. Rundt om sang de en Psalme, det klang saa

smukt og Taarerne kom Johannes i Minde, han græd og det gjorde godt i hans Sorg. Solen skinnede deilig paa de grønne Træer, ligesom den vilde sige: „Du skal ikke være saa bedrøvet Johannes! Kan Du see, hvor smuk blaa Himmelen er; deroppe er nu Din Fader og beder den gode Gud, at det altid maa gaa Dig vel!“

„Jeg vil altid være god!“ sagde Johannes, „saa kommer jeg ogsaa op i Himlen til min Fader, og hvor det vil blive en Glæde, naar vi see hinanden igjen! hvor der vil være meget, jeg kan fortælle ham, og han vil igjen vise mig saa mange Ting, lære mig saa meget af alt det Deilige i Himlen, ligesom han lærte mig her paa Jorden. O hvor det vil blive en Glæde!“

Johannes tænkte sig det saa tydeligt, at han smilede derved, medens Taarerne endnu løb ham ned over Kinderne. De smaa Fugle sad oppe i Kastanietræerne og quiddrede „qui vit, qui vit!“ de vare saa fornøiede, skjøndt de jo vare

med ved Begravelsen, men de vidste nok, at den døde Mand nu var oppe i Himlen, havde Binger, langt smukkere og større end deres, var nu lykkelig, fordi han havde været god her paa Jorden, og derover vare de fornøiede. Johannes saae, hvor de fløi fra de grønne Træer, langt ud i Verden, og han fik da ogsaa saadan Lyst til at flyve med. Men først skaf han et stort Trækors til at sætte paa sin Faders Grav, og da han om Aftenen bragte det der hen, var Graven pyntet med Sand og Blomster; det havde fremmede Folk gjort, for de holdt allesammen saa meget af den kjære Fader, som nu var død.

Lidlig næste Morgen pakkede Johannes sin lille Byldt sammen, glemte i sit Belte hele sin Arvepart, der var 50 Rdlr. og et Par Solvskillinger, dermed vilde han vandre ud i Verden. Men først gik han hen paa Kirkegaarden til sin Faders Grav, læste sit „Fader vor“, og sagde: „Farvel Du kjære Fader! Jeg vil altid være et godt Menneske, og saa tør Du

nok bede den gode Gud, at det maa gaae mig godt!"

Ude paa Marken, hvor Johannes gik, stode alle Blomsterne saa friske og deilige i det varme Solskin, og de nikkede i Vinden ligesom om de vilde sige: „Velkommen i det Grønne! Er her ikke nydeligt?" Men Johannes dreiede sig endnu engang om, for at see den gamle Kirke, hvor han, som lille Barn, var døbt, hvor han hver Søndag med sin gamle Fader havde været i Kirke og sjunget sin Psalme; da saa han høit oppe i et af Hulerne i Taarnet, Kirke-Nissen staae med sin lille røde, spidse Hue, han skyggede for sit Ansigt med den bøiede Arm, da ellers Solen skar ham i Dinene. Johannes nikkede Farvel til ham, og den lille Nisse svingede sin røde Hue, lagde Haanden paa Hjertet og kysede mange Gange paa Fingrene, for at vise, hvor godt han ønskede ham det, og at han ret maatte gjøre en lykkelig Reise.

Johannes tænkte paa hvor meget smukt

han nu skulde faae at see i den store prægtige Verden, og gif længer og længer bort, saa langt som han aldrig før havde været; han kjendte slet ikke de Byer, han kom igjennem, eller de Menneſker, han mødte, nu var han langt ude mellem Fremmede.

Den første Nat maatte han lægge sig at sove i en Høstak paa Marken, anden Seng havde han ikke. Men det var just nydeligt, syntes han, Kongen kunde ikke have det pænere. Den hele Mark med Naen, Høstakken og saa den blaa Himmel oven over, var just et smukt Sovestue. Det grønne Græs med de smaa røde og hvide Blomster var Gulvtæppe, Hyldebussene og de vilde Rosenhækker vare Blomsterbouquetter, og som Vandfad havde han hele Naen med det klare, friske Vand, hvor Sivene neiede, og sagde baade god Aften og god Morgen. Maanen var en rigtig stor Natlampe, høit oppe under det blaa Loft, og den stak ikke Tid i Gardinerne; Johannes kunde sove ganske roligt, og han gjorde det ogsaa, vaagnede først

igjen, da Solen stod op og alle de smaa Fugle rundt omkring, sang: „god Morgen! god Morgen! Er Du ikke oppe?“

Klokkerne ringede til Kirke, det var Søndag, Folk gik hen at høre Præsten og Johannes fulgte med dem, sang en Psalm og hørte Guds Ord, og det var ham ligesom han var i sin egen Kirke, hvor han var døbt, og havde sjunget Psalmer med sin Fader.

Ude paa Kirkegaarden var der saa mange Grave, og paa nogle vorte der høit Græs. Da tænkte Johannes paa sin Faders Grav, der ogsaa maatte komme til at see ud som disse, nu han ikke kunde luge og pynte den. Han satte sig da ned og rykkede Græsset af, reiste Trækorsene op, der vare faldne om, og lagde Krandsene, som Vinden havde revet bort fra Gravene, igjen paa deres Sted, idet han tænkte, maaskee at En gjør det samme ved min Faders Grav, nu jeg ikke kan gjøre det!

Uden for Kirkegaardsporten stod en gammel Tigger og støttede sig paa sin Krykke, Johan-

nes gav ham de Solvskillinger han havde og gik saa lykkelig og fornøiet længer frem, ud i den vide Verden.

Mod Aften blev det et skrækkeligt ondt Veir, Johannes skyndte sig for at komme under Tag, men det blev snart mørk Nat; da naaede han endelig en lille Kirke, der laae ganske eensom oppe paa en Høi, Døren stod til Lykke paa Klem, og han smuttede ind; her vilde han blive, til det onde Veir lagde sig.

„Her vil jeg sætte mig i en Krog! sagde han, „jeg er ganske træt, og kan nok trænge til at hvile mig lidt,“ saa satte han sig ned, foldede sine Hænder, og læste sin Aftenbøn og, inden han vidste af det, sov og drømte han, mens det lynede og tordnede udenfor.

Da han vaagnede igjen, var det midt ud paa Matten, men det onde Veir var truffet over, og Maanen skinnede ind af Vinduerne til ham. Midt paa Kirkegulvet stod der en aaben Liigkiste med en død Mand i, for han var endnu ikke begravet. Johannes var flet

ikke bange, for han havde en god Samvittighed, og han vidste nok, at de Døde gjør ingen noget; det er levende, onde Mennesker, der gjør Fortræd. Saadanne to levende, slemme Folk stod tæt ved den døde Mand, der var sat herind i Kirken, før han blev lagt ned i Graven, de vilde gjøre ham Fortræd, ikke lade ham ligge i sin Liigkiste, men kaste ham uden for Kirkedøren, den stakkels døde Mand.

„Hvorfor vil I gjøre det!“ spurgte Johannes, „det er ondt og slem, lad ham sove i Jesu Navn!“

„O, Sniksnak!“ sagde de to fæle Mennesker, „han har narret os! han skylder os Penge, dem kunde han ikke betale, og nu er han ovenikjøbet død, saa faae vi ikke en Skilling, derfor vil vi rigtig hævnne os, han skal ligge som en Hund udenfor Kirkedøren!“

„Jeg har ikke meer end 50 Rdt.!“ sagde Johannes, det er hele min Arvepart, men den vil jeg gjerne give Eder, naar I vil ærligt love mig, at lade den stakkels døde Mand

i Fred. Jeg skal nok komme ud af det, uden de Penge; jeg har sunde stærke Lemmer, og vor Herre vil altid hjælpe mig!

„Ja,“ sagde de hæslige Mennesker, „naar Du saaledes vil betale hans Gjæld, skal vi saamen ikke gjøre ham noget, det kan Du være vis paa!“ og saa tog de Pengene, Johannes gav dem, loe ordentligt ganske høit over hans Godhed, og gik deres Vej; men Johannes lagde Liget tilrette igjen i Kisten, foldede Hænderne paa det, sagde Farvel, og gik nok saa tilfreds videre gjennem den store Skov.

Rundtomkring, hvor Maanen kunde skinne ind i mellem Træerne, saae han de nydelige smaa Ulser lege nok saa lystigt; de lode sig ikke forstyrre, de vidste nok, han var et godt uskyldigt Menneske, og det er kun de onde Folk, der ikke maae saae Ulserne at see. Nogle af dem vare ikke større end en Finger og havde deres lange gule Haar heftet op med Guldkamme, to og to gnygede de paa de store Dugdraaber, der laae paa Bladene og det høie

Græs; sommetider trillede Draaben, saa faldt de ned mellem de lange Græsstraa og der blev en Latter og Støi af de andre Smaapuslinger. Det var uhyre morsomt! De sang og Johannes kjendte ganske tydeligt alle de smukke Viser, han havde lært som lille Dreng. Store brogede Wdderkoppe med Solkroner paa Hovedet, maatte fra den ene Hæk til den anden spinde lange Hængebroer og Palladser, der, da den fine Dug faldt paa, saae ud som skinnende Glas i det klare Maaneskin. Saaledes varede det ved, lige til Solen stod op. De smaa Ulfer krob da ind i Blomsterknoppene og Binden tog i deres Broer og Slotte, der da fløi hen i Luften, som store Spindelvæv.

Johannes var nu kommet ud af Skoven, da en stærk Mandsstemme raabte bag ved ham!

„Holla, Kammerat! hvorhen gjælder Reisen?“

„Ud i den vide Verden!“ sagde Johannes.

„Jeg har hverken Fader eller Moder, er en fattig Knøs, men vor Herre hjælper mig nok!“

„Jeg vil ogsaa ud i den vide Verden!“
sagde den fremmede Mand. „Skal vi to gjøre
Følgeskab!“

„Ja nok!“ sagde Johannes, og saa fulgtes de ad. De kom snart til at holde meget af hinanden, for de vare gode Menneſker begge to. Men Johannes mærkede nok, at den Fremmede var meget klogere end han, han havde været næsten hele Verden rundt, og vidste at fortælle om alt det Muelige, der er til.

Solen var allerede høit oppe, da de satte dem under et stort Træ, for at spise deres Frokost; i det samme kom der en gammel Kone. D, hun var saa gammel og gik ganske krum, støttede sig paa en Krykkeſtok, og havde paa sin Ryg et Knippe Brænde, som hun havde samlet sig i Skoven. Hendes Forklæde var høestet op, og Johannes saae at tre store Riis af Bregner og Pileqviste stak ud fra det. I det hun var ganske nær ved dem, gleed hendes ene Tod, hun faldt om og gav

et høit Skrig, for hun havde brækket sit Been, den stakkels gamle Kone.

Johannes vilde strax, at de skulde bære hende hjem, hvor hun boede, men den Fremmede lukkede sin Mandsej op, tog en Krukke frem, og sagde, at han havde her en Salve, der strax kunde gjøre hendes Been heelt og rasft, saa at hun selv kunde gaae hjem, og og det som om hun aldrig havde brækket Benet. Men derfor vilde han ogsaa, at hun skulde forære ham de tre Riis, hun havde i sit Forklæde.

„Det er godt betalt!“ sagde den Gamle og nikkede ganske underligt med Hovedet; hun vilde ikke saameget gjerne af med sine Riis, men det var heller ikke saa rart, at ligge med Benet brækket; saa gav hun ham Riisene, og ligesaa snart han havde gnedet Salven paa Benet, reiste ogsaa den gamle Mutter sig op, og gif meget bedre end før. Det kunde den Salve gjøre. Men den var heller ikke at faae paa Apotheket.

„Hvad vil Du med de Riis?“ spurgte Johannes nu sin Reisekammerat.

„Det er tre pæne Urtekoste!“ sagde han, „dem kan jeg just lide, for jeg er en løierlig Tyr!“
Saa gif de endnu et godt Stykke.

„Nei, hvor det trækker op!“ sagde Johannes, og pegede ligesrem; det er nogle forskrækkelige tykke Skyer!“

Nei, sagde Reisekammeraten, „det er ikke Skyer, det er Bjergene. De deilige store Bjerge, hvor man kommer heelt op over Skyen i den friske Luft! Det er herligt, kan Du troe! Imorgen ere vi vist saalangt ude i Verden!“

Det var ikke saa nær ved, som det saae ud, de brugte en heel Dag at gaae, før de kom til Bjergene, hvor de sorte Skove vorte lige op mod Himmelen, og hvor der vare Stene ligesaa store som en heel By; det vilde rigtignok blive en svær Tour at komme der heelt over, men derfor gif ogsaa Johannes og Reisekammeraten ind i Vertshuset, for at hvile sig godt og samle Kræfter til Marschen imorgen.

Nede i den store Skjænkestue i Bertshuset vare saa mange Menneſker samlede, for der var en Mand, som gjorde Duffe-Comedie; han havde juſt ſtillet ſit lille Theater op, og Folk ſad rundt omkring for at ſee den Comedie, men allerforreſt havde en gammel tyſk Slagter taget Plads, og det den allerbedſte; hans ſtore Bulbider, uh, den ſaae ſaa glubſk ud! ſad ved Siden af ham og gjorde Dine, ligesom alle de andre.

Nu begyndte Comedien, og det var en pæn Comedie med en Konge og en Dronning, de ſad paa den deiligſte Throne, havde Guld-kroner paa Hovedet og lange Slæb paa Kjo-lerne, for det havde de Raad til. De nydeligſte Trædukker med Glas-Dine og ſtore Knebelſbarter ſtode ved alle Døre, og lukkede op og i for at der kunde komme friſk Luſt i Stuen! Det var juſt en nydelig Komedie, og den var ſlet ikke ſørgelig, men lige idet Dronningen reiſte ſig op og gif hen ad Gulvet, ſaa — ja Gud maa vide, hvad den ſtore Bulbider

tænkte; men da den tykke Slagter ikke holdt paa ham, gjorde han et Spring lige ind paa Theatret, tog Dronningen midt i hendes tynde Liv, saa det sagde „knik, knak!“ Det var ganske forfærdeligt!

Den stakkels Mand, som gjorde den hele Comedie, blev saa forfærdet og saa bedrøvet for sin Dronning, for det var den allernydeligste Dukke, han havde, og nu havde den ækle Bulbider bidt Hovedet af hende; men da Folk siden gik bort, sagde den Fremmede, han som var kommet med Johannes, at han nok skulde gøre hende istand; og saa tog han sin Krukke frem og smurte Dukken med den Salve, han hjalp den stakkels gamle Kone med, da hun havde brækket sit Been. Ligesaa snart Dukken var smurt, blev den strax heel igjen, ja den kunde endogsaa selv røre alle sine Lemmer, man behøvede slet ikke at trække i Snoren; Dukken var som et levende Menneske, paa det nær at den ikke kunde tale. Manden, som havde det lille Dukketheater, blev saa fornøiet,

nu behøvede han slet ikke at holde paa den Duffe, den kunde jo dansse af sig selv. Det var der ingen af de andre der kunde.

Da det siden blev Nat, og alle Folk i Bertshuset vare gaaet i Seng, var der een, der sukkede saa forfkrækkelig dybt, og blev saa længe ved, saa de allesammen stod op, for at see hvem det kunde være. Manden, der havde gjort Comedien, gik hen til sit lille Theater, for det var der inde, at nogen sukkede. Alle Trædukkerne laae imellem hinanden, Kongen og alle Drabanterne, og det var dem, som sukkede saa ynkeligt og stirrede med deres store Glas-Dine, for de vilde saa gjerne blive smurt lidt ligesom Dronningen, at de ogsaa kunde komme til at røre sig af sig selv. Dronningen lagde sig lige ned paa sine Knæ, og rakte sin deilige Guldkrone i Veiret, mens hun bad; „tag kunden, men smør min Gemal og mine Hoffolk!“ da kunde den stakkels Mand, der eiede Comedien og alle Dufferne, ikke lade være at græde, for det gjorde ham virkelig saa ondt for dem;

han lovede strax Reisekammeraten, at han vilde give ham alle de Penge, han fik for sin Comedie næste Aften, naar han bare vilde smøre fire, fem af hans pæneste Duffer; men Reisekammeraten sagde, at han forlangte slet ikke andet, end den store Sabel, han havde ved sin Side, og da han fik den, smurte han sex Duffer, der strax dandsede og det saa nydeligt, at alle Pigerne, de levende Menneſke-Piger, som saae derpaa, gav sig til at dandse med. Rudſken og Rokkepigen dandsede, Djeneren og Stuepigen, alle de Fremmede, og Ildskuffen og Ildklemmen; men de to faldt om, lige i det de gjorde de første Spring, — jo det var en lystig Nat. —

Næste Morgen gik Johannes med sin Reisekammerat bort fra dem allesammen, og opad de høie Bjerge, og igjennem de store Granſkove. De kom saa høit op, at Kirke-taarnene dybt under dem tilſidſt saae ud som smaa røde Bær, nede i alt det Grønne, og de kunde see saa langt bort, mange, mange

Mile, hvor de aldrig havde været! saameget smukt af den deilige Verden havde Johannes aldrig før seet paa eengang, og Solen skinnede saa varmt fra den friske blaa Luft, han hørte ogsaa Jægerne blæse paa Baldhorn inde mellem Bjergene, saa smukt og velsignet, at han fik Vandet i Dinene af Glæde, og kunde ikke lade være at sige: „Du gode vor Herre! jeg kunde kysse Dig, fordi Du er saa god mod os allesammen, og har givet os al den Deilighed, der er i Verden!“

Reisefammeraten stod ogsaa med foldede Hænder, og saae ud over Skoven og Byerne, i det varme Solskin. I det samme klang det forunderligt deiligt over deres Hoveder, de saae op i Veiret: en stor hvid Svane svævede i Luften; den var saa smuk, og sang, som de aldrig før havde hørt nogen Fugl synge; men det blev mere og mere svagt, den boiede sit Hoved og sank, ganske langsomt ned for deres Fødder, hvor den laae død, den smukke Fugl.

„To saa deilige Vinger,“ sagde Reisefam-

meraten, „saa hvide og store, som de, Fuglen har, ere Penge værd, dem vil jeg tage med mig! Kan du nu see, at det var godt, jeg fik en Sabel!“ og saa hug han med eet Slag begge Bingerne af den døde Svane, dem vilde han beholde.

De reisste nu mange, mange Mile frem over Bjergene, til de tilsidst foran dem saae en stor Stad, med over hundrede Taarne, der skinnede som Sølvi Solskinnet; midt i Byen var et prægtigt Marmorslot, tækket med det røde Guld, og her boede Kongen.

Johannes og Reisekammeraten vilde ikke strax gaae ind i Byen, men bleve i Bertshuset udenfor, at de kunde pynte sig, thi de vilde see pæne ud, naar de kom paa Gaden. Bertsen fortalte dem, at Kongen var saadan en god Mand, der aldrig gjorde noget Menneſke noget, hverken det ene eller det andet, men at hans Datter, ja Gud bevare os! det var en slem Prindsesse. Deilighed havde hun nok af, ingen kunde være saa smuk og nydelig, som hun,

men hvad hjælp det, hun var en slem, ond Hæx, der var Skyld i, at saa mange deilige Prindsen havde mistet deres Liv. — Alle Mennesker havde hun givet Lov at frie til hende; enhver kunde komme, enten han var en Prinds, eller en Staadder, det kunde være lige eet og det samme; han skulde bare gjætte tre Ting, hun spurgte ham om, kunde han det, saa vilde hun gifte sig med ham, og han skulde være Konge over det hele Land, naat hendes Fader døde; men kunde han ikke gjætte de tre Ting, saa lod hun ham hænge eller halshugge, saa slem og ond var den deilige Prindsesse. Hendes Fader, den gamle Konge, var saa bedrøvet derover, men han kunde ikke forbyde hende, at være saa ond, for han havde eengang sagt, han vilde aldrig have det mindste at gjøre med hendes Kjæresten, hun kunde selv gjøre, ligesom hun vilde. Hver engang der kom en Prinds og skulde gjætte, for at faae Prindsessen, saa kunde han ikke komme ud af det, og saa blev han hængt eller halshugget; de havde jo varet ham

i Tide, han kunde lade være at frie. Den gamle Konge var saa bedrøvet over al den Sorg og Elendighed, at han en heel Dag om Naret laae paa Knæ, med alle sine Soldater, og bad, at Prindsessen maatte blive god, men det vilde hun slet ikke. De gamle Koner, som drak Brændeviin, farvede det ganske sort, før de drak det, saaledes sørgede de, og mere kunde de ikke gjøre.

„Den hæslige Prindsesse!“ sagde Johannes, „hun skulde virkelig have Niis, det kunde hun have godt af. Bare jeg var den gamle Konge, hun skulde nok komme til at spytte røde Grise!“

I det samme hørte de Folk udenfor raabe Hurra! Prindsessen kom forbi, og hun var virkelig saa deilig, at alle Folk glemte, hvor ond hun var, derfor raabte de Hurra. Tolv deilige Jomfruer, allesammen i hvide Silkekjoler, og en Guldtullipan i Haanden, reed paa kulsorte Heste, ved Siden af hende; Prindsessen selv havde en kridhvid Hest, pyntet med Dia-

manter og Rubiner, hendes Ridedragt var af det pure Guld, og Pidsken, hun havde i Haanden, saae ud, som den var en Solstraale; Guld-kronen paa Hovedet var ligesom smaa Stjerner oppe fra Himlen, og Raaben var fyret af over tusinde deilige Sommerfuglevinger; alligevel var hun meget smukkere, end alle hendes Klæder.

Da Johannes fik hende at see, blev han saa rød i sit Ansigt, som et dryppende Blod, og han kunde knap sige et eneste Ord; Prindsessen saae jo ganske ud, som den deilige Pige med Guldkrone paa, han havde drømt om den Nat, hans Fader var død. Han fandt hende saa smuk, og kunde ikke lade være at holde saa meget af hende. Det var bestemt ikke sandt, sagde han, at hun kunde være en ond Her, der lod Folk hænge eller halshugge, naar de ikke kunde gjætte, hvad hun forlangte af dem. „Enhver har jo Lov at frie til hende, endogsaa den fattigste Staadder, jeg vil virkelig gaae op paa Slottet! for jeg kan ikke lade være!“

De sagde allesammen, at det skulde han ikke gjøre, det vilde bestemt gaae ham, ligesom alle de andre. Rejsefammeraten raadede ham ogsaa derfra, men Johannes meente, det gik nok godt, børstede sine Skoe og sin Kjole, vaskede Ansigt og Hænder, kæmmede sit smukke, gule Haar, og gik saa ganske alene ind til Byen, og op paa Slottet.

„Kom ind!“ sagde den gamle Konge, da Johannes bankede paa Døren. — Johannes lukkede op, og den gamle Konge, i Slaabrok og broderede Tøfler, kom ham imøde, Guldkronen havde han paa Hovedet, Scepteret i den ene Haand og Gulddæblet i den anden. „Vi lidt!“ sagde han, og fik Dæblet op under Armen, for at kunne række Johannes Haanden. Men saasnart han fik at høre, det var en Frier, begyndte han saaledes at græde, at baade Scepter og Dæble faldt paa Gulvet, og han maatte tørre Dinene i sin Slaabrok. Den stakkels gamle Konge.

„Lad være!“ sagde han, „det gaaer Dig

galt, ligesom alle de Andre. Nu skal Du bare see!" saa førte han Johannes ud i Prindsessens Lysthave, der saae forfækkeligt ud! Dype i hvert Træ hang tre, fire Kongesonner, der havde friet til Prindsessen, men ikke kunde gjætte de Ting, hun havde sagt dem. Hver Gang det blæste, ranglede alle Knofterne, saa de smaa Fugle bleve forfækkede, og turde aldrig komme ind i den Have; alle Blomsterne vare bundne op med Menneskebeen, og i Urtepotterne stode Dødningshoveder og grinte. Det var rigtignok en Have for en Prindsesse.

"Her kan Du see!" sagde den gamle Konge, "det vil gaae Dig, ligesom alle de Andre, Du her seer, lad derfor heller være; Du gjør mig virkelig ulykkelig, for jeg tager mig det saa nær!"

Johannes kysede den gode gamle Konge paa Haanden, og sagde, det gik nok godt, for han holdt saa meget af den deilige Prindsesse.

I det samme kom Prindsessen selv, med alle sine Damer, ridende ind i Slotsgaarden, de gik derfor ud til hende, og sagde god Dag.

Hun var saa nydelig, rakte Johannes Haanden, og han holdt endnu meget mere af hende end før, hun kunde bestemt ikke være en slem ond Her, som alle Folk sagde om hende. — De gik op i Salen, og de smaa Piger præsenterede Sultetøi og Pebernødder for dem, men den gamle Konge var saa bedrøvet, han kunde slet ikke spise noget, og Pebernødderne vare ham ogsaa for haarde.

Det blev nu bestemt, at Johannes skulde komme igjen op paa Slottet næste Morgen, da vilde Dommerne og hele Raadet være forsamlede, og høre, hvorledes han kom ud af det med at gjætte. Kom han godt ud af det, saa skulde han endnu komme to Gange til, men der var endnu aldrig nogen, som havde gjættet den første Gang, og saa maatte de miste Livet.

Johannes var slet ikke bedrøvet for, hvorledes det vilde gaae ham, han var just fornøiet, tænkte kun paa den deilige Prindsesse, og troede ganske vist, at den gode Gud nok hjalp ham, men hvorledes, det vidste han slet ikke, og

vilde heller ikke tænke derpaa. Han dandsede hen ad Landeveien, da han gik tilbage til Bertshuset, hvor Rejseskammeraten ventede paa ham.

Johannes kunde ikke blive færdig med at fortælle, hvor nydelig Prindsessen havde været imod ham, og hvor deilig hun var; han længtes allerede saameget efter den næste Dag, han skulde derind paa Slottet, og forsøge sin Lykke med at gjætte.

Men Rejseskammeraten rystede med Hovedet, og var ganske bedrøvet. „Jeg holder saa meget af Dig!“ sagde han, „vi kunde endnu have været længe sammen, og nu skal jeg allerede miste Dig! Du stakkels, kjære Johannes, jeg kunde gjerne græde, men jeg vil ikke forstyrre din Glæde den sidste Aften maaskee, vi ere sammen. Vi ville være lystige, rigtig lystige; imorgen, naar Du er borte, har jeg Lov til at græde!

Alle Folk inde i Byen havde strax faaet at vide, at der var kommet en nye Frier til Prindsessen, og der var derfor en stor Bedrø-

velse. Comediehuset blev lukket, alle Kagekø-
nerne bandt sort Flor om deres Sukkergrise,
Kongen og Præsterne laae paa Knæ i Kirken,
der var saadan en Bedrøvelse, for det kunde jo
ikke gaae Johannes bedre, end det var gaaet
alle de andre Friere.

Ud paa Aftenen lavede Reisekammeraten en
stor Bolle Punsch, og sagde til Johannes,
at nu skulde de være rigtig lystige, og drikke
Prindsessens Skaal. Men da Johannes
havde drukket to Glas, blev han saa søvrig,
det var ham ikke mueligt at holde Vinene oppe,
han maatte falde i Søvn. Reisekammeraten
løftede ham ganske sagte op fra Stolen, og
lagde ham hen i Sengen, og da det saa blev
mørk Nat, tog han de to store Binger, han
havde hugget af Swanen, bandt dem fast paa
sine Skuldre, det største Riis, han havde faaet
af den gamle Kone, der faldt og brak Benene,
stak han i sin Lomme, lukkede Vinduet op, og
fløi saa ind over Byen, lige hen til Slottet,
hvor han satte sig i en Krog, oppe under det

Windue, der gik ind til Prindsessens Sovestue.

Det var ganske stille i hele Byen; nu slog Klokkeren tre Qvarteer til Tolv, Winduet gik op, og Prindsessen fløi i en stor hvid Kaabe og med lange sorte Binger, hen over Byen, ud til et stort Bjerg; men Rejsekammeraten gjorde sig usynlig, saaledes at hun slet ikke kunde see ham, fløi bagefter, og pidskede paa Prindsessen med sit Riis, saa at der ordentlig kom Blod, hvor han slog. Uh, det var en Fart heelt igjennem Luften, Vinden tog i hendes Kaabe, der bredte sig ud til alle Sider, ligesom et stort Skibsseil, og Maanen skinnede igjennem den.

„Hvor det hagler! hvor det hagler!“ sagde Prindsessen ved hvert Slag, hun fik af Riiset, og det kunde hun have godt af. Endelig kom hun da ud til Bjerget og bankede paa. Det rullede ligesom Torden, idet Bjerget aabnede sig, og Prindsessen gik der ind, Rejsekammeraten fulgte med, for slet ingen kunde see ham, han var usynlig. De gik igjennem en stor,

lang Gang, hvor Væggene gnistrede ganske forunderligt, det var over tusinde gloende Udderkoppe, der løb op og ned af Muren, og lysteligesom Ild. Nu kom de i en stor Sal, bygget af Sølv og Guld, Blomster, saa store som Solsikker, røde og blaae, skinnede fra Væggene; men ingen kunde plukke de Blomster, for Stilkene var fæle, giftige Slanger, og Blomsterne var Ild, der stod dem ud af Munden. Hele Loftet var besat med skinnende Sanct Hans-Orme og himmelblaae Flaggermuus, der sloge med de tynde Binger, det saae ganske forunderligt ud. Midt paa Gulvet var en Throne, den blev baaret af fire Hestebeenrade, der havde Seletoi af de røde Ild-Udderkoppe, Thronen selv var af mælkehvidt Glas, og Puderne til at sidde paa var smaa sorte Muus, der beed hinanden i Halen. Ovenover den var et Tag af rosenrødt Spindelvæv, besat med de nydeligste smaa grønne Fluer, der skinnede som Udelstene. Midt paa Thronen sad en gammel Trold, med Krone paa det stygge Hoved, og et Scepter i Haanden.

Han kyskede Prindsessen paa hendes Pande, lod hende sidde ved Siden af sig paa den kostbare Throne, og nu begyndte Musikken. Store, sorte Græshopper spillede paa Mundharpe, og Uglen slog sig selv paa Maven, for den havde ingen Tromme. Det var en løierlig Concert. Smaa sorte Nisser, med en Lygtemand paa Huen, dandsede rundt i Salen. Ingen kunde see Reisekammeraten, han havde stillet sig lige bagved Thronen, og hørte og saae alle Ting. Hoffolkene, som nu ogsaa kom ind, vare saa pæne og fornemme, men den, der rigtigt kunde see, mærkede nok, hvorledes de havde det. Det var ikke andet, end Kosteskaffer med Kaalho-veder paa, som Trollden havde heret Liv i, og givet de broderede Klæder. Men det kunde jo ogsaa være det samme, de brugtes kun til Stads.

Da der nu var dandset noget, fortalte Prindsessen til Trollden, at hun havde faaet en ny Frier, og spurgte derfor, hvad hun vel skulde tænke paa at spørge ham om næste Morgen, naar han kom op paa Slottet.

„Hør!“ sagde Trollden, „nu skal jeg sige Dig noget! Du skal tage noget meget let, for saa falder han slet ikke paa det. Tænk Du paa din ene Sko. Det gjætter han ikke. Lad saa Hovedet hugge af ham, men glem ikke, naar Du imorgen Nat kommer herud igjen til mig, at bringe mig hans Dine, for dem vil jeg spise!“

Prindsessen neiede ganske dybt, og sagde, hun skulde ikke glemme Dinene. Trollden lukkede nu Bjerget op, og hun fløi hjem igjen, men Reisekammeraten fulgte med, og pryglede hende saa stærkt med Riset, at hun sukkede ganske dybt over det stærke Haglveir, og skyndte sig alt hvad hun kunde, med at komme igjen: nem Binduet ind i sit Sovekammer; men Reisekammeraten fløi tilbage til Kroen, hvor Johannes endnu sov, løste sine Binger af, og lagde sig saa ogsaa paa Sengen, for han kunde sagtens være træt.

Det var ganske tidligt paa Morgenen, da Johannes vaagnede, Reisekammeraten stod ogsaa op,

og fortalte, at han i Nat havde drømt en meget underlig Drøm om Prindsessen og hendes Sko, og bad ham derfor endelig at spørge, om Prindsessen ikke skulde have tænkt paa sin Sko! For det var jo det, han havde hørt af Trolden inde i Bjerget, men han vilde ikke fortælle Johannes noget derom, bad ham bare at spørge, om hun havde tænkt paa sin Sko.

„Seg kan ligesaa godt spørge om det ene, som om det andet,“ sagde Johannes, „maaskee kan det være ganske rigtigt, hvad Du har drømt, for jeg troer nu alletider, vor Herre hjælper mig nok! Men jeg vil dog sige Dig Farvel, for gætter jeg galt, faaer jeg Dig aldrig meer at see!

Saa kysede de hinanden, og Johannes gik ind til Byen og op paa Slottet. Hele Salen var ganske fyldt med Mennesker, Dommerne sad i deres Lænestole, og havde Edderduuns Dynner under Hovedet, for de havde saa meget at tænke paa. Den gamle Konge stod op og tørrede sine Dine i et hvidt Lommetør-

flæde. Nu traadte Prindsessen ind, hun var endnu meget deiligere, end igaar, og hilsede saa kjærligt til dem allesammen, men Johannes gav hun Haanden, og sagde: „God Morgen, Du!“

Nu skulde Johannes til at gjætte, hvad hun havde tænkt paa. Gud hvor hun saae venligt paa ham, men lige idet hun hørte ham sige det ene Ord: Sko, blev hun kridhvid i Ansigtet, og rystede over sin hele Krop, men det kunde ikke hjælpe hende noget, for han havde gjættet rigtigt!

Hille den! hvor den gamle Konge blev glad; han slog en Raalbøtte, saa det stod efter, og alle Folk klappede i Hænderne for ham og for Johannes, der nu havde gjættet rigtigt den første Gang.

Reisefammeraten blev ogsaa fornøiet, da han fik at vide, hvor godt det var gaaet af; men Johannes lukkede sine Hænder sammen og takkede den gode Gud, der vistnok vilde

hjælpe ham igjen de to andre Gange. Næste Dag skulde der allerede gjættes igjen.

Aftenen gik ligesom den igaar. Da Johannes sov, fløi Reisekammeraten efter Prindsessen ud til Bjerget, og pryglede hende endnu stærkere, end forrige Gang, for nu havde han taget to Riis; ingen fik ham at see, og han hørte alle Ting. Prindsessen vilde tænke paa sin Handske, og det fortalte han til Johannes, ligesom om det var en Drøm; Johannes kunde da nok gjætte rigtigt, og der blev saadan en Glæde paa Slottet. Hele Hoffet slog Raalbøtter, ligesom de havde seet Kongen gjøre den første Gang; men Prindsessen laae paa Sophaen og vilde ikke sige et eneste Ord. Nu kom det an paa, om Johannes kunde gjætte den tredie Gang. Gik det godt, skulde han jo have den deilige Prindsesse, og arve det hele Kongerige, naar den gamle Konge døde; gjættede han galt, saa skulde han miste sit Liv, og Trollden vilde spise hans smukke blaa Dine.

Aftenen iforveien gik Johannes tidlig i sin Seng, læste sin Aftenbøn, og sov saa ganske roligt; men Rejsekammeraten spændte Bingerne paa sin Ryg, bandt Sabelen ved sin Side og tog alle tre Riis med sig, og fløi saa til Slottet.

Det var ganske bœlmørk Nat, det stormede saa Dagstenene fløi af Husene, og Træerne inde i Haven, hvor Beenradene hang, sveiede ligesom Siv, naar det blæste; det lynede hvert Dieblik, og Tordenen rullede ligesom om det kun var et eneste Skrald, der varede hele Natten. Nu slog Vinduet op, og Prindsessen fløi ud; hun var saa bleg, som en Død, men hun loe af det onde Veir, syntes det var ikke stærkt nok, hendes hvide Kaabe hvirvlede rundt i Luften, ligesom et stort Skibeseil, men Rejsekammeraten pidskede hende saadan med sine tre Riis, saa Blodet dryppede ned paa Jorden, og hun tilsidst neppe kunde flyve længer. Endelig kom hun da ud til Bjerget.

„Det hagler og stormer,“ sagde hun; „aldrig har jeg været ude i saadant et Veir.“

„Man kan ogsaa faae for meget af det Gode,“ sagde Trollden. Nu fortalte hun ham, at Johannes ogsaa havde gjættet rigtigt anden Gang; gjorde han nu det samme i Morgen, da havde han vundet, og hun kunde aldrig mere komme ud i Bjerget, skulde aldrig kunne gjøre saadanne Troldekunster, som før; derfor var hun ganske bedrøvet.

„Han skal ikke kunne gjætte!“ sagde Trollden, „jeg skal nok finde paa noget, han aldrig har tænkt paa! eller ogsaa maa han være en større Trolldmand, end jeg. Men nu ville vi være lystige!“ og saa tog han Prindsessen i begge Hænder og de dansede rundt med alle de smaa Nisser og Lyngtemænd, der vare i Stuen; de røde Hedderkoppe sprang ligesaa lystigt op og ned af Bæggen, det saae ud som Ildblomsterne gnistrede. Uglen slog paa Tromme, Faarekyllingerne peb og de sorte Græshopper blæste paa Mundharpe. Det var et lystigt Bal! —

Da de nu havde bandsæt længe nok, maatte Prindsessen hjem, for ellers kunde hun blive savnet paa Slottet; Trollden sagde, han nok vilde følge hende, saa var de dog saalænge sammen endnu.

De fløi da afsted i det onde Veir, og Reisekammeraten sled sine tre Riis op paa deres Rygstykker; aldrig havde Trollden været ude i saadan et Haglveir. Udenfor Slottet sagde han Farvel til Prindsessen, og hvidskede i det samme til hende: „tænk paa mit Hoved,“ men Reisekammeraten hørte det nok, og lige i det Dieblik Prindsessen smuttede igjennem Binduet ind i sit Sovekammer, og Trollden vilde vende om igjen, greb han ham i hans lange sorte Skjæg, og hug med Sablen hans ækle Trolldhoved af lige ved Skuldrene, saa Trollden ikke engang fik det selv at see; Kroppen kastede han ud i Søen til Fiskene, men Hovedet dykkede han kun ned i Vandet, og bandt det saa ind i sit Silkelommelortklæde, tog det med hjem i Vertshuset, og lagde sig saa til at sove.

Næste Morgen gav han Johannes Lommelørklædet, men sagde, han ikke maatte løse det op, før Prindsessen spurgte, hvad det var, hun havde tænkt paa.

Der vare saa mange Menneſker i den store Sal paa Slottet, at de stode op paa hinanden, ligesom Radiser, der ere bundne i et Knippe. Raadet sad i deres Stole med de bløde Hovedpuder, og den gamle Konge havde nye Klæder paa, Guldkronen og Scepteret var poleret, det saae ganske nydeligt ud; men Prindsessen var ganske bleg, og havde en kulsort Kjole paa, ligesom hun skulde til Begravelse.

„Hvad har jeg tænkt paa?“ sagde hun til Johannes, og strax løste han Lommelørklædet op, og blev selv ganske forſkrækket, da han saae det fæle Doldhoved. Det gjøs i alle Menneſker, for det var forſkrækkeligt at see, men Prindsessen sad ligesom et Steenbillede, og kunde ikke ſige et eneste Ord; tilſidſt reiſte hun ſig op, og gav Johannes Haanden, for han havde jo gjættet rigtigt; hun saae hverken

paa den ene eller den anden, men sukkede ganske dybt: „nu er Du min Herre! Taften vil vi holde Bryllup!

„Det kan jeg lide!“ sagde den gamle Konge, „saaledes skal vi have det!“ Alle Folk raabte Hurra, Bagtparaden gjorde Musik i Gaderne, Klokkerne ringede, og Kagekonerne tog det sorte Flor af deres Sukkergrise, for nu var der Glæde. Tre hele stegte Drex, fyldte med Vender og Høns, bleve satte midt paa Torvet, enhver kunde der skjære sig et Stykke; i Vandspringene sprang den deiligste Viin, og købte man en Skillings-Kringle hos Bageren, fik man sex store Boller i Tilgift, og det Boller med Rosiner i.

Om Aftenen var hele Byen illumineret, og Soldaterne skjød med Kanoner, og Drenge med Knaldperler, og der blev spist og drukket, klinket og sprunget oppe paa Slottet, alle de fornemme Herrer og deilige Frøkener dansede med hinanden; man kunde langt borte høre, hvor de sang:

„Her er' saamange smukke Piger,
Som vil ha' dem en Svingom,
De begjære Tambourmarschen,
Smukke Pige, vend Dig om.
Dandser og tramper,
Saa Skoesaallerne faldera!“

Men Prindsessen var jo en Her endnu, og holdt slet ikke noget af Johannes; det hufkede Reisekammeraten paa, og derfor gav han Johannes tre Fjer af Svanevingerne, og en lille Flaske med nogle Draaber i, sagde til ham, at han skulde lade sætte ved Brudesengen et stort Kar, fyldt med Vand, og naar da Prindsessen vilde stige op i Sengen, skulde han give hende et lille Stød, saa hun faldt ned i Vandet, hvor han skulde dykke hende tre Gange, efter først at have kastet Fjerene og Draaberne deri, saa vilde hun blive fri for sin Trolddom, og komme til at holde saa meget af ham.

Johannes gjorde alt, hvad Reisekammeraten havde raadet ham; Prindsessen skreg ganske høit, idet han dykkede hende ned under Vandet, og sprællede ham under Hænderne, som en stor,

kulsort Svane, med gnistrende Dine; da hun anden Gang kom op over Vandet igien, var Swanen hvid, paa en eneste sort Ring nær, den havde om Halsen. Johannes bad fromt til vor Herre, og lod Vandet tredje Gang spille hen over Fuglen, og i samme Dieblif forvandledes den til den deiligste Prindsesse. Hun var endnu smukkere end før, og takkede ham med Taarer i sine deilige Dine, fordi han havde hævet hendes Fortryllelse.

Næste Morgen kom den gamle Konge med hele sin Hoffstat, og der var en Gratuleren til langt op paa Dagen; til allersidst kom da Reisekammeraten, han havde sin Stok i Haanden og Randselen paa Nakken. Johannes kyskede ham saa mange Gange, sagde, han maatte ikke reise bort, han skulde blive hos ham, thi han var jo Skyld i hele hans Lykke. Men Reisekammeraten rystede med Hovedet, og sagde saa mildt og venligt: „Nei, nu er min Tid omme. Jeg har kun betalt min Gjæld. Kan Du huske den døde Mand, de onde Menneſker vilde

gjøre Fortræd. Du gav alt, hvad Du eiede, for at han kunde have Ro i sin Grav. Den Døde er jeg!"

I det samme var han borte. —

Brylluppet varede nu en heel Maaned, Johannes og Prindsessen holdt saa meget af hinanden, og den gamle Konge levede mange fornøiede Dage og lod deres smaa bitte Børn ride Ranke paa sit Knæ og lege med sit Scepter; men Johannes var Konge over hele Riget.

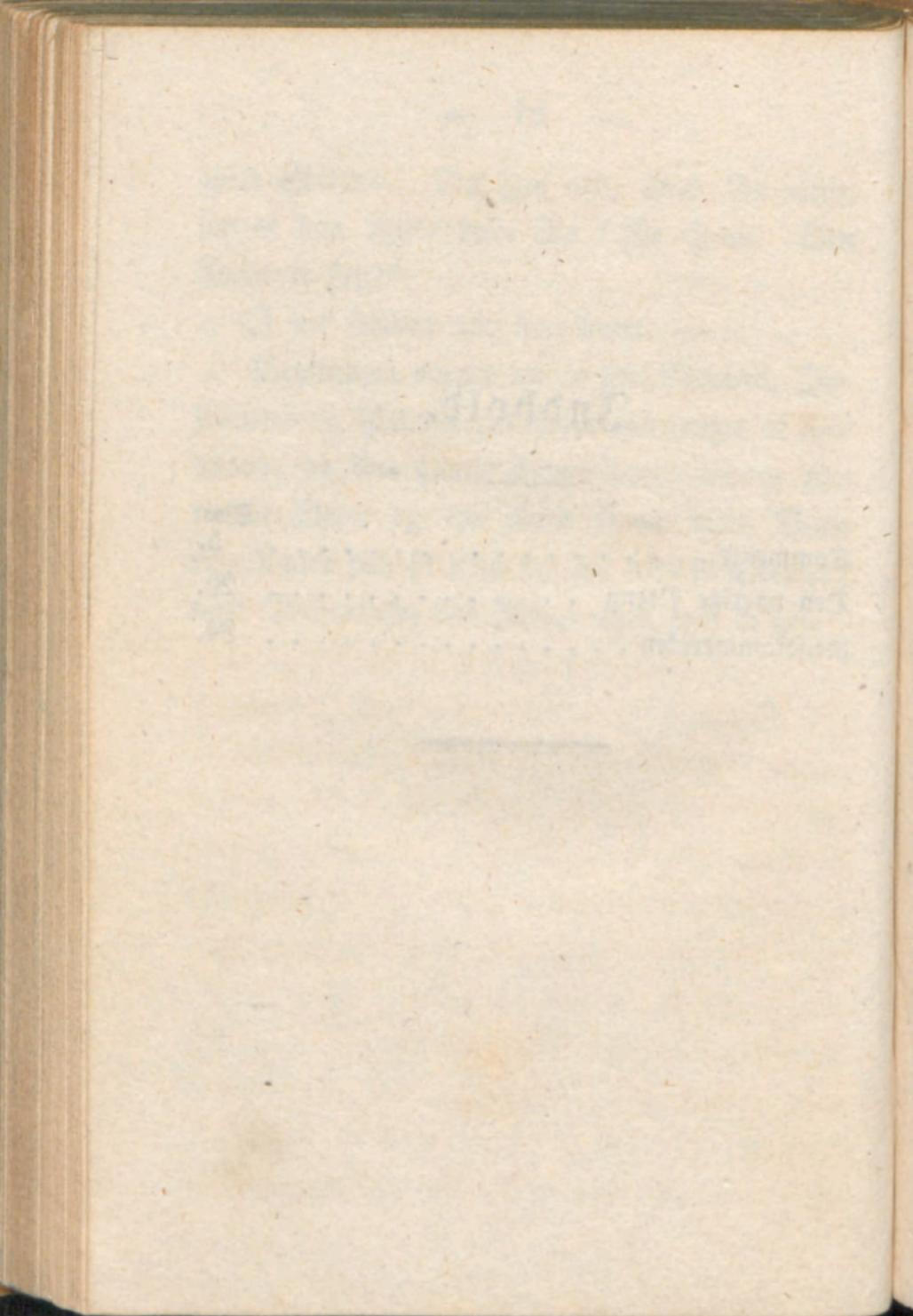
Indhold.

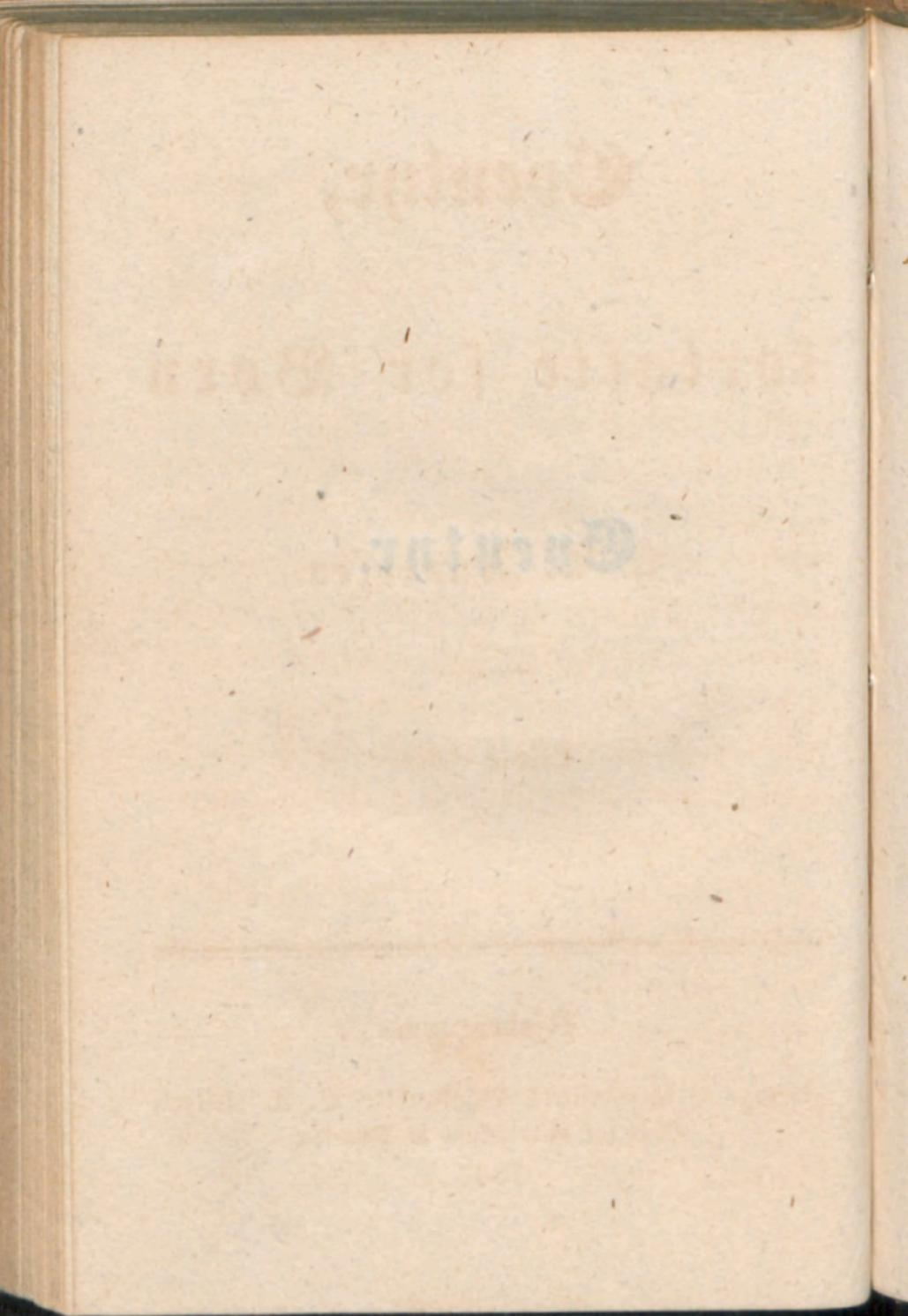
	Side.
Tommelise	5.
Den uartige Dreng	29.
Reisefammeraten	84.

Geentyr.

Eventyr,
fortalte for Børn
af
H. C. Andersen.

Tredie Gæfte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reitzel.
Trykt hos Bianco Luno & Schneider,
1837.

Coenit

1788

1788

1788

1788

1788

Den lille Havfrue.

Langt ude i Havet er Vandet saa blaat, som Bladene paa den deiligste Kornblomst og saa klart, som det renefte Glas, men det er meget dybt, dybere end noget Ankertoug naaer, mange Kirketaarne maatte stilles ovenpaa hinanden, for at række fra Bunden op over Vandet. Derneboe boe Havfolkene.

Nu maa man slet ikke troe, at der kun er den nøgne hvide Sandbund; nei, der vore de forunderligste Træer og Planter, som ere saa smidige i Stilk og Blade, at de ved den mindste Bevægelse af Vandet røre sig, ligesom om de vare levende. Alle Fiskene, smaae og store, smutte imellem Grenene, ligesom heroppe Fuglene

i Luften. Paa det allerdybeste Sted ligger Havkongens Slot, Murene ere af Coraller og de lange spidse Binduer af det allerklarreste Rav, men Taget er Muslingskaller, der aabne og lukke sig, eftersom Vandet gaaer; det seer deiligt ud; thi i hver ligge straalende Perler, een eneste vilde være stor Stads i en Dronnings Krone.

Havkongen dernede havde i mange Aar været Enkemand, men hans gamle Moder holdt Huus for ham, hun var en klog Kone, men stolt af sin Adel, derfor gif hun med tolv Dsters paa Halen, de andre Fornemme maatte kun bære sex. — Ellers fortjente hun megen Roes, især fordi hun holdt saa meget af de smaa Havprindsesser, hendes Sønnedøtre. De vare 6 deilige Børn, men den yngste var den smukkeste af dem allesammen, hendes Hud var saa klar og flæk som et Rosenblad, hendes Dine saa blaa, som den dybeste Sø, men ligesom alle de andre havde hun ingen Fodder, Kroppen endte i en Fiskehale.

Hele den lange Dag kunde de lege nede i Slottet, i de store Sale, hvor levende Blomster

vorte ud af Bæggene. De store Rav-Binduer bleve lukkede op, og saa svømmede Fiskene ind til dem, ligesom hos os Svalerne flyve ind, naar vi lukke op, men Fiskene svømmede lige hen til de smaa Prindsesser, spiste af deres Haand og lode sig klappe.

Udenfor Slottet var en stor Have med ildrøde og mørkeblaae Træer, Frugterne straalende som Guld, og Blomsterne som en brændende Ild, i det de altid bevægede Stilk og Blade. Jorden selv var det fineste Sand, men blaat, som Svovl=Lue. Over det Hele dernede laae et forunderligt blaat Skjær, man skulde snarere troe, at man stod høit oppe i Luften og kun saae Himmel over og under sig, end at man var paa Havets Bund. I Blikstille kunde man sene Selen, den syntes en Purpur-Blomst, fra hvis Bæger det hele Lys udstrommede.

Hver af de smaa Prindsesser havde sin lille Plet i Haven, hvor hun kunde grave og plante, som hun selv vilde; een gav sin Blomsterplet Etikelse, af en Hvalsfisk, en anden syntes

bedre om, at hendes lignede en lille Havfrue, men den yngste gjorde sin ganske rund ligesom Solen, og havde kun Blomster, der skinnede røde som den. Hun var et underligt Barn, stille og estertænksum, og naar de andre Søstre pyn- tede op med de forunderligste Ting de havde faaet fra strandede Skibe, vilde hun kun, foruden de rosenrøde Blomster, som lignede Solen der høit oppe, have en smuk Marmorstøtte, en deilig Dreng var det, hugget ud af den hvide, klare Steen og ved Stranding kommet ned paa Havbunden. Hun plantede ved Støtten en rosearød Grædepiil, den vorte herligt, og hang med sine friske Grenene udover den, ned mod den blaa Sandbund, hvor Skyggen viste sig violet og var i Bevægelse, ligesom Grenene; det saae ud, som om Top og Rødder legede at kysse hinanden.

Ingen Glæde var hende større, end at høre om Menneskeverdenen derovenfor; den gamle Bedstemoder maatte fortælle alt det hun vidste om Skibe og Byer, Mennesker og

Dyr, især syntes det hende forunderligt deiligt, at oppe paa Jorden duftede Blomsterne, det gjorde ikke de paa Havets Bund, og at Skovene vare grønne og de Fisk, som der saaes mellem Grenene, kunde synge saa høit og deiligt, saa det var en Lyst; det var de smaa Fugle, som Bedstemoderen kaldte Fisk, for ellers kunde de ikke forstaae hende, da de ikke havde seet en Fugl.

„Naar I fylde Eders 15 Aar, sagde Bedstemoderen, saa skulle I faae Lov til at dykke op af Havet, sidde i Maaneskin paa Klipperne og see de store Skibe, som seile forbi, Skove og Byer skulle I see!“ I Aaret, som kom, var den ene af Søstrene 15 Aar, men de andre, — ja den ene var et Aar yngre end den anden, den yngste af dem havde altsaa endnu hele fem Aar før hun turde komme op fra Havets Bund og see, hvorledes det saae ud hos os. Men den ene lovede den anden at fortælle, hvad hun havde seet og fundet deiligst den første Dag; thi deres Bedstemoder fortalte dem ikke nok,

der var saa meget de maatte have Bessed om.

Ingen var saa længselsfuld, som den yngste, just hun, som havde længst Tid at vente og som var saa stille og tankesfuld. Mangen Nat stod hun ved det aabne Vindue og saae op igjennem det mørkeblaae Vand, hvor Fiskene sloge med deres Finner og Hale. Maane og Stjerner kunde hun see, rigtignok skinnede de ganske blege, men gjennem Vandet saae de meget større ud end for vore Dine; gled der da ligesom en sort Sky hen under dem, da vidste hun, at det enten var en Hvalfisk, som svømmede over hende, eller ogsaa et Skib med mange Mennesker; de tænkte vidst ikke paa, at en deilig lille Havfrue stod nedenfor og rakte sine hvide Hænder op imod Kjolen.

Nu var da den ældste Prindsesse 15 Aar og turde stige op over Havfladen.

Da hun kom tilbage, havde hun hundrede Ting at fortælle, men det deiligste, sagde hun, var at ligge i Maaneskin paa en Sandbanke i den rolige Sø, og see tæt ved Kysten den store

Stad, hvor Lysene blinkede, ligesom hundrede Stjerner, høre Musikken og den Larm og Støi af Vogne og Mennesker, see de mange Kirke-tårne og Spiir, og høre hvor Klokkerne ringede; just fordi hun ikke kunde komme derop, længtes hun allermest efter Alt dette.

O! hvor hørte ikke den yngste Søster efter, og naar hun siden om Aftenen stod ved det aabne Vindue og saae op igjennem det mørkeblaae Vand, tænkte hun paa den store Stad med al den Larm og Støi, og da syntes hun at kunne høre Kirkeklokkerne ringe ned til sig.

Naret efter fik den anden Søster Lov til at stige op gjennem Vandet og svømme hvorhen hun vilde. Hun dykkede op, just i det Solen gik ned, og det Syn fandt hun var det deiligste. Hele Himlen havde seet ud som Guld, sagde hun, og Skyerne, ja, deres Deilighed kunde hun ikke nok beskrive! røde og violette havde de seilet hen over hende, men langt hurtigere, end de, fløi, som et langt hvidt Slør, en Flok af vilde Svaner hen over Vandet hvor Solen stod; hun

svømmede henimod den, men den sank og Rosensfjæret flukkedes paa Havsladen og Skyerne.

Næret efter kom den tredie Søster derop, hun var den dristigste af dem Alle, derfor svømmede hun op ad en bred Flod, der løb ud i Havet. Deilige grønne Høie med Vinranker saae hun, Slotte og Gaarde tittede frem mellem prægtige Skove; hun hørte, hvor alle Fuglene sang og Solen skinnede saa varmt, at hun tidt maatte dykke under Vandet, for at kjøle sit brændende Ansigt. I en lille Bugt traf hun en heel Flok smaa Menneskebørn; ganske nøgne løb de og plaskede i Vandet, hun vilde lege med dem, men de løbe forskrækkede deres Bei, og der kom et lille sort Dyr, det var en Hund, men hun havde aldrig før seet en Hund, den gjøede saa forskrækkeligt af hende, at hun blev angst og søgte ud i den aabne See, men aldrig kunde hun glemme de prægtige Skove, de grønne Høie og de nydelige Børn, som kunde svømme paa Vandet, skjøndt de ingen Fiskehale havde.

Den fjerde Søster var ikke saa dristig, hun

blev midt ude paa det vilde Hav, og fortalte, at der var just det deiligste; man saae mange Mile bort rundt omkring sig, og Himlen ovenover stod ligesom en stor Glaslokke. Skibe havde hun seet, men langt borte, de saae ud som Strandmaager, de morsomme Delphiner havde slaaet Kolbotter, og de store Hvalfiske havde sproitet Vand op af deres Næseboer, saa at det havde seet ud, som hundrede Bandspring rundt om.

Nu kom Touren til den femte Søster; hendes Geburtsdag var just om Winteren og derfor saae hun, hvad de andre ikke havde seet første Gang. Søen tog sig ganske grøn ud og rundt om svømmede der store Isbjerge, hvert saae ud som en Perle, sagde hun, og var dog langt større end de Kirketaarne, Menneffene byggede. I de forunderligste Skikkelser viste de sig og glimrede som Diamanter. Hun havde sat sig paa et af de største og alle Seilere frydsede forskækkede uden om, hvor hun sad og lod Blæsten flyve med sit lange Haar; men ud paa Aftenen blev Himlen overtrukket med Skyer

det lynede og tordnede, medens den sorte Sø løftede de store Jisblokke høit op og lod dem skinne ved de røde Lyn. Paa alle Skibe tog man Seilene ind, der var en Angst og Gru, men hun sad rolig paa sit svømmende Jisbjerg og saae den blaa Lynstraale flaae i Sikzæk ned i den skinnende Sø.

Den første Gang en af Søstrene kom over Vandet, var enhver altid henrykt over det Nye og Smukke hun saae, men da de nu, som vorne Piger, havde Lov at stige derop naar de vilde, blev det dem ligegyldigt, de længtes igjen efter Hjemmet, og efter en Maanedes Forløb sagde de, at nede hos dem var dog aller smukkest, og der var man saa rart hjemme.

Mangen Aftenstund toge de fem Søstre hinanden i Armene og steg i Række op over Vandet; deilige Stemmer havde de, smukkere, end noget Menneffe, og naar det da trak op til en Storm, saa de kunde troe, at Skibe maatte forlise, svømmede de foran Skibene og sang saa deiligt, om hvor smukt der var paa Havets Bund,

og bade Søfolkene, ikke være bange for at komme der ned; men disse kunde ikke forstaae Drødene, de troede, at det var Stormen, og de fik heller ikke Deiligheden dervede at see, thi naar Skibet sank, druknede Menneskene, og kom kun som døde til Havkongens Slot.

Naar Søstrene saaledes om Aftenen, Arm i Arm, steg høit op gjennem Havet, da stod den lille Søster ganske alene tilbage og saa efter dem, og det var som om hun skulde græde, men Havfruen har ingen Taarer, og saa lider hun meget mere.

„Åk, var jeg dog 15 Aar!“ sagde hun, „jeg veed, at jeg ret vil komme til at holde af den Verden deroven for og af Menneskene, som bygge og boe deroppe!“

Endelig var hun da de 15 Aar.

„See nu have vi dig fra Haanden,“ sagde hendes Bedstemoder, den gamle Enkedronning. „Kom nu, lad mig pynte dig, ligesom dine andre Søstre!“ og hun satte hende en Krands af hvide Lillier paa Haaret, men hvert Blad i Blomsten

var det halve af en Perle; og den Gamle lod
8 store Østers klemme sig fast ved Prindsessens
Hale, for at vise hendes høie Stand.

„Det gjør saa ondt!“ sagde den lille Hav-
frue.

„Ja man maa lide noget for Stadsen!“ sagde
den Gamle.“

O! hun vilde saa gjerne have rystet hele
denne Pragt af sig og lagt den tunge Krands;
hendes røde Blomster i Haven klædte hende me-
get bedre, men hun turde nu ikke gjøre det om.
„Farvel“ sagde hun og steg saa let og klar, som
en Boble, op gjennem Vandet.

Solen var lige gaaet ned, idet hun løftede
sit Hoved op over Havet, men alle Skyerne
skinnede endnu som Roser og Guld, og midt i
den blegrode Luft straaede Aftenstjernen saa klart
og deilig, Luften var mild og frisk og Havet
blikstille. Der laae et stort Skib med tre Ma-
ster, et eneste Seil var kun oppe, thi ikke en
Vind rørte sig og rundt om i Tougværket og
paa Stængerne sad Matroser. Der var Musik

og Sang, og alt som Aftenen blev mørkere, tændtes hundrede brogede Lygter; de saae ud, som om alle Nationers Flag vaiede i Luften. Den lille Havstue svømmede lige hen til Rahytvinduet, og hver Gang Vandet løftede hende i Veiret, kunde hun see ind af de speilklare Ruder, hvor saa mange pyntede Menneſker stode, men den smukkeſte var dog den unge Prinds med de store sorte Dine, han var vidst ikke meget over 16 Aar, det var hans Fødselsdag, og derfor fæte al denne Stads. Matroserne dansede paa Dækket, og da den unge Prinds traadte derud, steg over hundrede Raketter op i Luften, de lyste, som den klare Dag, saa den lille Havfrue blev ganske forſkrækket og dukkede ned under Vandet, men hun ſtaf snart Hovedet igjen op, og da var det ligesom om alle Himmelenſ Stjerner faldt ned til hende. Aldrig havde hun ſeet ſaadanne Tidkunſter. Store Sole snurrede rundt, prægtige Tidfiſſe ſvingede ſig i den blaae Luſt, og alting ſkinne de tilbage fra den klare, ſtille Sø. Paa Skibet ſelv var ſaa lyſt, at man kunde ſee

hvert lille Toug, sagtens Menneskerne. D hvor dog den unge Prinds var smuk, og han trykkede Folkene i Haanden, loe og smilte, mens Musikken klang i den deilige Nat.

Det blev silde, men den lille Havfrue kunde ikke vende sine Dine bort fra Skibet og fra den deilige Prinds. De brogede Lygter bleve slukkede, Raketterne steg ikke mere i Veiret, der lode heller ingen flere Kanonskud, men dybt nede i Havet summede og brummede det, hun sad imedens paa Vandet og gængede op og ned, saa at hun kunde see ind i Kahytten; men Skibet tog stærkere Fart, det ene Seil bredte sig ud efter det andet, nu gik Bølgerne stærkere, store Skyer trak op, det lynede langt borte. D, det vilde blive et skrækkeligt Veir! derfor toge Matroserne Seilene ind. Det store Skib gængede i flyvende Fart paa den vilde Sø, Vandet reiste sig, ligesom store sorte Bjerger, der vilde vælte over Masten, men Skibet dykkede, som en Svane, ned imellem de høie Bølger og lod sig igjen løfte op paa de taarnende Bønder. Det syntes

den lille Havfrue just var en morsom Fart, men det syntes Sofolkene ikke, Skibet knagede og bragede, de tykke Planker bugnede ved de stærke Stød, Søen gjorde ind mod Skibet, Masten knak midt over, ligesom den var et Rør, og Skibet flængrede paa Siden, mens Vandet trængte ind i Rummet. Nu saae den lille Havfrue, at de vare i Fare, hun maatte selv tage sig i Agt for Bjelker og Stumper af Skibet, der dreve paa Vandet. Et Dieblik var det saa kullende mørkt, at hun ikke kunde øine det mindste, men naar det saa lignede, blev det igjen saa klart, at hun kjendte dem alle paa Skibet; hver tumlede sig det bedste han kunde; den unge Prinds søgte hun især efter, og hun saae ham, da Skibet skiltes ad, synke ned i den dybe Sø. Ligestrax blev hun ganske fornøiet, for nu kom han ned til hende, men saa hussede hun, at Menneffene ikke kunne leve i Vandet, og at han ikke, uden som død, kunde komme ned til hendes Faders Slot. Nei døde, det maatte han ikke; derfor svømmede hun hen mellem Bjelker og Planker, der dreve paa

Soen, glemte reent, at de kunde have knust hende, hun dykkede dybt under Vandet og steg igjen høit op imellem Bolgerne, og kom saa tilsidst hen til den unge Prinds, som næsten ikke kunde svømme længer i den stormende Sø, hans Arme og Been begyndte at blive matte, de smukke Dine lukkede sig, han havde maattet døe, var ikke den lille Havfrue kommet til. Hun holdt hans Hoved op over Vandet, og lod saa Bolgerne drive hende med ham, hvorhen de vilde.

I Morgenstunden var det onde Veir forbi; af Skibet var ikke en Spaan at see, Solen steg saa rød og skinnende op af Vandet, det var ligesom om Prindsens Kinder fik Liv derved, men Dinene bleve lukkede; Havfruen kysede hans høie smukke Pande og strøg hans vaade Haar tilbage; hun syntes, han lignede Marmorstøtten nede i hendes lille Have, hun kysede ham igjen, og ønskede, at han dog maatte leve.

Nu saae hun foran sig det faste Land, høie blaae Bjerge, paa hvis Top den hvide Snee skinnede, som var det Svaner, der laae; nede ved

Kysten vare deilige grønne Skove, og foran laae en Kirke eller et Kloster, det vidste hun ikke ret, men en Bygning var det. Citron- og Apelsin-træer vorte der i Haven, og foran Porten stode høie Palmetræer. Søen gjorde her en lille Bugt, der var blikstille, men meget dybt, lige hen til Klippen, hvor det hvide fine Sand var fyldt op, her svømmede hun hen med den smukke Prinds, lagde ham i Sandet, men sørgede især for, at Hovedet laae høit i det varme Solskin.

Nu ringede Klokkerne i den store hvide Bygning, og der kom mange unge Piger gjennem Haven. Da svømmede den lille Havfrue længer ud bag nogle høie Stene, som ragede op af Vandet, lagde Sø-Skum paa sit Haar og sit Bryst, saa at ingen kunde see hendes lille Ansigt, og da passede hun paa, hvem der kom til den stakkels Prinds.

Det varede ikke længe, før en ung Pige kom derhen, hun syntes at blive ganske forstrækket, men kun et Dieblik, saa hentede hun flere Mennesker, og Havfruen saae, at Prindsen fik Liv,

og at han smilte til dem alle rundt omkring, men ud til hende smilte han ikke, han vidste jo ikke heller, at hun havde reddet ham, hun følte sig saa bedrøvet, og da han blev ført ind i den store Bygning, dykkede hun forrigsfuld ned i Vandet og søgte hjem til sin Faders Slot.

Altid havde hun været stille og tankefuld, men nu blev hun det meget mere. Søstrene spurgte hende, hvad hun havde seet den første Gang deroppe, men hun fortalte ikke noget.

Mangen Aften og Morgen steg hun op der, hvor hun havde forladt Prindsen. Hun saae, hvor Havens Frugter modnedes og bleve afplukkede, hun saae, hvor Sneen smeltede paa de høie Bjerge, men Prindsen saae hun ikke, og derfor vendte hun altid endnu mere bedrøvet hjem. Der var det hendes eneste Trøst, at sidde i sin lille Have og slynge sine Arme om den smukke Marmorstøtte, som lignede Prindsen, men sine Blomster passede hun ikke, de voxte, som i et Bildnis, ud over Gangene og flettede deres lange

Stilke og Blade ind i Træernes Grene, saa der var ganske dunkelt.

Tilfældt kunde hun ikke længer holde det ud, men sagde det til een af sine Søstre, og saa fik strax alle de andre det at vide, men heller ingen flere, end de og et Par andre Havfruer, som ikke sagde det uden til deres nærmeste Veninder. Een af dem vidste Besked, hvem Prindsen var hun havde ogsaa seet Stadsen paa Skibet, vidste, hvorfra han var, og hvor hans Kongerige laae.

„Kom lille Søster!“ sagde de andre Prindses-
ser, og med Armene om hinandens Skuldre steg de i en lang Række op af Havet foran, hvor de vidste Prindsens Slot laae.

Dette var opført af en lysgule glindsende Steenart, med store Marmortrapper, een gik lige ned i Havet. Prægtige forgyldte Kupler hævede sig over Taget, og mellem Søilerne, som gik rundt om hele Bygningen, stode Marmorbilleder, der saae ud, som levende. Gjennem det klare Glas i de høie Vinduer saae man ind i de prægtigste Sale, hvor kostelige Silkegardiner og

Tepper vare ophængte, og alle Bæggene pyntede med store Malerier, som det ret var en Fornøielse at see paa. Midt i den største Sal pladsfede et stort Springvand, Straalerne stode høit op mod Glaskuppelen i Loftet, hvorigjennem Solen skinnede paa Vandet og paa de deilige Planter, der vøgte i det store Bassin.

Nu vidste hun, hvor han boede, og der kom hun mangen Aften og Nat paa Vandet; hun svømmede meget nærmere Land, end nogen af de andre havde vovet, ja hun gik heelt op i den smalle Canal, under den prægtige Marmor Altan, der kastede en lang Skygge hen over Vandet. Her sad hun og saae paa den unge Prinds, der troede, han var ganske ene i det klare Maaneskin.

Hun saae ham mangen Aften seile med Musik i sin prægtige Baad, hvor Flaggene vaiede; hun tittede frem mellem de grønne Siv, og tog Binden i hendes lange solvhvide Elor og Nogen saae det, tænkte de, det var en Svane, som løftede Vingerne.

Hun horte mangen Nat, naar Fiskerne laae

med Blus paa Soen, at de fortalte saa meget godt om den unge Prinds, og det glædede hende, at hun havde frelst hans Liv, da han halvdød drev om paa Bølgerne, og hun tænkte paa, hvor fast hans Hoved havde hvilet paa hendes Bryst, og hvor inderligt hun da kysfede ham; han vidste slet intet derom, kunde ikke engang drømme om hende.

Meer og meer kom hun til at holde af Menneskerne, meer og meer ønskede hun at kunne stige op imellem dem; deres Verden syntes hun var langt større, end hendes; de kunde jo paa Skibe flyve hen over Havet, stige paa de høie Bjerge høit over Skyerne, og Landene, de eiede, strakte sig, med Skove og Marker, længer, end hun kunde øine. Der var saa meget hun gad vide, men Søstrene vidste ikke at give Svar paa Alt, derfor spurgte hun den gamle Bedstemoder og hun kjendte godt til den høiere Verden, som hun meget rigtigt kaldte Landene ovenfor Havet.

„Naar Menneskene ikke drukne“ spurgte den

lille Havfrue, „kunne de da altid leve, døde de ikke, som vi hørnede paa Havet?“

„Jo!“ sagde den gamle, „de maae ogsaa døe, og deres Levetid er endogsaa kortere end vor. Vi kunne blive tre hundrede Aar, men naar vi faa høre op at være til her, blive vi kun Skum paa Vandet, have ikke engang en Grav hørnede mellem vore Kjære. Vi have ingen udødelig Sjæl, vi faae aldrig Liv mere, vi ere ligesom det grønne Siv, er det engang skaarret over, kan det ikke grønnes igjen! Menneskene derimod have en Sjæl, som lever altid, lever, efter at Legemet er blevet Jord; den stiger op igjennem den klare Luft, op til alle de skinnende Stjerner! ligesom vi dykke op af Havet og see Menneskenes Lande, saaledes dykke de op til ubekjendte deilige Steder, dem vi aldrig faae at see.

„Hvorfor fik vi ingen udødelig Sjæl?“ sagde den lille Havfrue bedrøvet, „jeg vilde give alle mine hundrede Aar, jeg har at leve i, for blot een Dag at være et Menneske og siden faae Deel i den himmelske Verden!“

„Det maa Du ikke gaae og tænke paa!“
sagde den Gamle, „vi have det meget lykkeligere
og bedre, end Menneskene deroppe!“

„Jeg skal altsaa døe og flyde som Skum paa
Søen, ikke høre Bølgernes Musik, see de deilige
Blomster og den røde Sol! Kan jeg da slet intet
gjøre, for at vinde en evig Sjæl!“ —

„Nei!“ sagde den Gamle, „kun naar et Men-
neske fik dig saa kjær, at du var ham meer, end
Fader og Moder; naar han med hele sin Tanke
og Kjærlighed hang ved dig, .og lod Præsten
lægge sin høire Haand i din med Lofte om Tro-
skab her og i al Evighed, da flød hans Sjæl
over i dit Legeme og du fik ogsaa Deel i Men-
neskenes Lykke. Han gav dig Sjæl og beholdt
dog sin egen. Men det kan aldrig skee! Hvad
der just er deiligt her i Havet, din Fiskehale,
finde de hæsligt deroppe paa Jorden, de forstaae
sig nu ikke bedre paa det, man maa der have to
klobsede Støtter, som de kalde Been, for at være
smuk!“

Da sukkede den lille Havfrue og saae bedrøvet paa sin Fiskehale.

„Lad os være fornøiede,“ sagde den Gamle, „hoppe og springe ville vi i de trehundrede Aar, vi have at leve i, det er saa mæn en god Tid nok, siden kan man desfornøieligere hvile sig ud i sin Grav. Taften skal vi have Hofbal!“

Det var ogsaa en Pragt, som man aldrig seer den paa Jorden. Bægge og Loft i den store Dandsesal vare af tykt men klart Glas. Flere hundrede kolossale Muslingskaller, rosenrøde og græsgrønne, stode i Rækker paa hver Side med en blaae brændende Ild, som oplyste den hele Sal og skinnede ud gennem Bæggene, saa at Søen der udenfor var ganske oplyst; man kunde see alle de utallige Fiske, store og smaae, som svømmede henimod Glasmuren, paa nogle skinnede Skjællene purpurrøde, paa andre syntes de Sølv og Guld. — Midt igjennem Salen flød en bred rindende Strøm, og paa denne dansede Havmænd og Havfruer til deres egen deilige Sang. Saa smukke Stemmer have ikke Men-

neffene paa Jorden. Den lille Havfrue sang
ffjonneft af dem alle, og de klappede i Hænderne
for hende, og et Dieblif folte hun Glæde i fit
Hjerte, thi hun vidfte, at hun havde den ffjøn-
nefte Stemme af alle paa Jorden og i Havet!
Men snart kom hun dog igjen til at tænke paa
Verden oven over sig; hun kunde ikke glemme
den smukke Prinds og fin Sorg over ikke at eie,
fom han, en udødelig Sjæl. Derfor sneg hun
fig ud af fin Faders Slot, og mens Alt derinde
var Sang og Lystighed, sad hun bedrovet i fin
lille Have. Da hørte hun Baldhorn klinge ned
igjennem Bandet, og hun tænkte, nu feiler han
vift deroppe, ham fom jeg holder mere af end
Fader og Moder, ham fom min Tanke hænger
ved og i hvis Haand jeg vilde lægge mit Livs
Lykke. Alt vil jeg vove for at vinde ham og
en udødelig Sjæl! Mens mine Søstre dandse
derinde i min Faders Slot, vil jeg gaae til
Havheren, hende jeg altid har været faa angest
for, men hun kan maaskee raade og hjælpe!"

Nu gif den lille Havfrue ud af fin Have

hen imod de brusende Malstrømme, bag hvilkke
 Høxen boede. Den Bei havde hun aldrig før gaaet,
 der voxte ingen Blomster, intet Søegræs, kun den
 nøgne graae Sandbund strakte sig hen imod
 Malstrømmene, hvor Vandet, som brusende Møl-
 lehjul, hvirvlede rundt og rev alt, hvad de fik fat
 paa, med sig ned i Dybet; midt imellem disse
 knusende Hvirvler maatte hun gaae, for at komme
 ind paa Havhørens Distrikt, og her var et langt
 Stykke ikke anden Bei, end over varmt boblende
 Dynd, det kaldte Høxen sin Tørvemose. Bag
 ved laae hendes Huus midt inde i en sælsom
 Skov. Alle Træer og Buske vare Polyper,
 halv Dyr og halv Plante, de saae ud, som hund-
 dredhovedede Slanger, der voxte ud af Jorden; alle
 Grene vare lange flimede Arme, med Fingre
 som smidige Orme, og Leed for Leed bevægede
 de sig fra Roden til den yderste Spidse. Alt
 hvad de i Havet kunde gribe fat paa, snoede de
 sig fast om og gav aldrig mere Slip paa. Den
 lille Havsrue blev ganske forstrækket staaende der
 udenfor; hendes Hjerte bankede af Angest, nær

havde hun vendt om, men saa tænkte hun paa Prindsen og paa Menneskets Sjæl, og da fik hun Mod. Sit lange slagrende Haar bandt hun fast om Hovedet, for at Polyperne ikke skulde gribe hende deri, begge Hænder lagde hun sammen over sit Bryst, og fløi saa affted, som Fisker kan flyve gennem Vandet, ind imellem de hæslige Polyper, der strakte deres smidige Arme og Fingre efter hende. Hun saae, hvor hver af dem havde noget, den havde grebet, hundrede smaae Arme holdt det, som stærke Jernbaand. Mennesker, som vare omkomne paa Søen og sjunkne dybt derved, tittede, som hvide Beenrade frem i Polypernes Arme. Skibsroer og Kister holdte de fast, Skeletter af Landdyr og en lille Havfrue, som de havde fanget og qvalt, det var hende næsten det forfækkeligste.

Nu kom hun til en stor flimet Plads i Skoven, hvor store, fede Bandsnoge baltrede sig og viste deres stygge hvidgule Bug. Midt paa Pladsen var reist et Huus af strandede Menneskers hvide Been, der sad Havheksen og lod

en Skruptudse spise af sin Mund, ligesom Menneskene lader en lille Kanarifugl spise Sukker. De hæslige fede Bandsnoge kaldte hun sine smaae Kyllinger og lod dem vælte sig paa hendes store, svampede Bryst.

„Seg veed nok, hvad du vil!“ sagde Hæxeren, „det er dumt gjort af dig! alligevel skal du faae din Billie, for den vil bringe dig i Ulykke, min deilige Prindsesse. Du vil gjerne af med din Fiskehale og istedetfor den have to Stumper at gaae paa ligesom Menneskene, for at den unge Prinds kan blive forliebt i dig og du kan faae ham og en udødelig Sjæl!“ idetsamme loe Hæxeren saa hoit og føelt, at Skruptudsen og Snogene faldt ned paa Jorden og væltede sig der. „Du kommer netop i rette Tid,“ sagde Hæxeren, „imorgen, naar Sol staaer op, kunde jeg ikke hjælpe dig, før igjen et Aar var omme. Jeg skal lave dig en Drik, med den skal du, før Sol staaer op, svømme til Landet, sætte dig paa Bredden der og drikke den, da skilles din Hale ad og snerper ind til hvad

Mennekkene kalde nydelige Been, men det gjør ondt, det er som det skarpe Sværd gif igjennem dig. Alle, som see dig, ville sige, du er det deiligste Mennekkbarn de have seet! du beholder din svøvende Gang, ingen Dandsferinde kan svøve som du, men hvert Skridt du gjør, er som om du traadte paa en skarp Kniv, saa dit Blod maatte flyde. Vil du lide alt dette, saa skal jeg hjælpe dig?"

"Ja!" sagde den lille Havfrue med bævende Stemme, og tænkte paa Prindsen og paa at vinde en udødelig Sjæl.

"Men husk paa," sagde Heren, "naar du først har faaet menneskelig Skikkelse, da kan du aldrig mere blive en Havfrue igjen! du kan aldrig stige ned igjennem Bandet til dine Søstre og til din Faders Slot, og vinder du ikke Prindsens Kjærlighed, saa han for dig glemmer Fader og Moder, hænger ved dig med sin hele Tanke og lader Præsten lægge Eders Hænder i hinanden, saa at I blive Mand og Kone, da faaer du ingen udødelig Sjæl! den første

Morgen efter at han er gift med en anden, da maa dit Hjerte briste, og du bliver Skum paa Vandet."

"Seg vil det!" sagde den lille Havfrue og var bleg, som en Død.

"Men mig maa du ogsaa betale!" sagde Heren, "og det er ikke Lidet, hvad jeg forlanger. Du har den deiligste Stemme af alle hernede paa Havets Bund, med den troer du nok at skulle fortrylle ham, men den Stemme skal du give mig. Det Bedste du eier vil jeg have for min kostelige Drik! mit eget Blod maa jeg jo give dig deri, at Drikken kan blive skarp, som et tveægget Sværd!"

"Men naar du tager min Stemme," sagde den lille Havfrue, "hvad beholder jeg da tilbage?"

"Din deilige Skikkelse," sagde Heren, "din svævende Gang og dine talende Dine, med dem kan du nok bedaare et Menneskehjerte. Naa, har du tabt Modet! ræk frem din lille Tunge, saa skjærer jeg den af, i Betaling, og du skal faae den kraftige Drik!"

„Det fkee!“ sagde den lille Havfrue, og Heren satte sin Kjedel paa, for at koge Trold-drifken. „Reenlighed er en god Ting!“ sagde hun og skurede Kjedelen af med Snogene, som hun bandt i Knude; nu ridsede hun sig selv i Brystet og lod sit sorte Blod dryppe derned, Dampen gjorde de forunderligste Skikkelser, saa man maatte blive angst og bange. Hvert Dieblif kom Heren nye Ting i Kjedelen, og da det ret kogte, var det, som naar Crokodillen græder. Til sidst var Drifken færdig, den saae ud som det klareste Vand!

„Der har du den!“ sagde Heren og skar Tungen af den lille Havfrue, som nu var stum, kunde hverken synge eller tale.

„Dersom Polyperne skulde gribe dig, naar du gaaer tilbage igjennem min Skov,“ sagde Heren, „saa kast kun een eneste Draabe af denne Drik paa dem, da springe deres Arme og Fingre i tusinde Stykker!“ men det behøvede den lille Havfrue ikke, Polyperne trak sig for- skrækkede tilbage for hende, da de saae den skin-

nende Drik, der lyste i hendes Haand, ligesom det var en funklende Stjerne. Saaledes kom hun snart igjennem Skoven, Mosen og de bruisende Malstrømme.

Hun kunde see sin Faders Slot; Blussene vare slukkede i den store Dandsesal; de sov vist Alle derinde, men hun vovede dog ikke at søge dem, nu hun var stum og vilde for altid gaae bort fra dem. Det var, som hendes Hjerte skulde gaae itu af Sorg. Hun sneeg sig ind i Haven, tog een Blomst af hver af sine Søstres Blomsterbed, kastede med Fingren tusinde Kys henimod Slottet og steg op igjennem den mørkeblaa Sø.

Solen var endnu ikke kommet frem, da hun saae Prindsens Slot og besteg den prægtige Marmortrappe. Maanen skinnede deiligt klart. Den lille Havfrue drak den brændende skarpe Drik, og det var, som gif et tveægget Sværd igjennem hendes fine Legeme, hun besvimede derved og laae, som død. Da Solen skinnede hen over Søen, vaagnede hun op, og hun folte

en sviende Smerte, men lige for hende stod den
deilige unge Prinds, han fæstede sine kulsorte
Dine paa hende, saa hun slog sine ned og saae,
at hendes Fiskehale var borte, og at hun havde
de nydeligste smaae, hvide Been, nogen lille
Pige kunde have, men hun var ganske nogen,
derfor svøbte hun sig ind i sit store, lange
Haar. Prindsen spurgte, hvem hun var, og
hvorledes hun var kommet her, og hun saae
mildt og dog saa bedrøvet paa ham med sine
mørkeblaae Dine, tale kunde hun jo ikke. Da
tog han hende ved Haanden og førte hende ind
i Slottet. Hvert Skridt hun gjorde, var, som
Hexen havde sagt hende forud, som om hun
traadte paa spidse Syle og skarpe Knive, men
det taalte hun gjerne; ved Prindsens Haand
steeg hun saa let, som en Doble, og han og alle
undrede sig over hendes yndige, svævende Gang.

Kostelige Klæder af Silke og Musfelin fik
hun paa, i Slottet var hun den skjønneste af
Alle, men hun var stum, kunde hverken synge
eller tale. Deilige Slavinder, klædte i Silke og

Guld, kom frem og sang for Prindsen og hans kongelige Forældre; een sang smukkere end alle de andre og Prindsen klappede i Hænderne og smilede til hende, da blev den lille Havfrue bedrovet, hun vidste, at hun selv havde sjunget langt smukkere! hun tænkte, „D han skulde bare vide, at jeg, for at være hos ham, har givet min Stemme bort i al Ewigbed!“

Nu dandsede Slavinderne i yndige svævende Dandse til den herligste Musik, da hævede den lille Havfrue sine smukke hvide Arme, reiste sig paa Taaspidsen og svævede hen over Gulvet, dandsede, som endnu ingen havde dandsset; ved hver Bevægelse blev hendes Deilighed endnu mere synlig, og hendes Dine talte dybere til Hjertet, end Slavindernes Sang.

Alle vare henrykte derover, især Prindsen, som kaldte hende sit lille Hittetbarn, og hun dandsede meer og meer, skjøndt hver Gang hendes Fod rørte Jorden, var det, som om hun traadte paa skarpe Knive. Prindsen sagde, at hun skulde alletider være hos ham, og hun fik Lov

at sove udenfor hans Dør paa en Floiels Pude.

Han lod hende sje en Manddragt, for at hun til Hest kunde følge ham. De rede gjennem de duftende Skove, hvor de grønne Grene sloge hende paa Skulderen og de smaae Fugle sang bag de friske Blade. Hun klattrede med Prindsen op paa de høie Bjerge, og skjönt hendes fine Fodder blødte, saa de Andre kunde see det, loe hun dog deraf og fulgte ham, til de saae Skyerne seile nede under sig, som var det en Flok Fugle, der drog til fremmede Lande.

Hjemme paa Prindsens Slot, naar om Natten de andre sov, gik hun ud paa den brede Marmortrappe, og det kjølede hendes brændende Fodder, at staae i det kolde Søvand, og da tænkte hun paa dem dernede i Dybet.

Een Nat kom hendes Søstre Arm i Arm, de sang saa forrigfuldt, idet de svømmede over Vandet, og hun vinkede af dem, og de kjendte hende og fortalte, hvor bedrøvet hun havde gjort dem allesammen. Hver Nat besøgte de hende siden, og een Nat saae hun, langt ude, den

gamle Bedstemoder, som i mange Aar ikke havde været over Havet, og Havkongen, med sin Krone paa Hovedet, de strakte Hænderne hen mod hende, men vovede sig ikke saa nær Landet, som Søstrene.

Dag for Dag blev hun Prindsen kjærere, han holdt af hende, som man kan holde af et godt, hjært Barn, men at gøre hende til sin Dronning, faldt ham slet ikke ind, og hans Kone maatte hun blive, ellers fik hun ingen udødelig Sjæl, men vilde paa hans Bryllups Morgen blive Skum paa Søen.

„Hosder du ikke meest af mig, blandt dem allesammen!“ syntes den lille Havfrues Dine at sige, naar han tog hende i sine Arme og kysede hendes smukke Pande.

„Jo, du er mig kjærest“ sagde Prindsen, „thi du har det bedste Hjerte af dem Alle, du er mig meest hengiven, og du ligner en ung Pige jeg engang saae, men vistnok aldrig mere finder. Jeg var paa et Skib, som strandede, Bolgerne dreve mig i Land ved et helligt Tempel, hvor flere unge Piger gjorde Tjeneste, den yngste

der fandt mig ved Strandbredden og reddede mit Liv, jeg saa hende kun to Gange; hun var den eneste, jeg kunde elske i denne Verden, men du ligner hende, du næsten fortrænger hendes Billede i min Sjæl, hun hører det hellige Tempel til, og derfor har min gode Lykke sendt mig dig, aldrig ville vi skilles!" — "Ne, han veed ikke, at jeg har reddet hans Liv!" tænkte den lille Havfrue, „jeg bar ham over Søen hen til Skoven, hvor Templet staaer, jeg sad bag Skummet og saa efter, om ingen Menneſker vilde komme. Jeg saa den smukke Pige, som han holder mere af, end mig!" og Havfruen sukede dybt, græde kunde hun ikke. „Pigen hører det hellige Tempel til, har han sagt, hun kommer aldrig ud i Verden, de mødes ikke mere, jeg er hos ham, seer ham hver Dag, jeg vil pleie ham, elske ham, ofre ham mit Liv!"

Men nu skal Prindsen givtes og have Nabokongens deilige Datter! fortalte man, derfor er det, at han udruster saa prægtigt et Skib. Prindsen reiser for at see Nabokongens Lande,

hedder det nok, men det er for at see Nabokongens Datter, et stort Følge skal han have med; men den lille Havfrue rystede med Hovedet og loe; hun kjendte Prindsens Tanker meget bedre, end alle de Andre. „Seg maa reise!“ havde han sagt til hende, „jeg maa see den smukke Prindsesse, mine Forældre forlange det, men tvinge mig til at føre hende her hjem, som min Brud, ville de ikke! jeg kan ikke elske hende! hun ligner ikke den smukke Pige i Templet, som du ligner, skulde jeg engang vælge en Brud, saa blev det snarere dig, mit stumme Hittébarn med de talende Dine!“ og han kysede hendes røde Mund, legede med hendes lange Haar og lagde sit Hoved ved hendes Hjerte, saa det drømte om Menneſke-Lykke og en udødelig Sjæl.

„Du er dog ikke bange for Havet, mit stumme Barn!“ sagde han, da de stode paa det prægtige Skib, som skulde føre ham til Nabokongens Lande; og han fortalte hende om Storm og Havblik, om sælsomme Fiske i Dybet og hvad Dykkeren der havde seet, og hun smilte ved

hans Fortælling, hun vidste jo bedre, end nogen Anden, Besked om Havets Bund.

I den maaneklare Nat, naar de alle sov, paa Styrmanden nær, som stod ved Roret, sad hun ved Reelingen af Skibet og stirrede ned igjennem det klare Vand, og hun syntes at see sin Faders Slot, overst deroppe stod den gamle Bedstemoder med Sølvkronen paa Hovedet og stirrede op igjennem de stride Strømme mod Skibets Rjøl. Da kom hendes Søstre op over Vandet, de stirrede forrigfuldt paa hende og vrede deres hvide Hænder, hun vinkede ad dem, smilte og vilde fortælle, at Alt gik hende godt og lykkeligt, men Skibsdrengen nærmede sig hende og Søstrene dykkede ned, saa han blev i den Tro, at det Hvide, han havde seet, var Skum paa Søen.

Næste Morgen sejlede Skibet ind i Havnen ved Nabokongens prægtige Stad. Alle Kirkeklokker ringede, og fra de høie Taarne blev blæst i Basuner, mens Soldaterne stode med vaiende Faner og blinkende Bajonetter. Over

Dag havde en Fest. Bal og Selskab fulgte paa hinanden, men Prindsessen var der endnu ikke, hun opdroges langtderfra i et helligt Tempel, sagde de, der lærte hun alle kongelige Dyder. Endelig indtraf hun.

Den lille Havfrue stod begjærlig efter at see hendes Skjønhed, og hun maatte erkjende den, en yndigere Stikkelse havde hun aldrig seet. Huden var saa fin og skjær, og bag de lange mørke Dienhaar smilede et Par sorteblaae trofaste Dine!

„Det er dig!“ sagde Prindsen, „dig, som har frelst mig, da jeg laae som et Liig ved Kysten!“ og han trykkede sin rødmende Brud i sine Arme. „D jeg er altfor lykkelig!“ sagde han til den lille Havfrue. „Det Bedste, det jeg aldrig turde haabe, er blevet opfyldt for mig. Du vil glæde dig ved min Lykke, thi du holder meest af mig blandt dem Alle!“ Og den lille Havfrue kysede hans Haand, og hun syntes alt at føle sit Hjerte briste. Hans Bryllups Morgen vilde jo give hende Døden og forvandle hende til Skum paa Søen.

Alle Kirkeklokker ringede, Herolderne rede om i Gaderne og forkyndte Trolovelsen. Paa alle Altre brændte duftende Olie i kostelige Sølvlamper. Præsterne svingede Røgelsekar og Brud og Brudgom rakte hinanden Haanden og fik Biskoppens Velsignelse. Den lille Havfrue stod i Silke og Guld og holdt Brudens Slæb, men hendes Dre hørte ikke den festlige Musik, hendes Die saae ikke den hellige Ceremonie, hun tænkte paa sin Dødsnat, paa Alt hvad hun havde tabt i denne Verden.

Endnu samme Aften gik Brud og Brudgom ombord paa Skibet, Kanonerne lode, alle Flagene vaiede, og midt paa Skibet var reist et kosteligt Telt af Guld og Purpur og med de deiligste Hynder, der skulde Brudeparret sove i den stille, kjølige Nat.

Seilene svulmede i Binden, og Skibet gled let og uden stor Bevægelse hen over den klare Sø.

Da det mørknedes, tændtes brogede Lamper og Søfolkene dansede lystige Dandse paa Dækket. Den lille Havfrue maatte tænke paa den

første Gang hun dykkede op af Havet og saae den samme Pragt og Glæde, og hun hvirvlede sig med i Dandsen, svævede, som Svalen svæver naar den forfølges, og alle tiljublede hende Beundring, aldrig havde hun dandsset saa herligt; det skar som skarpe Knive i de fine Fodder, men hun følte det ikke; det skar hende smerteligere i Hjertet. Hun vidste, det var den sidste Aften hun saae ham, for hvem hun havde forladt sin Slægt og sit Hjem, givet sin deilige Stemme og daglig lidt uendelige Qualer, uden at han havde Tanke derom. Det var den sidste Nat, hun aandede den samme Luft som han, saae det dybe Hav og den stjerneblaae Himmel, en evig Nat uden Tanke og Drøm ventede hende, som et havde Sjæl, ei kunde vinde den. Og Alt var Glæde og Lystighed paa Skibet til langt over Midnat, hun loe og dandsede med Dødstanken i sit Hjerte. Prindsen kysede sin deilige Brud, og hun legede med hans sorte Haar, og Arm i Arm gik de til Hvile i det prægtige Telt.

Der blev tyft og stille paa Skibet, kun

Styrmanden stod ved Roret, den lille Havfrue lagde sine hvide Arme paa Reelingen og saae mod Osten efter Morgenroden, den første Solstraale, vidste hun, vilde dræbe hende. Da saae hun sine Søstre stige op af Havet, de vare blege, som hun; deres lange smukke Haar slagrede ikke længer i Blæsten, det var affkaaret.

„Vi have givet det til Heren, for at hun skulde bringe Hjælp, at du ikke denne Nat skal døe! Hun har givet os en Kniv, her er den! seer du hvor skarp? For Sol staaer op, maa du stikke den i Prindsens Hjerter, og naar da hans varme Blod stænker paa dine Fødder, da vore de sammen til en Fiskehale og du bliver en Havfrue igjen, kan stige ned i Vandet til os og leve dine tre Hundrede Aar, for du bliver det døde, salte Søeskum. Skynd dig! han eller du maa døe, for Sol staaer op! vor gamle Bedstemoder sørger, saa hendes hvide Haar er faldet af, som vort salbt for Herens Sax. Dræb Prindsen og kom tilbage! Skynd dig, seer du den røde Stribe paa Himlen? Om nogle

Minuter stiger Solen, og da maa du døe!" og de udstødte et forunderligt dybt Suk og sank i Bølgerne.

Den lille Havfrue trak Purpurtæppet bort fra Teltet, og hun saae den deilige Brud sove med sit Hoved ved Prindsens Bryst, og hun bøiede sig ned, kysede ham paa hans smukke Pande, saae paa Himlen, hvor Morgenrøden lyste meer og meer, saae paa den skarpe Kniv og fæstede igjen Dinene paa Prindsen, der i Drømme nævnede sin Brud ved Navn, hun kun var i hans Tanker, og Kniven zittrede i Havfruens Haand, — men da kastede hun den langt ud i Bølgerne, de skinnede røde, hvor den faldt, det saae ud, som pibiede der Blods- draaber op af Vandet. Endnu engang saae hun med halvbrustne Blik paa Prindsen, styr- tede sig fra Skibet ned i Havet, og hun følte, hvor hendes Legeme opløste sig i Skum.

Nu steg Solen frem af Havet, Straalerne faldt saa mildt og varmt paa det dødskolde Havskum og den lille Havfrue følte ikke til

Døden, hun saae den klare Sol, og oppe over hende svævede hundrede gjennemsigtige, deilige Skabninger; hun kunde gennem dem see Skibets hvide Seil og Himlens røde Skyer, deres Stemme var Melodie, men saa aandig, at intet menneskeligt Ore kunde høre den, ligesom intet jordisk Øie kunde see dem; uden Binger svævede de ved deres egen Lethed gennem Lusten. Den lille Havfrue saae, at hun havde et Legeme som de, det hævede sig meer og meer op af Skummet.

„Til hvem kommer jeg!“ sagde hun, og hendes Stemme klang som de andre Væsners, saa aandigt, at ingen jordisk Musik kan gjengive det.

„Til Lustens Døtre!“ svarede de andre. „Havfruen har ingen udødelig Sjæl, kan aldrig saae den, uden hun vinder et Menneskes Kjærlighed! af en fremmed Magt afhænger hendes evige Tilværelse. Lustens Døtre have heller ingen evig Sjæl, men de kunne selv ved gode Handlinger skabe sig een. Vi flyve til de varme

Land, hvor den lumre Pestluft dræber Menne-
skene; der viste vi Kjøling. Vi spredte Blom-
sternes Duft gennem Luften og sende Bede-
qvælgelse og Lægedom. Naar vi i tre hundred
Aar have stræbt at gjøre det Gode, vi kunne,
da faae vi en udødelig Sjæl og tage Deel i
Menneskenes evige Lykke. Du stakkels lille
Havfrue har med hele dit Hjerte stræbt efter
det samme, som vi, du har lidt og taalt, hævet
dig til Luftaandernes Verden, nu kan du
selv gennem gode Gierninger skabe dig en udø-
delig Sjæl om tre hundred Aar."

Og den lille Havfrue løftede sine klare
Arme op mod Guds Sol, og for første Gang
følte hun Taarer. — Paa Skibet var igjen Støi
og Liv, hun saae Prindsen med sin smukke
Brud søge efter hende, veemodig stirrede de paa
det boblende Skum, som om de vidste, hun
havde styrtet sig i Bølgerne. Usynlig kysede hun
Brudens Pande, smilte til ham og steg med
de andre Luftens Børn op paa den rosenrøde
Sky, som seilede i Luften.

„Om trehundrede Aar svæve vi saaledes ind i Guds Rige!“

„Ogsaa tidligere kunne vi komme der!“
hviskede een. „Usynligt svæve vi ind i Men-
neskenes Huse, hvor der er Børn, og for hver
Dag vi finde et godt Barn, som gjør sine For-
ældre Glæde og fortjener deres Kjærlighed, for-
forter Gud vor Prøvetid. Barnet veed ikke, naar
vi flyve gjennem Stuen, og maae vi da af Glæde
smile over det, da tages et Aar fra de trehun-
drede, men see vi et uartigt og ondt Barn, da
maae vi græde Sorgens Graad, og hver Taare
lægger en Dag til vor Prøvetid!“ —

Keiserens nye Klæder.

For mange Aar siden levede en Keiser, som holdt saa uhyre meget af smukke nye Klæder, at han gav alle sine Penge ud for ret at blive pyn- tet. Han brød sig ikke om sine Soldater, brød sig ei om Comedie eller om at kjøre i Skoven, uden alene for at vise sine nye Klæder. Han havde en Kjole for hver Time paa Dagen, og ligesom man siger om en Konge, han er i Raadet, saa sagde man altid her: „Keiseren er i Garderoben!“ —

I den store Stad, hvor han boede, gik det meget fornøieligt til, hver Dag kom der mange Fremmede, een Dag kom der to Bedragere; de gave sig ud for at være Bævere og sagde, at de for- stode at væve det deiligste Tøi, man kunde tænke sig. Ikke alene Farverne og Mønstret var no- get usædvanligt smukt, men de Klæder, som bleve syede af Tøiet, havde den forunderlige Egenskab

at de bleve usynlige for ethvert Menneſſe, ſom ikke duede i ſit Embede, eller ogſaa var utilladelig dum.

„Det var jo nogle deilige Klæder,“ tænkte Keiſeren; „ved at have dem paa, kunde jeg komme efter, hvilke Mænd i mit Rige der ikke due til det Embede de have,“ jeg kan kjende de kloge fra de dumme! ja det Tøi maa ſtrax væves til mig!“ og han gav de to Bedragere mange Penge paa Haanden, for at de ſkulde begynde paa deres Arbeide.

De ſatte ogſaa to Bæverſtole op, lode ſom om de arbeidede, men de havde ikke det mindſte paa Bæven. Naſt væk forlangte de den fineſte Silke, og det prægtigſte Guld; det puttede de i deres egen Poſe og arbeidede med de tomme Bæve, og det til langt ud paa Natten.

„Nu gad jeg dog nok vide, hvor vidt de ere med Tøiet!“ tænkte Keiſeren, men han var ordenligt lidt underlig om Hjertet ved at tænke paa, at den, ſom var dum, eller ſlet paſſede til ſit Embede, ikke kunde ſee det, nu troede han

noe, at han ikke behøvede at være bange for sig selv, men han vilde dog sende nogen først for at see, hvorledes det stod sig. Alle Mennesker i hele Byen vidste, hvilken forunderlig Kraft Tøiet havde, og alle vare begjærlige efter at see, hvor daarlig eller dum hans Naboe var.

„Seg vil sende min gamle ærlige Minister hen til Bæveren!“ tænkte Keiseren, „han kan bedst see, hvorledes Tøiet tager sig ud, for han har Forstand, og ingen passer sit Embede bedre end han!“ —

Nu gik den gamle skikkelige Minister ind i Salen, hvor de to Bedragerere sad og arbejdede med de tomme Bæve. „Gud bevar' os!“, tænkte den gamle Minister og spillede Dinene op!“ jeg kan jo ikke see noget!“ Men det sagde han ikke.

Begge Bedragererne bad ham være saa god at træde nærmere og spurgte, om det ikke var et smukt Mønster og deilige Farver. Saa pegede de paa den tomme Bæv, og den stakkels gamle Minister blev ved at spille Dinene op, men han

kunde ikke see noget, for der var ingen Ting.
„Herre Gud!“ tænkte han, „skulde jeg være dum!
Det har jeg aldrig troet, og det maa ingen Men-
nesker vide! skulde jeg ikke due til mit Embede?
Nei det gaaer ikke an, at jeg fortæller, jeg ikke
kan see Toiet!“

„Naa, de siger ikke noget om det!“ sagde
den ene, som vævede!

„O det er nydeligt! ganske allerkjæreste!“
sagde den gamle Minister og, saae igjennem sine
Briller, „dette Monster og disse Farver! — ja,
jeg skal sige Keiseren, at det behager mig sær-
deles!“

„Naa det fornøier os!“ sagde begge Væ-
verne, og nu nævnede de Farverne ved Navn og
det sælsomme Monster. Den gamle Minister
hørte godt efter, for at han kunde sige det
samme, naar han kom hjem til Keiseren, og det
gjorde han.

Nu forlangte Bedragerne flere Penge, mere
Silke og Guld, det skulde de bruge til Vævning.
De stak Alt i deres egne Lommer, paa Væ-

ven kom ikke en Trevl, men de bleve ved, som før, at væve paa den tomme Bæv.

Keiseren sendte snart igjen en anden skikkelig Embedsmand hen for at see, hvorledes det gik med Bævningen, og om Tøiet snart var færdigt. Det gik ham ligesom den anden, han saae og saae, men da der ikke var noget uden de tomme Bæve, kunde han ingen Ting see.

„Ja, er det ikke et smukt Stykke Tøi!“ sagde begge Bedragerne og viste og forklarede det deilige Mønster, som der slet ikke var.

„Dum er jeg ikke!“ tænkte Manden, „det er altsaa mit gode Embede, jeg ikke duer til? Det var løierligt nok! men det maa man ikke lade sig mærke med!“ og saa roste han Tøiet, han ikke saae, og forsikkrede dem sin Glæde over de kjonne Couleurer og det deilige Mønster. „Ja det er ganske allerkjæreste!“ sagde han til Keiseren.

Alle Mennecker i Byen talte om det prægtige Tøi.

Nu vilde da Keiseren selv see det, medens det endnu var paa Bæven. Med en heel Skare

af udsøgte Mænd, mellem hvilke de to gamle skikkelige Embedsmænd vare, som før havde været der, gik han hen til begge de listige Bedragerere, der nu vævede af alle Kræfter, men uden Trevl eller Traad.

„Ja er det ikke magnifique!“ sagde begge de skikkelige Embedsmænd. „Vil deres Majestæet see, hvilket Mønster, hvilke Farver!“, og saa pegede de paa den tomme Bævl, thi de troede, de andre vistnok kunde see Tviet.

„Hvad for noget!“ tænkte Keiseren, „jeg sees ingen Ting! det er jo forførdeligt! er jeg dum? duer jeg ikke til at være Keiser? Det var det skrækkeligste, som kunde arrivere mig! „O det er meget smukt!“ sagde Keiseren, „det har mit allerhøieste Bifald!“ og han nikkede tilfreds og betragtede den tomme Bævl; han vilde ikke sige, at han ingen Ting kunde see. Hele Folget, han havde med sig, saae og saae, men fik ikke mere ud af det, end alle de Andre, men de sagde ligesom Keiseren, „o det er smukt!“ og de raadede ham at tage disse nye, prægtige Klæder

paa første Gang, ved den store Procession, som forestod. „Det er magnifique! nysseligt, excellent!“ gik det fra Mund til Mund, og man var allesammen saa inderligt fornøiede dermed. Keiseren gav hver af Bedragerne et Ridderkors til at hænge i Knaphullet og Titel af Bøvejunkere.

Hele Natten før den Formiddag Processionen skulde være, sad Bedragerne oppe og havde over sexten Lys tændte. Folk kunde see, de havde travlt med at faae Keiserens nye Klæder færdige. De lode, som de toge Løiet af Bøven, de klippede i Luften med store Care, de syede med Syenaal uden Traad og sagde tilsidst: „see nu er Klæderne færdige!“

Keiseren, med sine fornemste Cavalerer, kom selv derhen og begge Bedragerne løftede den ene Arm i Beiret ligesom om de holdt noget og sagde: „see her er Beenklæderne! her er Kjolen! her Kappen!“ og saaledes videre fort. „Det er saa let, som Spindelvæv! man skulde troe man havde ingen Ting paa Kroppen, men det er just Dyden ved det!“

„Ja!“ sagde alle Cavalererne, men de kunde ingen Ting see, for der var ikke noget.

„Vil nu deres keiserlige Majestæt allernaadigst behage at tage deres Klæder af!“ sagde Bedragerne, „saa skal vi give dem de nye paa, herhenne foran det store Speil!“

Keiseren lagde alle sine Klæder, og Bedragerne bare sig ad, ligesom om de gave ham hvert Stykke af de nye, der skulde være syede, og Keiseren vendte og dreiede sig for Speilet.

„Gud hvor de klæde godt! hvor de sidde deilig!“ sagde de allesammen. „Hvilket Mønster! hvilke Farver! det er en kostbar Dragt!“ —

„Uden for staae de med Thronhimlen, som skal bæres over deres Majestæt i Processionen!“ sagde Dverceremonimesteren.

„Ja jeg er jo istand!“ sagde Keiseren. „Sidder det ikke godt?“ og saa vendte han sig nok engang for Speilet! for det skulde nu lade ligesom om han ret betragtede sin Stads.

Kammerherterne, som skulde bære Slæbet, samlede med Hænderne hen ad Gulvet, ligesom

om de toge Slæbet op, de gif og holdt i Luf-
ten, de turde ikke lade sig mærke med, at de in-
genting kunde see.

Saa gif Keiseren i Processionen under den
deilige Thronhimmel og alle Mennecker paa Ga-
den og i Vinduerne sagde: „Gud hvor Keiserens
nye Klæder ere mageløse! hvilket deiligt Slæb
han har paa Kjolen! hvor den sidder velsignet!“
Ingen vilde lade sig mærke med, at han intet
saae, for saa havde han jo ikke duet i sit Em-
bede, eller været meget dum. Ingen af Keise-
rens Klæder havde gjort saadan Lykke.

„Men han har jo ikke noget paa,“ sagde
et lille Barn. „Herre Gud, hør den Uskyldiges
Røst,“ sagde Faderen; og den Ene hvidskede til
den Anden, hvad Barnet sagde.

„Men han har jo ikke noget paa,“ raabte
tilsidst hele Folket. Det krob i Keiseren, thi
han syntes, de havde Ret, men han tænkte
som saa: „nu maa jeg holde Processionen ud“.
Og Kammerherrerne gif og bar paa Slæbet, som
der slet ikke var.

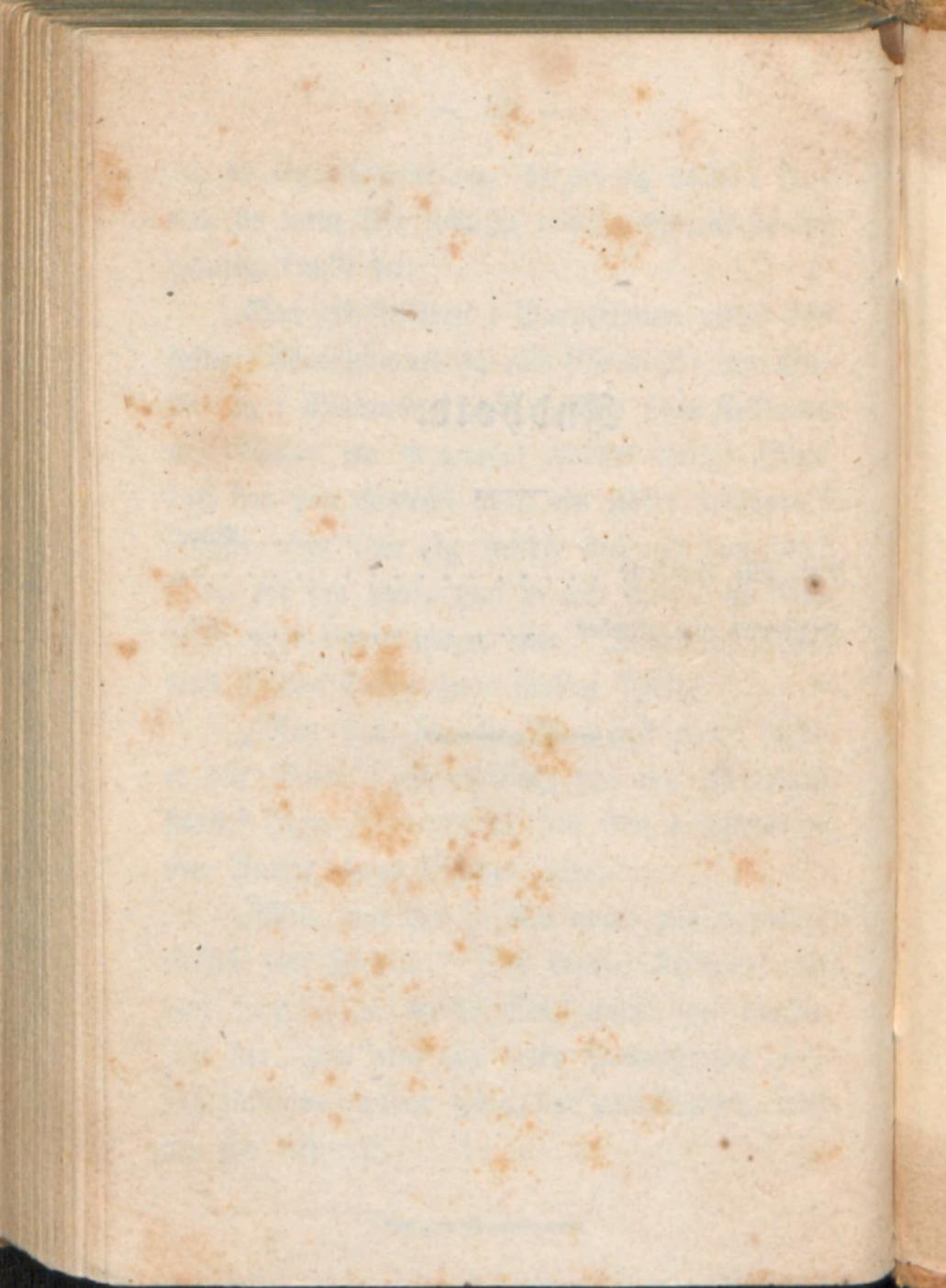

Indhold.

	Side.
Den lille Havfrue	5.
Keiserens nye Klæder	52.

Fot. 196546

Fata 4064

